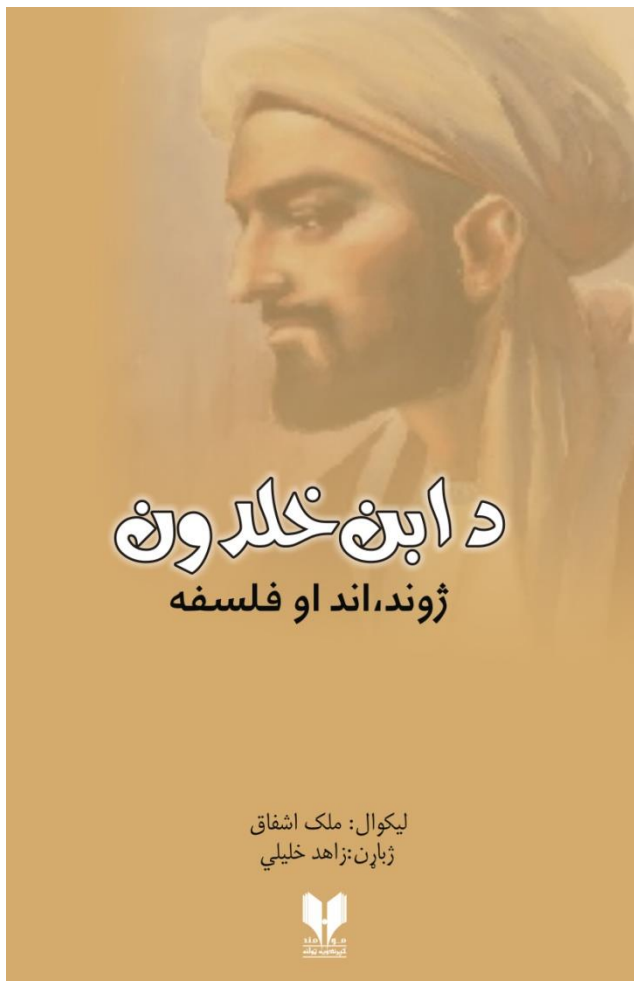

د ابن خلدون ژوند، اند او فلسفه

لیکوال: ملک اشفاق

ژباړن: زاهد خلیلي

Designed By: Bahmanullah Bahner

د ابن خلدون
ژوند، اند او فلسفهلیکوال: ملک اشفاق
ژباړن: زاهد خلیلي

د کتاب له متن څخه:

... د ابن خلدون یو ستر کار د تاریخ د فلسفې رامنځته کول دي، له ده څخه مخکې تاریخ یوازې د پېښو د بیانولو نوم و، د پېښو ترمنځ کومه اړیکه نه رامنځته کېده، بلکې تاریخ یوازې یو بیاني حیثیت درلوده، د تاریخ په اړه داسې فکر کېده، چې ټولې پېښې اتفاقي (تصادفي) رامنځته کېږي.

ابن خلدون د نورو مؤرخینو نه یو ځانګړی او وتلی شخصیت دی، هغه تاریخ ته د یوې کیسې په نظر نه ګوري، بلکې تاریخ ته د یو ساینس (علم) درجه ورکوي. هغه وايي، کله چې تاریخ په ژور ډول مطالعه، تجزیه او مشاهده کړو؛ نو موږ به له غلطیو څخه لرې پاتې شو او حقایق به لاسته راوړو...

چاپ جاري: د مومند خیرتدوینې ټولنې تخنیکي څانګه - ننگرهار
۰۷۷۶۶۶۱۶۱/۰۷۰۶۶۶۱۶۱
mumand.books@gmail.com

د ابن خلدون ژوند، اند او فلسفه

ليکوال: ملک اشفاق

ژباړن: زاهد خليلي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم: د ابن خلدون ژوند، اند او فلسفه

ليکوال: ملک اشفاق

ژباړن: زاهد خليلي zahidkhalili@yahoo.com

کمپوزر: په خپله ژباړن

پيزاين چارې: رحمن الله بهير

خپړندوی: مومند خپړندويه ټولنه – جلال اباد

برېښنا ليک: Momand.books@gmailcom

چاپ کال: ۱۳۹۲ / ۲۰۱۳

چاپ وار: لومړی

چاپځای: د مومند خپړندويي ټولنې تخنیکي خانګه

د بيا چاپ حقونه د خپړندويي ټولنې سره خوندي دي

فهرست

د ژباړن خبرې.....	5
تقریظ.....	5
د لیکوال خبرې.....	5
کورنۍ یې.....	5
د علامه عبدالرحمن ابن خلدون زوکړه.....	5
بنوونه او روزنه.....	5
لومړۍ درباري دنده.....	5
اندلس ته تګ.....	5
د ختیځ په لور.....	5
په مصر کې قاضي مقریدل.....	5
د قاضي له دندې لیرې کول.....	5
ادبي مصروفیات.....	5
د بیت المقدس سفر.....	5
د امیر تیمور سره لیدل.....	5
د امیر تیمور نه وروسته د قاهرې په لور.....	5
۲۳ کاله په مصر کې.....	5

- 6.....دويمه برخه
- 6.....ابن خلدون يو فلسفي، تاريخپوه او ټولنپوه
- 6.....د ټولنپوهنې بنسټ ايښودونکی
- 6.....ټولنيزه نظريه
- 6.....د ابن خلدون ټولنيزه فلسفه
- 6.....د عصبيت نظريه
- 6.....د قومونو د عروج او زوال عوامل
- 6.....ټولنه او کلتور
- 6.....د حکومت نظريه
- 6.....د حکومت پراختيا
- 6.....د حکومت ډولونه
- 6.....دیني سياست يا خلافت
- 6.....د معاشاتو سرچينې
- 6.....علوم - د فکر د حرکت پايله ده
- 6.....دیني او طبيعي علوم
- 6.....د تاريخ فلسفه
- 6.....خلافت
- 6.....د خلافت وجوب
- 6.....د امام يا خليفه ټاکل
- 6.....د امامت يا خلافت شرائط
- 6.....ولي عهد ټاکل
- 6.....د دوه خلافتونو موجوديت
- 6.....يو نمونه يي حکومت
- 6.....د قانون تصور

د ابن خلدون، ژوند، اند او فلسفه

- 7..... د حکومت داخلي نظام
- 7..... اقتصادي مسائل
- 7..... د ماحول نظريه
- 7..... د زده کړې فلسفه
- 7..... د علم تصور
- 7..... د علومو ډولونه
- 7..... د علم ذريعي
- 7..... د زده کړې موخې
- 7..... په تعليمي نصاب باندې نيوکه
- 7..... د تدريس طريقه
- 7..... د بنوونکي او زده کوونکي اړيکې
- 7..... د سزا ورکول طريقه
- 7..... د علم په لاسته راوړلو کې د سفر اهميت
- 7..... علوم
- 7..... د علم زده کړه يو صفت دی
- 7..... د تصوف علم
- 7..... د تعبيرالرويا علم
- 7..... الجبر
- 7..... رياضي او هندسه
- 7..... د منطق علم
- 7..... د طبيعياتو علم
- 7..... د طب علم
- 7..... ابن خلدون او د جغرافياي علم

ډالۍ

هغو ته چې د لويديځ لويديځ او ويجاړوونکي ټولنيز او سياسي اخلاق يې پيژندلي دي.

ز.خ

د ژباړن خبرې

مسلمانو پوهانو نړۍ ته په هر علمي ډگر کې ډیر خدمتونه کړي دي، داسې پوهان لرو، چې د زیاترو علومو بنسټونه یې ایښي دي، په خپلو افکارو او لیکنو سره یې د نړۍ نقشه بدله کړې ده او د خپلو لیکنو په واسطه یې علمي انقلابونه راوستي دي.

په منځنیو پیړیو کې، چې لویدیځ د جهالت په تور تم او تیارو کې ډوب وو، د لویدیځ برعکس منځنۍ پیړۍ په ختیځه اسلامي نړۍ کې د رڼا او روښنایۍ څخه ډکې وې، علمي څیړنې او لیکنې کیدې، مسلمانو پوهانو په مختلفو علومو کې کتابونه ولیکل او په دې کار سره یې راتلونکي اسلامي امت ته ویاړونه پریښودل.

علامه ابن خلدون د هغو سترو علماؤ څخه دی، چې په علومو کې ډیرې لاسته راوړنې لري، هغه د ټولنپوهنې د علم د لومړنیو پوهانو څخه شمیرل کېږي، هغه په لومړي ځل د تاریخ د فلسفې اساس کینود، د تاریخ د علم په اړه یې زیاتې څرگندونې وکړې، چې (مقدمه) یې یو شهکار اثر گڼل کېږي په داسې حال کې چې دده څخه مخکې هیڅ عالم د تاریخ په اړه څرگندونې نه درلودې، ابن خلدون په لومړي ځل د قومونو د عروج او زوال عوامل وڅیړل، د بنوونې او روزنې، جغرافیه، حکومت کولو او نورو موضوعاتو په اړه یې لیکل وکړل.

په پښتو ژبه کې د مسلمان پوهانو د ژوند او فلسفو په اړه ډېر کم کتابونه لیکل شوي یا ژباړل شوي دي، زموږ اکثره پښتانه خپل مسلمان اتلان په درست ډول نه پیژني؛ ځکه، چې کار ورته نه دی شوی؛ خو، برعکس په کتابتونونو کې اکثره غیر علمي کتابونه موندل کېږي، د بې مفهومه شعري ټولگو، غورچاڼونو او بې معنا ناولونو کتابونه زیات موجود دي، که شعر یا ناول تاریخي، سیاسي او اخلاقي اړخ ولري، بیا هم څه به په کې وموندل شي، کنه ددې څخه هیڅ گټه نه شي ترلاسه کېدای.

د قلم د خاوندانو څخه مې غوښتنه داده، چې پښتو ژبه په علمي آثارو ښکلي کړي، تر څو نوی ځوان نسل د علمي پرمختګ په لاره یون وکړای شي، خپل مسلمان اتلان او پوهان وپیژني، د هغوی د بریا رازونه خپل او مبارزه، فکر او ژوند یې خپل سرمشق وگرځوي.

د کتاب لیکوال، ملک اشفاق د ارود ژبې تکره لیکوال دی، مخکې یې هم په پښتو ژبه د ځینو فیلسوفانو د ژوند په اړه کتابونه ژباړل شوي دي، په اردو ادب او سیاست کې دوه ماسټرۍ لري، زما ژباړه کېدای شي، ځینې نیمګړتیاوې ولري، چې د هغې بڼه غواړم.

په درنښت

د پښتو ژبې د علمي پرمختګ په هیله

زاهدخليلي

د بشوونې او روزنې د پوهنځي د تاريخ دپيارتمنت د دريم کال زده کړيال

تقريظ

په اسلامي امت کې ډېر داسې پوهان شته، چې په عملي ډگر کې په نړيواله سطحه نوښت گر او تاريخ جوړونکي شخصيتونه دي، د هغو له جملې څخه يو هم علامه ابن خلدون دی، چې په ټولنپوهنه (علم الاجتماع) کې نړيواله پيژندل شوې څيره ده او د هغه کتاب (المقدمه) د ټولنپوهنې د اصلي منابعو څخه ده.

نوموړی په اتمه هجري قمري پيړۍ (۷۳۲-۸۰۸ هـ ق = ۱۳۳۲-۱۴۰۶ م) کې په تونس کې زيږيدلی دی او په قاهره کې ميشت شوی دی.

نوموړی څو تاليفات لري، چې تر ټولو غوره يې (المقدمه) ده، چې د هغه د تاريخ د کتاب سريزه ده، او د اهميت له کبله نړيوالو ژبو ته ژباړل شوی ده.

زما په آند، پښتو ژبه د هغه د علمي آثارو څخه بې برخې ده، له دې کبله زه فکر کوم د زاهدخليلي په زيار د ابن خلدون اړوند ليکل شوي اثر پښتو ژباړه په ځای او د تقدير وړ کار دی، تر څو نوموړی مسلمان شخصيت ددې ژبې ويونکو ته وروپيژندل شي.

ما د ډيرو مصروفيتونو له کبله د کتاب د بشپړ لوستلو فرصت ونه موند، تر څو يې دقيقه ارزونه وکړم؛ خو، دا وایم، چې دا د ژباړې په ډگر کې د زاهدخليلي ښه هڅه ده او کيدای شي، چې ځينې نيمگړتياوې ولري.

په هر حال، د هغه هڅه د تقدير وړ ده او له الله تعالی څخه ورته د لازياتو بریاوو غوښتنه کوم.

دوکتور عزيز الرحمن

ننګرهار پوهنتون

د شرعياتو پوهنځي استاد

د ليکوال خبرې

د لويديځو قومونو دويم ژوندون (رنسانس) د مسلمانو او ختيځو پوهانو د فکر منځته راتګ دی، د منځنيو پيړيو مسلمانو مفکرينو د خپلو څيړنو، تجربو او صلاحيتونو په واسطه نوي علوم رامنځته کړل.

د مسلمانو مفکرينو هرې طبقې په طبيعي علومو کې زيات اختراعات وکړل، په ادب، هنرونو، طبيعت، طب او جراحي، کيميا، رياضي او ټولنيزو علومو کې يې شانداره لاسته راوړنې درلودې.

د اروپا په علمي ادارو، کالجونو او پوهنتونونو کې پيړۍ، پيړۍ د مسلمانو پوهانو د کتابونو نه د اساسي کورسونو په توګه ګټه اخيستل کيده؛ خو کله چې په مسلمانانو باندې د څيړنې دروازي بندې شوې؛ نو اروپا د مسلمانو پوهانو د

رامنځته شويو علومو په اساس قوي او علمي شوه او بيا (لویدیځ) د مسلمانانو د جهالت پورې زیات خنډل.

د دغه جمود په پېر کې زیات شمیر لویدیځو علماؤ د مسلمانو پوهانو څیرني او لاسته راوړني د خپلو قومونو پورې د تړلو هڅې کولې، د ابن خلدون سره هم د همدغسې کار کولو هڅه شوې وه؛ خو، نویو څیړنو اروپایي پوهان بیا اړ کړل، چې د دغه ستر مفکر او تاریخپوه علمیت ته قائل شي، اوس په اروپایي او امریکایي پوهنتونونو کې د ابن خلدون شخصیت د یو اقتصاد پوه، ټولنپوه او تاریخپوه په ډول منل شوی دی. د امریکا پخواني ولسمشر رونالد ریګن په یوه تلویزوني مرکه کې ابن خلدون ته نیکې پیرزوينې وړاندې کړې او ویې ویل، زه نن ځکه د امریکا ولسمشر یم، چې ما د ابن خلدون د فلسفې نه ډیره ګټه اخیستې، د هغه د فلسفې نه اغیزمن شوی یم او هغه مې په خپل ژوند کې پلي کړه؛ ځکه، نو هغه زما خوښ شخصیت دی. ددې نه معلومیږي، چې د ابن خلدون علمي شخصیت په نړۍ باندې څومره ستره اغیزه لري.

ملک اشفاق

د کتاب لیکوال

کورنۍ یې

د ستر مفکر، تاریخپوه، ټولنپوه او سیاست پوه ابن خلدون شجره په دې ډول ده.

ابو زید ولي الدين عبدالرحمن بن محمد بن محمد بن الحسن بن محمد بن جابر بن محمد بن ابراهيم بن عبدالرحمن بن خلدون، په ابن خلدون سره پیژندل شوی او د عربو د یمني قبایلو سره یې اړیکه درلوده.

د ابن خلدون لومړي نیکونه د لومړۍ هجري پېړۍ په وروستیو کې د یمن څخه اندلس ته ولاړل، دا هغه وخت وه، کله چې بربریانو اندلس په بشپړ ډول نیولی وه.

ددې کورنۍ لومړنی شخص چې اندلس ته ولاړ، هغه په خلدون سره پیژندل کیده، د هغه نوم خالد بن عثمان بن خطاب بن کرب بن معدی بن الحارث بن وائل

بن حجر وه؛ ځكه، نو موږ ويلی شو، چې دې كورنۍ د حجر د قبيلې سره اړيکه درلوده، دغه قبيله د حضرموت په سيمه كې د زيات عزت، شهرت او علم درلودونكې وه، د حجر د قبيلې يو شاخ كنده د ابن خلدون د نيكونو د كورنۍ لومړني اشخاص وو.

په دې وخت كې د كنده د قبيلې مشر وائل بن حجر وو، يو مشهور روايت دی، چې وائل بن حجر د حضرت محمد (ص) په خدمت كې هم حاضر شوی وو او وائل بن حجر صحابي وو.

وائل بن حجر د حضرت محمد (ص) په مخكې اسلام قبول كړی وو او پيغمبر عليه السلام د هغه اولاد ته دعاء هم كړی وه.

ابن خلدون چې په خپل كتاب (مقدمه) كې د قومونو د عروج او زوال كوم اصول بيان كړي، د هغې نه څرگنديږي، چې د ابن خلدون په شجره كې څه شك شته دی.

څرنگه، چې ابن خلدون او نيکه يې خلدون تر منځ لس پشته واټن دی؛ خو، د ابن خلدون د اصولو مطابق بايد دا شل يا يوويشت پشتونه وي، ابن خلدون په خپله مقدمه كې وايي، چې په هره پيړۍ كې درې پشتونه ضروري دي، د ابن خلدون او نيکه تر منځ يې اووه پيړۍ واټن موجود دی؛ ځكه، نو د ابن خلدون شجرې د كره والي په اړه شك شته دی؛ خو، زموږ لپاره دا دومره اړينه نه ده، موږ بايد د ابن خلدون د سياسي، علمي او عملي ژوند په اړه مالومات تر لاسه كړو؛ ځكه، د عربو مشرانو شجرې په دويمې او دريمې هجري پيړيو كې ليكل شوي دي، كوم چې ډيرې مهمې ندي.

په تاريخ كې د ابن خلدون د كورنۍ نوم په لومړي ځل په دريمه هجري پيړۍ كې ذكر شوی دی، د ابن خلدون كورنۍ په دغه وخت كې د اندلس په اشبيليه ښار كې اوسيده.

ابن خلدون په خپله وايي، چې دده كورنۍ په دغه وخت كې د قوميت د عصبيت ښكار وه، چې په دې سره يې كورنۍ ډيره قوي وه، ددې عصبيت په وجه د قریشي واكمنانو او اموي كورنۍ پر ضد د عصبيت جذبه اوج ته رسيدلې

وه، په همدې وجه د ابن خلدون کورنۍ په حکومت کې زیاته ونډه او اغیز درلوده، د ابن خلدون د کورنۍ یو مشر کرب په ۲۸۰ هـ کال کې د اشبیلی د حاکم پر ضد پاڅون وکړ، حکومت یې تر لاسه کړ او خپلواک دولت یې رامنځته کړ، دغه حکومت د څلورمې هجري پېړۍ د نیمایي او د اموي خلافت له منځه تلو پورې دوام وکړ او ښه په شان او شوکت سره یې حکومت کاوه.

ددې وروسته د کرب اولادې د بنو عباد په حکومت کې هم ډیره ونډه درلوده، د بنو عباد کورنۍ د پنځمې هجري پېړۍ پورې حکومت وکړ او د یمني عربو دغه کورنۍ (خلدون کورنۍ) په کې زیات اغیز درلوده؛ خو، کله چې په اوومه هجري پېړۍ کې د اندلس عیسایانو په اشبیلیه کې حکومت جوړ کړ؛ نو د ابن خلدون کورنۍ افریقا ته هجرت وکړ او په تونس کې یې د بنو حفص دربار ته لاره پیدا کړه.

د بنو حفص په دربار کې دغې کورنۍ د حکومت ښې څوکۍ په لاس کې درلودې، د خلدون د کورنۍ په اړه په دې باندې ښه پوهیږو، چې دوی تل د حکومت کولو خوبونه لیدل.

که د ابن خلدون شجره صحیح ومنو، کومه چې د هغه کورنۍ د کنده قبیلې سره تړي؛ نو، دا خبره جوتیږي، چې د ابن خلدون کورنۍ تل د حکومت په سیاسي کارونو مداخله کوله؛ خو، د حکومت کولو خوب یې پوره نه شو.

د علامه عبدالرحمن ابن خلدون زوکړه

عبدالرحمن ابن خلدون په خپل لیکل شوي کتاب کتاب العبر کې لیکلي، چې هغه د ۷۳۲ هـ کال د روژې په لومړۍ نیټه، چې د ۱۳۳۲ هـ کال د می د میاشتې د ۲۷ نیټې سره سمون خوري، د تونس په یوه کلي قروان کې وزیږید.

ابن خلدون د خپل کوچنیوالي او کورنۍ په اړه هیڅ نه دي لیکلي؛ خو، یو فرانسوي څیړونکی پروفیسر فشل د ابن خلدون د پیدایښت کیسه کړې، چې ددې کیسې څخه د ابن خلدون لیاقت او پوهه په ښه ډول مالومیږي.

دغه پروفیسر کیسه داسې بیانوي، چې یوه ورځ د قروان په جامع جومات کې ډیر خلک راټول شوي وه، په دې وخت د ابن خلدون عمر نهه یا لس کاله وه، ابن خلدون دې راټولو شویو خلکو ډیر په ژور نظر کتل؛ ځکه، د هغه لپاره دا پېښه یو غیر معمولي پېښه وه، په دې خلکو کې علماء، قاضیان او مهم مشران موجود وه.

ابن خلدون پوښتنه وکړه، چې دا خلک ولې راټول شوي دي، ورته وویل شول، چې سیسلي په تونس باندې یرغل کړی او څو مهم ښارونه یې نیولي دي، دا غونډه په جامع جومات کې ځکه وشوه، چې ټول علماء او قاضیان دعا وکړي او دښمن د هیواد څخه وتښتي، کله چې ابن خلدون دا واوریدل؛ نو ویې ویل، چې علماء او قاضیان ولې داسې کار کوي؟ خلکو ته په کار دي، چې وسلې واخلي او دښمن په خپله د هیواد څخه وشړي.

ددې پېښې د درستوالي کوم قوي ثبوت نشته؛ خو، ددې پېښې څخه د ابن خلدون د ښه ذهانت اندازه کیدای شي.

ښوونه او روزنه

ابن خلدون د خپل کتاب کتاب العبر په شپږم ټوک کې د خپلې ښوونې او روزنې په اړه په تفصیل سره خبرې کړي دي.

هغه د هغه وخت د مروجو علومو او کتابونو په اړه په تفصیل سره ذکر کړی دی.

لومړنۍ ښوونه یې د خپل پلار نه تر لاسه کړه، د هغه پلار د خپل وخت وتلی عالم او فقیه وه، د هغه نوم محمد بن خلدون دی.

کله، چې تونس ته راغی؛ نو سیاسي ژوند یې پریښود او د لغاتو د علم تدریس یې پیل کړ، ابن خلدون د خپل پلار څخه فقه، تفسیر او د حدیثو علم زده کړ، سربیره پر دې یې، قرائت، کتابت، د نحوې اصول او د ادب تدریس یې هم ورکړ؛ ځکه، نو موږ ویلی شو، چې د ابن خلدون لومړنۍ استاد د هغه خپل پلار دی.

ابن خلدون د خپلو ښوونکو په اړه په ډیر تفصیل سره خبرې کړي دي، د ابن خلدون د خبرو څخه مالومیږي، چې د هغه استاذان ډیر لایقه او پوه خلک وه، په دې سره د هغه د قوي علم اندازه مالومیږي، هغه د خپلو ښوونکو په اړه ډیرې غیر معمولي خبرې کړي دي.

ابن خلدون په خپل کتاب (مقدمه) کې ددې خبرې ذکر کړی، چې کوم کتابونه هغه لوستل هغه په تونس کې ډیر کم پیدا کیدل.

په هغه وخت کې د مصر د الازهر پوهنتون د مروجو علومو وتلی تدریسي ځای و؛ خو، په تونس کې بیا داسې نه وه، ابن خلدون چې کومې زده کړې کړي، بې شکه چې د ازهر د پوهنتون سره برابري نه وي؛ خو، هغه چې کوم علم په تونس کې لاسته راوړ، هغه ډیر اوچت وه.

ابن خلدون په کوچنیوالي کې قران کریم حفظ کړی وه او په قرأت باندې یې پوره برلاستیا درلوده، هغه کولای شول، چې قران کریم په اوو لهجو باندې تلاوت کړي.

د ابن خلدون خپله خبره ده، چې هغه د حدیثو مشهور کتابونه موطا، صحیح مسلم شریف او صحیح بخاري شریف لوستلي وه.

سربیره پردې هغه د مالکي مذهب مشهور کتاب (مدونه) لوستلی وه او په فقهي اصولو باندې یې برلاستیا حاصله کړې وه.

ابن خلدون وايي، چې هغه د مشهور کتاب (تسهیل) نه نحو او د لغاتو علم زده کړی وه، سربیره پردې د پخوانیو عربو شاعرانو د شعرونو دیوان (دیوان حماسه) او عباسي دور زیاتي قصیدې او نظمونه یې هم لوستلي وه.

د نورو مروجو علومو په اړه ابن خلدون وايي، چې د منطق علم، د کلام علم او د فلسفې په اړه یې زیات کتابونه مطالعه کړي.

زما په نظر کله، چې ابن خلدون په قاهره او سکندریه کې وه؛ نو، هغه د فلسفې او نورو علومو مطالعه هلته وکړه؛ ځکه، د ابن خلدون د تاریخ او ځینو

نورو تاریخي کتابونو نه مالومیږي، چې همدغه وخت کې ابن خلدون فلسفه زده کړه او په علم کې یې زیاتوالی راغی.

ابن خلدون مراکش، غرناطې، قاهرې، حلب او دمشق ته سفرونه کړي وه، دې سفرونو هم د ابن خلدون په علم او تجربو کې زیاتوالی راوست، ابن خلدون وايي، چې د شلو کلونو په عمر کې یې په تونس کې خپلې زده کړې بشپړې کړې وې او د خپلو ښوونکو څخه یې اسناد هم ترلاسه کړي وه.

د هغه وخت د اصولو مطابق، کله چې به یو شاگرد د خپل استاذ څخه مروج علوم زده کړل؛ نو، استاذ به یې یو سند هم ورکاوه، ددې سند مطلب دا وه، چې هغه شاگرد درس بشپړ کړی دی او اوس هغه کولای شي، چې تدریس وکړي، په سندونو کې به د ښوونکو نوم هم لیکل کیده.

په ازهر پوهنتون کې داسې سندونو رواج درلوده.

په ۷۴۹هـ یا ۱۳۴۹ ز کال کې په تونس او شاوخوا سیمو کې د طاعون ناروغي رامنځته شوه، چې زیات خلک یې ووژل.

لومړۍ درباري دنده

د ابن خلدون مور او پلار او نور زیات خپلوان یې ددې ناروغۍ په وجه مړه شول.

په دې وخت کې د ابن خلدون عمر شل کاله وه او د عملي ژوند پیل یې شوی وه، هغه د تونسي امیرانو نه ډیرې اجازت نامې ترلاسه کړې وې، چې کومه دنده تر لاسه کړي؛ ځکه، د هغه کورنۍ د په مختلفو دربارونو کې په لوړو چوکيو کې دندې اجراء کړې وې او کوبنس یې کاوه، چې د ځان لپاره کومه ښه وظیفه تر لاسه کړي.

د مور، پلار او د نورو خپلوانو د مرګ په وجه د یو څه وخت لپاره غمجن وه.

د وبا په ورځو کې د هغه زیاتره خپلوان او دوستان د تونس نه موریتانیا ته ولاړل؛ خو، ابن خلدون د خپل ورور په مشوره په تونس کې پاتې شو.

د وبا د تیریدو نه وروسته د تونس امیر ابومحمد ابن خلدون وروغوښت او د سلطان ابن اسحاق منشي یې مقرر کړ، په دې وخت د ابن خلدون عمر د شلو کلو شاوخوا وه.

ابن خلدون څو کاله دا دنده تر سره کړه؛ خو، د خپلې کورنۍ د شان او شوکت غوندې د لوړې دندې د ترلاسه کولو امید یې درلوده، سلطان ابن اسحاق د یوې جگړې لپاره تونس پرېښود، مراکش ته ولاړ او ابن خلدون هم ورسره وه؛ خو، مراکش ته په رسیدو سره ابن خلدون د سلطان نه جلا شو او فاس سیمې ته ولاړ، ابن خلدون په خپله وایي، چې هغه دا ځانگړی سفر د علم د لاسته راوړلو لپاره وکړ؛ ځکه، کله چې سلطان په مراکش باندې حمله وکړه؛ نو، ستر ستر علماوو تونس پرېښود او فاس ته مهاجر شول، هلته یو علمي چاپیریال جوړ شوی وه او هلته د تکړه علماوو نه د زده کړې لپاره ښه چانس وه، د ابن خلدون د سوانحو لیکونکي ډاکټر طاحا حسین یو نیوکه کوي او وایي، کله، چې ابن خلدون د تونس کمزوری حکومت او د مراکش د سلطان قوت ولیده؛ نو هغه تونس پرېښود او د فاس خوا ته د تلو نیت یې وکړ او کله، چې سلطان ابواسحاق حمله وکړه؛ نو د مراکش نه ولاړ.

د څو ورځو د گړځیدو نه وروسته هغه د سلطان ابو عنان په خدمت کې حاضر شو، سلطان ابو عنان هغه د خپلو علماوو په ډله کې داخل کړ، دې علماوو به سلطان ته د نحوې د علم او دنیاوې کارونو په اړه مشوره ورکوله، کله به سلطان ددې علماوو تر منځ بحث هم تر سره کاوه.

څه وخت وروسته سلطان ابن خلدون خپل معتمد شخص مقرر کړ؛ خو، ابن خلدون دا دنده د زړه له کومې ونه منله او زړه نازړه وه، هغه د لوړ وزارت فکر درلوده؛ ځکه، د هغه مشرانو تل لوړې دندې اجراء کړې وې، د فاس طرف ته د هغه د تلو موخه هم د لوړې دندې تر لاسه کول وه.

ابن خلدون ډیر مایوسه شو، بلکه فکر یې کاوه، چې دی ناکام شوی دی. په دې وخت کې د بجایه د سیمې واکمن امیرمحمد مهدي په فاس کې بندي وه، ابن خلدون د لیکونو په واسطه د هغه سره اړیکه جوړه کړه، ابن خلدون غوښتل، چې د امیرمحمد سره یو ځای شي او د سلطان ابو عنان پر ضد پاڅون وکړي، ابن

خلدون د اميرمهدي سره د مرستې ژمنه کړې وه، که چيرې د بریا وروسته اميرمحمد مهدي واکمن شي؛ نو، ابن خلدون به د هغه وزير وي.

د دواړو دا ژمنه رسوا شوه او ابن خلدون يې زندان ته وليږه او درې کاله يې په زندان کې تير کړل.

په ۷۵۹ هـ کال کې ابوحنان ومړ او حسن بن عمر واکمن (سلطان) شو، هغه ابن خلدون د زندان نه خوشې کړ او ابن خلدون ته يې ډير زيات مال او دولت هم ورکړ.

ابن خلدون د سلطان احسان هير کړ او د حسن بن منصور سليمان سره، چې د سلطان حسن بن عمر قوي دښمن وه، د هغه سره يې اړيکې ټينګې کړې او د هغه دربار ته ولاړ.

کله، چې منصور بن سليمان فاس ونيوه؛ نو، ابن خلدون په فوځ کې ورسره وه او د محسن حسن بن عمر په ماتولو کې مصروف وه.

ددې وروسته يې د يو مراکشي امير په ملاتړ د منصور بن سليمان پر ضد پاڅون ته ملا وتړله؛ خو، د مراکشي امير هڅه ناکامه شوه او منصور بن سليمان وتوانيد، چې مراکشي امير اندلس ته وشړي.

خو، ابن خلدون د خپلې هوښيارۍ په واسطه ځان وساته او د سلطان د خزاني معتمد مقرر شو، درباريانو دا کار خوښ نه کړ او سلطان ته يې د ابن خلدون د پخوانيو کارونو په اړه ثبوتونه وړاندې کړل.

ابن خلدون پوه شو، چې سلطان به په هغه رحم ونکړي، کله، چې سلطان د بجايه حکومت ترلاسه کړ؛ نو، ابن خلدون د هغه په دربار کې زيات اغيز پيدا کړ.

کله، چې ابن خلدون پوه شو، چې په فاس کې نور نه شي پاتې کيدای؛ نو، ويره ورسره پيدا شوه، چې کيدای شي پای به يې بد وي.

اندلس ته تګ

ابن خلدون غوښتل، چې خپلې سیمې ته ولاړ شي، هغه قلمسان ته د تلو نیت درلوده، تر څو د مراکش په تخت باندې عمر واکمن کړي، څرنگه، چې عمر په هغه باندې بدګمانه شوی وه؛ نو اجازه یې ورکړه، چې کولای شي، هر چیرې ولاړ شي.

په ۷۶۴ هـ کال کې د بیړۍ په واسطه اندلس ته ورسید، کله، چې ابن خلدون د فاس په دربار کې وه؛ نو، هغه د غرناطې د سلطان او د هغه د وزیر لسان الدین خطیب لپاره ځینې کارونه سرته رسول؛ ځکه، نو هغوی د ابن خلدون پیر گرم هرکلی وکړ.

کله، چې په ابن خلدون باندې د سلطان باور پیر شو؛ نو، هغه یې د قشتالي د پاچا دربار ته ولیږه او په اشبیلیه کې یې سفیر مقرر کړ.

کله، چې ابن خلدون قشتالي ته ورسید؛ نو، په ویار سره یې هغه ښار ولیده؛ ځکه، یو وخت د هغه د نیکونو حکومت په دې ښار کې خپل اوج ته رسیدلی وه.

پاچا هغه ته هرکلی ووايه او په دې ښار کې یې د اوسیدو اجازه ورکړه، پاچا دا ژمنه هم ورسره وکړه، چې د نیکونو ترکه به ورسپاري؛ خو، ابن خلدون د هغه مننه وکړه او د منلو څخه یې انکار وکړ.

د ابن خلدون دا سفارت پیر کامیاب وه، کله، چې بیرته غرناطې ته راغی؛ نو، پاچا زیات انعامونه ورکړل او څه ځمکه یې هم ورکړه، ابن خلدون خپله کورنۍ هم راو غوښته او ددې وروسته د شاهي دربار پورې وتړل شو.

د دربار سره د تړل کیدو وروسته، هغه د پاچا په مدحه او صفت کې څو قصیدې هم ولوستلې.

د ابن خلدون د عزت، احترام او په دربار کې د اغیز په لیدو سره د هغه پخواني ملګري ابن خطیب د هغه سره دښمني پیل کړه، ددې وروسته ابن خطیب د هغه پر ضد سازشونه پیل کړل.

په دې وخت کې د بجایه د واکمن لخوا ابن خلدون ته یو لیک رالیرل شوی وه، په لیک کې لیکل شوي وه، چې واکمن بیرته د بجایه واکمن شوی او تخت یې لاسته راوړی دی او ابن خلدون باید بیرته هلته ورشي.

ابن خلدون د پاچا نه اجازه وغوښته او په ۷۶۶ هـ کال کې د غرناطې نه د افریقا په لور روان شو.

په بجایه کې هغه ته د حاجب دنده ورکړل شوه، د درباري کارونو سربیره تعلیمي کارونه هم ور په غاړه وه.

د بجایې د واکمن د خپل ورور سره، چې د قسطنطیني واکمن وه، د دواړو تر منځ جگړه وشوه، په دې جگړه کې پاچا مړ شو.

ښار د قسطنطیني سلطان ونيوه، نوي واکمن ابن خلدون نه خوښاوه؛ ځکه، نو ابن خلدون د بسکري لوري ته ولاړ.

په بسکريه کې د اوسیدو پر وخت یې، د تلمسان د پاچا او د تونس د سلطان سره د لیک له لارې اړیکه ونيوله او دواړه یې تشویقول، چې د قسطنطیني د پاچا پر ضد جگړه وکړي.

ابن خلدون تلمسان ته د دندې د لاسته راوړلو لپاره راغلی وه؛ خو، کله، چې سلطان په مراکش باندې حمله وکړه؛ نو، ابن خلدون د تلمسان د سلطان پر ضد بغاوت وکړ، ابن خلدون بریالی نه شو او فاس ته ولاړ، هلته یې د خپلې پخوانۍ دندې د ترلاسه کولو لپاره کوښښ وکړ؛ خو، به بشپړ ډول ناکام شو.

په ۷۷۶ هـ کال کې یې مراکش پرېښود او بیا اندلس ته ولاړ، کله، چې غرناطې ته ورسید، واکمن ورته هیڅ توجه ونکړه؛ ځکه، چې سلطان ترې ډیر خفه وه، وجه یې دا وه، چې سلطان خپل وزیر د سازش په تور افریقا ته تبعید کړی وه، هغه وزیر په فاس کې اوسیده او ابن خلدون د هغه پوره ملاتړ کړی وه، سربیره پر دې د فاس واکمن د غرناطې سلطان د ابن خلدون د سیاسي چلونو نه خبر کړی وه.

د ابن خلدون، ژوند، اند او فلسفه

ابن خلدون د هغه حایه ژر تلمسان ته ولاړ او د خپل یو ملګري په واسطه د تلمسان د دربار سره په اړیکه کې شو، په داسې حال کې، چې د همدغه سلطان پر ضد یې پاڅون کړی وه.

د تلمسان سلطان هغه ته کومه خاصه وظیفه ورنکړه، په دې وخت به ابن خلدون ډیری وخت ارام او استراحت کاوه.

څه وخت وروسته سلطان هغه یوې کوچې قبیلې ته د یو مهم کار لپاره ولېږه، ابن خلدون زړه نا زړه وه؛ خو، د سلطان د امر انکار یې نه شو کولای؛ نو، ځکه روان شو.

کله، چې د بنار نه ووته، خپله لاره یې بدله کړه او د کوچې قبیلې پر ځان د عریف کورنۍ ته ورغی، هلته یې د بېنې یو لیک ولیکه او سلطان ته یې ولېږه، دا کار په ۷۷۶ هـ کال کې شوی دی.

ددې حایه هغه د سلام کلا ته ولاړ او خپله کورنۍ یې هم هلته ور وبلله، د کلا په محل کې یې اوسېدنه پیل کړه.

ابن خلدون په کلا کې څلور کاله تېر کړل، په دې دوران کې یې تدریس او مطالعه هم کوله، هغه خپله وایې، چې خپل کتاب (مقدمه) یې په دې ځای کې لیکلی دی.

د اندلس او افریقا واکمن د ابن خلدون د خطرناک شخصیت په اړه پوه شوي وه؛ ځکه، نو د هغه لپاره په دربار کې کومه مهمه وظیفه تر لاسه کول نا ممکن وه.

ابن خلدون وایې، چې په دې ورځو کې هغه د کتابونو په لیکلو مصروف وه.

د سلام کلا کې د څلورو کلونو د تیریدو وروسته یو ځل بیا تونس ته ولاړ، هغه وایې، چې سلطان د هغه عزت او احترام وکړ او په څو ځایونو کې یې مشورې هم ورکړې؛ خو، ابن خلدون په عملي سیاست کې کومه برخه وانه خپسته.

کیدای، چې ابن خلدون خپله ځان د سیاست نه لیرې کړای وي.

په دې ورځو کې ابن خلدون په غټو غټو مسجدونو کې په تدریس باندې مصروف وه او خپل زیات وخت یې په تاریخ لیکلو باندې تیروه.

په دې علمي ډگر کې هم د ابن خلدون حریفان پیدا شو، څرنګه چې د هغه علمي شخصیت ډیر مشهور شوی وه؛ نو د تونس مفتي محمد بن عرفه، چې د یو وخت پورې د هغه ملګری هم وه، د ابن خلدون پر ضد یې د کینې ډکې ویناوې پیل کړې، ویل به یې، چې هغه ډیر خطرناک شخص دی او په ابن خلدون باندې یې څو نور تورونه هم ولګول، په دې وجه د ابن خلدون شاګردان په خپل استاذ باندې بدګمانه شول او د ابن خلدون تدریس یې پرېښود، مفتي محمد بن عرفه غوښتل، چې هغه د هیواد نه وشړي؛ خو، سلطان د هغه خبره ونه منله.

د ختیځ په لور

ددې پېښې وروسته سلطان هغه د یوې مهمې جګړې لپاره د ځان سره بوت، ابن خلدو پوه شوی وه، چې نور دلته د هغه اوسیدل ناممکن دي او خطرناک دي.

د حج د فریضې د اداء کولو پریکړه یې وکړه او په ۷۸۴ هـ کال کې د ختیځ په لور روان شو، د څلویښتو ورځو بحري سفر نه وروسته سکندریې ته ورسید، په دې وخت کې د سکندریې حکومت د ملک ظاهر (برقوق) په لاس کې وه.

په سکندریه کې یې یوه میاشت تیره کړه، هلته د اوسیدو په وخت یې د حج اراده پرېښوده او د مکې پر ځای قاهرې ته روان شو، په قاهره کې هغه ډیر مشهور شوی وه، هغه غوښتل، چې خپل قسمت دلته هم وازموي.

کله، چې قاهرې ته ورسید، د ازهر پوهنتون زیاتره طالبانو د هغه نه د تدریس هیله وکړه؛ ځکه، نو هغه په ازهر پوهنتون کې په تدریس پیل وکړ.

په قاهره کې د پاچا دربار ته ولاړ، پاچا هغه د خپلو علماوو په ګروپ کې داخل کړ.

څه وخت وروسته د صلاح الدین ایوبي لخوا جوړې شوې مدرسې صلیه کې د استاذ په حیث مقرر شو.

ابن خلدون، چې کله د سکندريې نه قاهرې ته ننوت؛ نو، هغه یوه نوې نړۍ ولیده، هغه د ښار د ښکلا او جلال په لیدو سره حیران شو، هغه قاهرې ته د اسلام د حکومت د مرکز نوم ورکړ.

په دې وخت کې په مصر کې ډیر آرام حکومت وه، هیڅ زور زیاتۍ نه وه او نه په دربار کې درباري جگړې او سازشونه وه، د مصر حکومت ډیر حاکم وه او په همدې وجه مصريانو قانون پلی کاوه.

په مصر کې قاضي مقرریدل

کله، چې پاچا د ابن خلدون لیاقت، ذهانت او علمي تکړه توب ولیده؛ نو، هغه یې په کال ۷۸۶ هـ کې د مالکي مذهب قاضي وټاکه.

ددې په اړه ابن خلدون وايي، چې هغه د قاضي القضاات دنده یوازې د پاچا د خوشاله کولو لپاره ومنله، ځکه هغه ددې دندې امید نه درلوده.

په مصر کې د څلورو واړو مسلکونو قاضیان موجود وه؛ خو، قاضي یوازینی شخص وه، چې د ټولو مذهبونو په اړه یې پریکړې کولې او کولای یې شول، چې هر ډول فوځي او مذهبي مسئلې حل کړي.

د قاضي القضاات د مقرريدو لپاره د کوم ځانگړي مسلک درلودل مهم نه وه، بلکه هغه د هر مذهب شخص کولای شول، چې دا دنده تر سره کړي، د قاضي القضاات صلاحیت ډیر زیات وه او د ټولو مسلکونو په اړه یې پریکړې کولای شوي، قاضي به اجتهاد هم کاوه، په مصر کې د شافعي مسلک قاضیان زیات وه.

د قاضي له دندې لرې کول

ځایي علماوو او فقهاوو د قاضي القضاات د دندې د لاسته راوړلو لپاره زیات کوښښونه کول، دا دنده د مصريانو نه بغیر نورو ته ورکول، د ځایي قاضیانو هیڅ نه خوښیده او ټول مصري قاضیان د ابن خلدون پر ضد شول، کله چې ابن خلدون د بین القصر په الصالحيه مدرسه کې د قاضي په چوکۍ باندې کیناست؛ نو، د څلورو خواوو نه یې پر ضد سازشونه پیل شول، ابن خلدون ددې په اړه

ليکي، چې په دې وخت د مصر دربار د هر ډول بې نظميو بنکار شوی وه، زياتره قاضيان، مفتيان او شاهدان پست خلک وه، انصاف هيڅ موجود نه وه.

ددې حالاتو سره د مقابلي کوښښ يې کاوه، هغه هر ډول بې نظمۍ پای ته ورسولې، انصاف يې رامنځته کړ، عدالتي نظام يې د کمزورۍ نه وساته، هغه وايي، ما ددغې دندې د لاسته راوړلو وروسته د الله تعالی د قوانينو د پلي کولو کوښښ پيل کړ او په دې لاره کې مې هر ډول ستونزې له مخې ليرې کړې، ما هر چا ته انصاف ورکول اسانه کړل، اکثره وخت به د لوړو چوکيو او منصب خلکو غوښتل، چې پريکړې د هغوی په خوښه وشي؛ خو، ما به په هر وخت کې درستې پريکړې کولې، ما د شاهدانو بيانونه په پوره ډول څيړل او وروسته به مې پريکړه کوله، په دې طريقه به کمزرو خلکو انصاف رسیده، زياتره ښوونکو، امامانو او شهزاده گانو به هم کوښښ کاوه، دوی به د خپلو کړنو لپاره دروغجن شاهدان راوستل او خپل جرمونه به يې پټول، ما په ډيرو ځايونو کې د هغوی دغه کارونه بې سرپوښه کړل او هغوی ته مې سزاگانې ورکړې. ددې حالاتو نه مالومېږي، چې د ابن خلدون دښمنان زيات شوي وه، دغه خلکو د ابن خلدون پر ضد په دربار کې هم سازشونه پيل کړي وه.

ابن خلدون چې د ځان په اړه کومې خبرې وکړې، د هغه څخه يې صداقت او ايمانداري مالومېږي، د هغه هم عصره لیکوالو هم د هغه ددې کړنو تصديق کړی دی، د بيلگې په ډول ابوالحسن ليکلي دي، چې: هغه په اصولو او ضوابطو باندې ډير مجتهدانه نظر کاوه، عدالتي نظام به يې په ډير لياقت سره چلاوه، د لویو خلکو واسطې به يې په نظر کې نه نيولې.

السخاوي د ابن حجر نه نقلوي:

ابن خلدون به د خلکو سره ډيره ښه رويه کوله، هغه به دروغجنو شاهدانو ته سختې سزاگانې ورکولې، کله، به چې د چا نه خفه شو؛ نو چغه به يې کړه او د خپل ځای نه به پاڅیده، ويل به يې، دا په زندان کې واچوی.

د څو مياشتو د تيريدو وروسته يې پر ضد د سازشونو طوفان پيل شو، هغه وايي، چې هغه د شاهي سرپرستۍ نه محروم شو، سربيره پر دې يو بل غم هم ور

زیات شو، هغه یې د بنځې، ماشومانو او جائداد د لاسه ورکول وه، مصر ته په راتګ سره هغه غوښتل، چې بنځه او ماشومان دې هم دلته راشي؛ خو د تونس سلطان چې د ابن خلدون په مصر ته تګ باندې خوښ نه وه، هغوی ته یې د تلو اجازه نه ورکوله، سلطان غوښتل، چې ابن خلدون باید بیرته تونس ته راشي، د مصر د سلطان په غوښته یې د ابن خلدون ماشومانو ته د تلو اجازه ورکړه، ابن خلدون دغه د غم ډکه پېښه داسې بیانوي: زه د قاضي القضاات د چوکۍ نه محروم شوم، سربیره پر دې د غم یوه بله پېښه هم رامنځته شوه، هغه د خپلو ماشومانو د جدایی غم وه، هغوی چې په کوم بحري بیړۍ کې مصر ته راتلل، هغه په لاره کې د یو سخت طوفان په وجه له منځه ولاړه او ډوبه شوه، ما خپل ماشومان او جائداد ټول د لاسه ورکړل، دې کار زما ملا راماته کړه، ما د دندې څخه د استعفا پریکړه وکړه.

ددې پېښې وروسته تاریخپوه د قاضي القضاات د دندې هم گوښه کړای شو، هغه وایي، چې تاسو داسې فکر مه کوئ، چې زه د خپلې دندې نه لیرې کړای شوی یم، بلکه ما په خپله خوښه دنده پرې ایښې ده، هغه وایي، سلطان زما سره په ډیره ښه توګه چلند کاوه، هغه زما په غم باندې ښه پوهیده، هغ پوهیده، چې زه به په دې وخت خپله دنده په ښه طریقه سره سرته ونه شم رسولای، هغه زما د استعفی غوښتنه ومنله، عامو او خاصو خلکو زما په حالت باندې ډیر افسوس وکړ او ما سره یې همدردي وکړه، زما څخه غوښتنه وشوه، چې ژر باید راشم او خپله دنده بیا پیل کړم. ابن خلدون موږ ته دا رښایي، چې د دندې څخه لیرې کیدل د هغه پر ضد د سازشونو او دښمنیو پایله وه، ابن خلدون د خپلې دندې نه په لومړي ځل په ۷۸۷ هـ د جمادي الاول په میاشت کې، چې د ۱۳۸۵ هـ کال د جولایي سره سمون خوري لیرې کړای شو، یانې اووه میاشتې یې دغه دنده تر سره کړه، ددې وروسته هغه خپل وخت په لیکلو او زده کړه باندې تېر کړ.

هغه په ممتحیه دارالعلوم کې تدریس کاوه، وروسته کله، چې سلطان په بین القصر سیمه کې یوه نوې مدرسه (ظاهریه برقوق دارالعلوم) په نوم تاسیس کړه؛ نو، ابن خلدون هلته د مالکي فقهې د استاذ په حیث مقرر شو، هلته یې لومړنۍ خطبه ډیر شانداره وه، هلته عوام او امرین ډیر زیات موجود وه، په دې خطبه کې ابن خلدون خپل فصاحت او بلاغت وښود، د سلطان مدحه او صفت یې وکړ او د

هغه لپاره يې د خير دعا وکړه، هغه په دغو دواړو مدرسو کې درس ورکاوه، تر څو، چې په ۷۸۹ هـ کال کې د حج مياشت راورسيده او د حج د تلو نيت يې وکړ، سلطان هغه ته اجازت ورکړ د شعبان په نيمايي کې يې قاهره پرېښوده او د سمندر په لاره حجاز ته ورسیده، د حج د فريضې د اداء کولو نه وروسته د سمندر له لارې کوسير ته ورسید، د هغه ځايه د نيل په لاره بيرته قاهرې ته راغی، هلته په رسيدو سره يې د سلطان سره وکتل او ورته يې وويل، چې په کعبه شريفه کې يې سلطان ته زياتې دعا گانې وکړې، سلطان ترې ډير خوشاله شو او هغه يې په سلطانيه دارالعلوم کې د استاذ په ځای د مهتمم په دنده وگماره، هغه د ۷۹۱ هـ کال د محرم د مياشت پورې دا دنده اجراء کړه، د لومړي درس په دوران کې د معمول مطابق ډير زيات عام او خاص خلک راټول شوي وه، هغه اعلان وکړ، چې د امام مالک کتاب موطا به د نصابي کتاب په شکل تدريس کيږي، هغه په خپله وايي، چې د امام مالک د ژوند حالات، د هغه کارونه، نظريات او اعتقاداتو باندې يې رڼا واچوله، په پای هغه خپله خبره په ډير وياړ سره داسې پای ته رسوي: زما خطبي خلک حيران کړل، د هغوی په نظرونو کې زما لپاره ډير احترام او عزت ښکاريده، زما خطبي د هغوی په ذهنونو کې جادو وکړ، عام او خاص ټول په دې پوه شول، چې زه په يقيني ډول د خپلې دندې حقدار وم.

ادبي بوختياوې

څه وخت وروسته ابن خلدون په خپلو څيړنو او تحقيق باندې بوخت شو، هغه د خپلو سوانحو ليکل وځنډول، د ۷۹۷ هـ کال د پيل نه وروسته يې د تاريخ اړوند ليکل پيل کړل، د ۸۰۷ هـ کال پورې يې د خپل ژوند ټول حالات او کتابونه وليکل، يانې د مرگ نه څو مياشتې مخکې يې بشپړ کړل، موږ به دلته د هغه د چاپ شوي کتاب پر ځای د هغه د اصلي کتابونو نه استفاده وکړو؛ ځکه، اصلي کتاب يې نسبت چاپ شويو کتابونو ته ډير مستند دی.

په دې دوران کې د هغه په ژوند کې کومه مهمه واقعه نه دی پېښه شوې، هغه د قاهرې د سلطان او د شمالي افريقا د سلطانانو تر منځ د اړيکو په ښه کولو باندې بوخت وه، هغه د شمالي افريقا د واکمنو، الناصر قلون او بنو مارين د

پاچاهانو تر منځ د ليکونو د استولو او ډاليو د ليرلو ذکر کوي، هغه د هسپانوي او مصري واکمنو تر منځ د دوستانه اړيکو ذکر هم کړی دی، د تونس شاه د مصر سلطان ته د سمندر له لارې د خړو لوړ نسل لرونکي خړه ور ليرلي وه؛ خو، په کومه بحري بېړۍ کې، چې دا خړه ليرل کيدل، هغه د طوفان په وجه له منځه ولاړه، په دې بېړۍ کې د ابن خلدون خپل ماشومان وه، د مصر سلطان د تونس شاه ته د افسوس پيغام استولی وه او هغه ته يې ډيرې زياتې ډالۍ ور وليرلي، په ۷۹۹ هـ کال کې هغه يوه ډله تونس ته د خړو د اخيستلو لپاره وليرله، کله، چې دا ډله مصر ته راغلل؛ نو، د تونس او شمالي افريقا د اميرانو لخوا ورته ډيرې زياتې ډالۍ ورکول شوې وې، هغه ليکي، کله، چې عامو خلکو ته دا ډالۍ د نمايش په ډول وړندې شوې؛ نو، ما ځان ډير محترم او معزز حس کړ، ددې واکمنو تر منځ دوستي او ملگرتيا زما په وجه رامنځته شوې وه.

د بيت المقدس سفر

ابن خلدون تقريبا څوارلس کاله د قاضي القضاات له دندې گوښه وه، هغه په خپله وايي، زما پر ضد د دښمنانو او کينه گرو سازشونه روان وه، دغو خلکو سلطان زما پر ضد بدگمانه کاوه، دغه خلک د يوې ډلې په شکل منظم وه او هغوی غوښتل، چې ماته بايد بيرته د قاضي القضاات دنده ونه سپارل شي؛ خو، کله چې دغه خلک له منځه ولاړل او سلطان هغوی بل هيواد ته تبعيد کړل؛ نو، سلطان په لومړي فرصت کې هغه ته خپله پخوانۍ دنده ور وسپارله. په دې وخت د مالکي مسلک قاضي نصيرالدين التانسي وفات شوی وه (د روژې په منځنيو کې کال ۸۰۱ هـ)، ابن خلدون دغه مهال په خپل پتي کې، چې د محياه مدرسي لخوا ورکول شوی وه، په غنمو ريبلو بوخت وه، سلطان هغه ځان ته راوغوښت او په دويم ځل يې د قاضي القضاات په چوکۍ وگماره. څو مياشتې وروسته د شوال په مياشت کې سلطان وفات شو، زوی يې الناصر فرج د هغه پر ځای واکمن شو، د حکومت حالات خراب وه او ځای ځای بغاوتونه هم ليدل کيدل، کله، چې حالات ښه شول؛ نو، ستر مؤرخ د سلطان د بيت المقدس د تلو اجازه وغوښته او سلطان هم هغه د تلو اجازه ورکړه، ابن خلدون هلته لرغونو ودانيو او خرابو شويو ځايونو ته ولاړ او هم د اقصی د مسجد، الخليل د مقبرې او نورو زيارتونو سياحت وکړ، بيت اللحم ته هم ولاړ؛ خو، هلته موجودې کليسا ته د ورننوتو څخه

بي انکار وکړ، د هغې په هکله خپله داسې وايي، د عيسايانو عقیده ده، چې دوی هلته حضرت عيسى عليه السلام صليب کړی دی؛ ځکه، نو عيسايانو هلته بنکلي کلیسا ودانه کړې ده، زه ددې نه انکار کوم؛ ځکه، کلیسا ته ننوځم. ددې وروسته هغه بیرته راغی او د سلطان په هغه جلوس کې يې برخه واخيسته، کوم چې د شام نه بیرته قاهرې ته را روان وه، دا پېښه د ۸۰۲ هـ کال د روژې په پای کې شوې ده.

د ۸۰۳ هـ کال په محرم کې د دویم ځل لپاره د قاضي القضاات له دندې نه گوښه کړای شو، موږ ته دا کار د هغه د دښمنانو ښکاري، د ډیر وخت راهیسې، چې د هغه او دښمنانو تر منځ يې کوم حالات وه، دده له دندې په گوښه کیدو باندې پای ته ورسیدل.

کله، چې قاهرې ته د امیر تیمور دا خبر ورسیده، چې هغه پر شام حمله کړې او ډیره وینه يې تویه کړې؛ نو، د مصر په دربار کې حالات ترینګلي شول، سلطان الناصر فرج د خپل فوځ سره د تاتاري فوځ پر ضد جګړې ته ووت، د هغه سره د فوځ سربیره زیات علماء او فقها هم مل وه، د هغه سره څلور قاضیان هم وه، چې یو په کې ابن خلدون وه، ابن خلدون د شمالي افریقا تجربو ته په کتو سره، دې سفر ته خوشاله نه وه، هغه په خپله وايي، چې سلطان ته يې ډیر حیلې او بهانې وکړې، چې ددې تګ نه پاتې شو؛ خو، بريالی نه شو او سلطان ځانګړي حاجب یشبک هغه ته ډیر عذر وکړ او زیاتې تحفې يې ورکړې، هغه يې په دې تګ باندې راضي کړ، ابن خلدون دغه پېښې لیکلي دي او پیل يې د تاتاريانو او سلجوقيانو د عروج او زوال څخه کړی دی، دغه کاروان د ۸۰۳ هـ کال په ربیع الاول کې له قاهرې څخه روان شو او د جمادی الاول په لومړۍ اونۍ کې دمشق ته ورسید، ابن خلدون او نور علماء په عدلیه مدرسه کې اوسیدل؛ خو، مصري فوځ د دمشق په شاوخوا سیمو کې د تاتاريانو سره جګړې ته ولاړ.

د امیر تیمور سره لیدل

کله، چې مصر ته دا خبر ورسید، چې امیر تیمور کوچنی اسيا نیولې او سیواس يې محاصره کړی او د شام خوا ته روان شوی دی؛ نو، سلطان خپل فوځ راټول کړ او اعلان يې وکړ، چې فوځ به يې شام ته ځي.

ابن خلدون وايي: په دې وخت کې ما کومه دنده نه درلوده؛ خو، د سلطان سکرتر ټينگار وکړ، چې بايد د سلطان سره يو ځای لاړ شم، کله، چې ما د هغه غوښتنه ونه منله، هغه په ډير اکرام او احترام سره بيا رانه غوښتنه وکړه او څه ډالۍ يې هم راکړې، په دې زه ورسره روان شوم.

زه په دويم سبا د ميلادالنبی عليه السلام په منځ کې ورسره روان شوم، کله، چې غزې ته ورسيدو؛ نو، څو ورځې مو ارام وکړ او د نويو خبرونو انتظار مو وېست، وروسته د دمشق په لور روان شو، تر څو د تاتاريانو د راتگ نه مخکې هلته ورسيدو، د هغه ځايه په لار کې شقحب کې کوز شو او سبا سهار دمشق ته ورسيدو، په دې وخت د امير تيمور فوځ د بعلبک نه د دمشق په لور روان شوی وه.

سلطان خپله او نورې څيمې په قبه يلبغا کې ودرولې، کله، چې امير په ښار باندې په يو ځل حملې کولو نه مایوسه شو؛ نو، هغه يوه نږدې غره سره يوه مياشت تيره کړه، په دې ډول دواړه فوځونو د يو بل حرکات او سکناات په ښکاره ډول ليدلای شول، په دې دوران کې د دواړو فوځونو تر منځ درې، څلور وارې کوچنۍ جگړې هم وشوې، کله، به يو لښکر بريالی کيده او کله به بل بريالی کيده.

په دې وخت ځينو اميرانو ته دا خبر ورسیده، چې ځينې هغه اميران چې مصر ته تللي، هغوی هلته خلک بغاوت ته هڅوي؛ نو سلطان پريکړه وکړه، چې بايد مصر ته ولاړ شي؛ ځکه، کيدا شي، چې د هغه په نه موجوديت کې خلک حکومت چپه کړي.

هغه د جمادى الاول په ۲۱ تاريخ د شپې روان شو، د صالحه غرونو ته ورسیده او د هغه ځايه د سمندر له لارې غزې ته ورسيد.

او بيا د شقحب له لارې مصر ته ورسیده.

په دويم سهار د دمشق خلک حيران وه؛ ځکه هغوی ته درست خبرونه نه وه رسيدلي، ددې وروسته قاضيان او فقها ماسره د ليدو لپاره د عادلېه مدرسې ته راغلل او دا پريکړه مو وکړه، چې د امير تيمور نه بايد د خپل اهل و عيال لپاره امان وغوښتل شي؛ خو، کله مو چې د کلا د نائب سره وليدل، هغه دا کار خوښ

نکړ او نیوکه یې وکړه؛ خو هغوی د نائب خبره ونه منله او قاضي برهان الدین او ابن مفلح الخبلی د صوفیانو د شیخ سره د امیر تیمور د لیدو لپاره روان شوه، هغه د امن ورکولو ژمنه ورکړه او بیرته یې را ولیرل، چې هغوی باید د ښار مشران او نور قاضیان ورته را ولیري.

قاضیان او نور مشران خلک بیا د امیر تیمور لیدو ته ولاړل، امیر تیمور تحفي او دالي گانې ومنلې او د امن ورکولو لیکونه یې ولیکل او هغوی یې رخصت کړل، هغه ژمنه وکړه، چې دویمه ورځ به د ښار دروازي خلاصوي او خلک به خپل کاروبار ته پریري او دا یې هم وویل، چې امیر تیمور به ښار ته ننوځي، حکومت به جوړوي او په خلکو به حکومت کوي، قاضي برهان الدین ماته خبر راکړ، چې امیر زما نوم اخیستی دی او دا یې هم ویلي دي، چې زه فوځ سره مصر ته تللی یم، که تر اوسه دلته یم، برهان الدین ورته په ځواب کې ویلي وه، چې هغه تر اوسه دلته په مدرسه کې دی او هغه د پخوا څخه دلته اوسیده، موږ دغه شپه هغه ته د ورتګ لپاره چمتوالی نیوه.

د جامع جومات په انگر کې د ځینو کسانو تر منځ جگړه شوه، ځینو خلکو د امیر تیمور په خبرو باندې باور نه درلوده، زه د شپې ناوخته خبر شوم او وډار شوم، هڅې نه چې څوک مې ووژني، سهار هغو قاضیانو ته ورغلم، چې د ښار په دروازه کې راټول شوي وه، ما د هغوی نه د ښار نه و تلو اجازه وغوښته؛ خو، هغوی ونه منله، وروسته یې ماته د ښار نه د بیرون تګ اجازه راکړه.

د دروازي نه بهر مې د امیر ځینې خاص خادمان ولیدل او هغه شخص مې هم ولیده، چې د دمشق په حکومت یې گمارلی وه، ددې شخص نوم شاه ملک وه، چې دا شخص د امیر د چغتایي د قبیلې څخه وه، ما هغه ته وویل، چې خدای تعالی دې تاته اوږد ژوند درکړي، بیا مې ورته وویل، چې زه ستا یرغل یم، هغه راته کړه، چې موږ هم ستا یرغل یو، شاه ملک ماته یوه سپرلی وړاندې کړه او د سلطان خاص خادم یې ماسره ولیره، چې ما امیر ته ورسوي، کله، چې د امیر ځیمې ته ورسیدو؛ نو، ځواب راغی، چې ما دې په هغه بله ځیمه کې، چې د ملاقاتونو لپاره ده، هلته کینوي.

کله، چې زما د نوم خبر ورکړل شو؛ نو، زما د نوم سره يې د (مغربي مالکي قاضي) الفاظ زيات کړل، تيمور زه وغوښتلم او کله چې خيمې ته ورغلم؛ نو د خوراکونو قابونه يې له مخې تيريدل، دا قابونه هغو مغلو ته وړل کيدل، چې د دايرې په شکل د خيمې مخې ته ناست وه.

په داخليدو سره مې سلام وکړ، هغه خپل سر اوچت کړ، خپل لاس يې ماته راکړ او ما يې لاس چپ کړ، بيا يې ماته د کيناستو اشاره وکړه، وروسته يې يو معتبر حنفي عالم عبدالجبار بن النعمان راوغوښت، هغه د خوارزم اوسيدونکی وه، هغه يې ددې لپاره راوغوښت، چې زموږ دواړو تر منځ د ژباړن دنده تر سره کړي او هغه ته يې هم د کيناستو حکم وکړ.

هغه زما نه پوښتنه وکړه، چې ته د مغرب د کومې سيمې نه راغلی يې او د څه لپاره راغلی يې، ما ورته وويل، زه د حج د فريضې د اداء کولو لپاره راوتی وم، زه د سمندر له لارې مصر ته راغلم.

تيمور زما نه پوښتنه وکړه، چې الظاهر (سلطان) ستا سره څنگه رويه وکړه، ورته کړه مې، هغه زما درجه ومنله، زما يې قدر او مهمان نوازي وکړه او د حج د سفر لپاره يې توبنه هم راکړه، الله دې په هغه رحم وکړي، تيمور زما نه پوښتنه وکړه، هغه ته څنگه قاضي مقرر کړې، ورته کړه مې، د الظاهر د وفات نه يوه مياشت مخکې د مالکي مسلک قاضي وفات شو، هغه فکر کاوه، چې ددې لپاره زه (ابن خلدون) وړ شخص یم، هغه زه په دې دنده مقرر کړم؛ خو، يوه مياشت وروسته هغه ومړ، هغو خلکو چې زه يې نه خوښيدم، زما پر ځای يې بل قاضي مقرر کړ، الله دې هغوی ته جزاء ورکړي.

بيا يې زما نه پوښتنه وکړه، ته چيرته پيدا شوی يې، ورته کړه مې، په مغرب کې دننه، چيرته چې زه د ملک الاعظم سکرتر وم.

هغه وپوښتم، په مغرب کې د دننه څخه مطلب څه دی؟.

ورته کړه مې، د هغه ځای خلک دننه هغه ځای ته وايي، چې پير وروسته پاتې وي.

بيايي پوښتنه وکړه، فاس چيرته دی؟ ورته ومي ويل، دا د غرونو په منځ کې پروت ځای دی او بن مرين د حکومت مرکز دی.

ما ورته وويل، زه به ستا د لاس لاندې کار کوم. کله، چې د هغه څخه تلم؛ نو، هغه څه مې ورته وليکل، چې هغه يې غوښتنه کړې وه او هغو ليکلو ته يې کتابي بڼه ورکړه.

خپلو خادمانو ته يې اشاره وکړه، چې ده ته د خيمي څخه ډوډۍ راوړي، ډوډۍ يې د هغې خيمي څخه راوړه، چې د (رشته) په نوم يادیده او ددې خيمي خلک د ډوډۍ په تيارولو کې زيات ماهر وه، د خوراکونو څو ډوله قابونه يې راوړل او زما مخې ته يې کيښودل، زه ودرېدم، هغه مې واخيستل، ومې خوړل او ومې څښل، دا کار امير تيمور ډير خوښ شو.

بيا کيناستو او ټول غلي وو، هغه کار چې د شافعي مسلک د قاضي القضاات صدرالدين المناوي سره شوی وه، په ويره کې يې اچولی وم.

ما وويل، الله دې تا ته بری در په برخه کړي! د نن نه ديرش، څلويښت کاله پخوا زه ستا د ليدو ليواله وم، ژباړونکي عبدالجبار وويل، او ددې وجه څه وه؟.

ورته کړه مې: ددې دوه وجې دي، لومړۍ هغه يې داده، چې ته سلطان العالم او د نړۍ حاکم يې، زه يقيني يم، چې د ادم عليه السلام نه واخله، تر دې وخت پورې به ستا په شان کوم بل واکمن نه وي تير شوی، زه د هغو خلکو څخه نه يم، چې بې ثبوت خبرې کوي، زه د علم خاوند يم او دا خبره ثبوت ته رسولی شم، وروستني او مخکيني ټول پر دې خبره متفق دي، چې د نړۍ زيات خلک په دوه گروپونو باندې ويشل شوي دي، عربان او ترکان، تاسو ښه پوهيږئ، چې عربان هغه وخت قوي شول، چې کله هغوی د خپل مذهب په پيروي کولو باندې د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم پر شاوخوا باندې راټول شوه او د ترکانو خبره داده، چې د ايران د واکمنو سره جگړې او د افراسياب لخوا د ايرانيانو او خراسان نيول، او د نړۍ ستر پاچاهان، هغه که کسری، قیصر، سکندر او يا هم بخت نصر وي، هغوی (ترکانو) ته نشي رسيدای، کسری د ايرانيانو پاچا وه؛

خو، ايرانيان له ترکانو سره کله جگړه کولای شي، بخت نصر د بابل او نبطيانو حاکم وه، د هغه او ترکانو جگړه؟.

دويمه وجه، چې زه يې د امير تيمور د ليدو ليواله کړی وم، هغه داده، چې ستا په اړه ماته او ستا ټوله قيصه په مغرب کې ما اوريدلې ده.

هغه ماته وويل، تا د کسري، قيصر او سکندر تر څنگ د بخت نصر نوم هم واخيست، په داسې حال کې، چې بخت نصر هغوی ته نه شي رسيدای، هغوی ټول ستر پاچاهان وه.

هغه بيا زه وپوښتم، بخت نصر د کومو خلکو پورې تړلی وه؟ ورته کړه مې، د هغه په اړه په خلکو کې اختلاف موجود دی، ځينې وايي، چې د نبطيونو سره يې اړيکه درلوده، يانې د بابل د وروستيو پاچاهانو سره او ځينې وايي، چې هغه د لرغونو ايرانيانو څخه وه.

هغه وويل: ددې مطلب دا شو، چې هغه د منوجهر د اولادې څخه وه؟

ورته کړه مې، هو دا درسته ده او همداسې مشهوره هم ده. خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ او ويې ويل: موږ د خپلې مور له طرفه د منوشهر سره اړيکه لرو، ما ژباړونکي ته وويل، دا دويمه وجه وه، چې زما په زړه کې يې د امير تيمور سره د ليدو ليوالتيا پيدا کړې وه.

بيا امير وويل: د بخت نصر په اړه په دې دوه نظرونو کې ستا لپاره کوم نظر قوي بريښي؟ ورته کړه مې، هماغه چې هغه د بابل د وروستيو پاچاهانو څخه وه (نبطيانو څخه)؛ خو، هغه دويم نظر ته ترجيح ورکړه، ورته ومې ويل، رايې د طبري نظر وگورو، چې هغه څه وايي، هغه داسې مؤرخ دی، چې څوک د هغه په رايه باندې د بل چا رايې ته ترجيح نه ورکوي، هغه وويل، د طبري د قول منل خو واجب نه دي، ژباړونکي دې ايراني او عربي کتابونه راوړي او تا سره دې بحث وکړي، ورته کړه مې او زه به د طبري په رايه باندې بحث کوم، په دې سره بحث ختم شو او هغه چوپ شو.

هغه ته خبر ورکړل شو، چې د ښار دروازه خلاصه شوې ده او قاضیان د خپلې ژمنې د پوره کولو لپاره بیرون راوتی دي.

د تکلیف د لرلو سره، هغه زموږ له مخې نه اوچت شو او په اس باندې کینول شو، په زین باندې کیناست او څلورو خوا باجې وغږول شوې، هغه د دمشق په لور روان شو او تربت منجک سیمې ته نږدې کوز شو.

هلته، یې مجلس جوړ کړ، د ښار قاضي او مشران یې خدمت ته حاضر شول، زه (ابن خلدون) هم هلته حاضر شوم، وروسته یې هغوی رخصت کړل او خپل نائب شاه ملک ته یې امر وکړ، چې هغوی دولتي تقدیرنامې ورکړي؛ خو، ما ته یې د کیناستو اشاره وکړه او زه یې مخې ته کیناستم.

هغه امرین یې راوغوښتل، چې د تعمیرونو د جوړولو لپاره یې ګمارلي وه، هغوی انجینران راوستل او د کلا شاوخوا اوبو په اړه یې خبرې وکړې، چې ایا کولای شو، دغه اوبه بیرون وباسو، هغوی تر ډیر وخت پورې په دربار کې ناسته وه او بیا یې رخصت کړل.

ما ته یې هم رخصت راکړ او د ښار دننه خپل ځای ته راغلم، زه په خپل کور کې بند وم، څرنګه، چې هغه ما نه د مغرب د حالاتو غوښتنه کړې وه، ما یې په لیکلو باندې پیل وکړ، په څو ورځو کې مې دا کار پای ته ورساوه او کله، چې مې د هغه خدمت ته وړاندې کړل؛ نو، زما له لاسه یې واخیستل او خپل سکرتر ته یې امر وکړ، چې مغولي ژبې ته دې وژباړل شي.

له دې وروسته هغه په ډیر قوي شکل سره ښار کلابند کړ، د کلا مقابل لوري ته یې، منجنیقونه، د اور او کانو و وړولو ماشینونه او درز اچونکي توپونه ودرول، دا کار په څو دقیقو کې وشو، محاصره نوره هم تنګه شوه او د کلا دیوالونه درز شول، په کلا کې داسې خلک وه، چې د امیر خدمت یې کړی وه؛ نو، ځینو ساتونکو د امیر نه د امان غوښتنه وکړه، امیر هغوی ته امان ورکړ او د امیر مخې ته راوستل شول، کلا یې له منځه یوړه او د کلا ټولې نښې یې له منځه یوړې.

په هغو ورځو کې، چې زه د سلطان سره اوسیدم، ټیک په هماغه ورځ، چې هغه کومو خلکو امان ورکړی وه، د کلانه یو شخص راووت، دا شخص د مصر د خلیفه ګانو له اولادې څخه وه او الحاکم عباسي د کورنۍ څخه وه، هغه خپل ځان د امیر مخې وړاندې کړ او ویې ویل، چې: زما په معامله کې ما سره انصاف وکړه او ما ته خپل خلافت وسپاره؛ ځکه، هغه زما د مشرانو میراث دی.

سلطان تیمور ورته وویل: زه ستا لپاره قاضیان او فقها راغواړم او هغوی چې کومه پریکړه وکړه، هماغه به پلي کوم.

بیا تیمور قاضیان او فقها راوغوښتل، زه یې هم د هغوی سره ور وغوښتم، موږ هغه ته ورغلو، هغه شخص، چې د خلافت غوښتنه یې کوله، هغه هم حاضر شو، عبدالجبار وویل، دا د عدالت او انصاف ځای دی، هر څه چې وایې، هغه ووايه.

هغه شخص (الحاکم) وویل: دا خلافت زما او زما د مشرانو حق دی، هغه روایت بیخي درست دی، چې وایې، تر څو چې نړۍ وي، خلافت به د عباسیانو سره وي، زه د هغو خلکو په نسبت، چې نن په قاهره کې واکمن دي، د خلافت ښه حقدار یم؛ ځکه، چې دا زما او زما د مشرانو روا حق وه او دی او دغه شخص بغیر د کوم قانوني سند نه تر لاسه کړی دی.

عبدالجبار زموږ هر یو نه غوښتنه وکړه، چې بحث وکړو، موږ د څه وخت لپاره چوپ وو، وروسته هغه زموږ څخه وپوښتل، تاسو ددې روایت په اړه څه وایې؟

برهان الدین ابن مصلح ځواب ورکړ، دا روایت درست نه دی او بیا یې زما نظر وغوښت، څرنگه چې وویل شول، دا روایت درست نه دی.

سلطان تیمور وویل: ښه، نو بیا ولې تر اوسه پورې خلافت د عباسیانو په لاس کې وه؟ هغه دا خبره نیغه ماته وکړه او ما ورته وویل:

الله تعالی دې تاته بری درکړي، د پیغمبر علیه السلام د وفات نه وروسته د مسلمانانو تر منځ په دې اړه اختلاف موجود دی، چې ایا په مسلمانانو باندې

واجب دي او کنه، چې هغوی په دنیاوي او اخروي کارونو کې د ځان لپاره یو والي (مشر) وټاکي، د یوې ډلې نظر دادی، په دې ډله کې خوارج هم شامل دي، چې والي ټاکل واجب نه دي؛ خو، اکثریت وايي، چې ولایت واجب دی، ددې واجبییت سند څه دی؟، ټول شیعیه د حدیثو په وصیت باندې ټینگار کوي، هغوی وايي، چې پیغمبر علیه السلام حضرت علي (ک) ته د خلافت وصیت کړی وه؛ خو، حضرت علي (ک) وروسته د شیعیه گانو تر منځ دومره اختلافات رامنځ ته شول، چې شمارل یې ناممکن دي. د اهل السنن ټولو علماوو ددې وصیت څخه انکار کړی دی، هغه د واجبییت سند اجتهاد بولي، ددې څخه یې مطلب دادی، چې مسلمانان باید د ځان لپاره یو بالیمان، پوه او وړ شخص مشر وټاکي، تر څو د دوی امور په ښه طریقه سره سرته ورسوي او دوی باید په ټاکلو کې زیات احتیاط وکړي.

کله، چې علوي ډلې زیاتې شوې؛ نو، د وصیت په رایه یې خلافت منتقل کړ، د محمد بن حنیفه د کورنۍ نه عباسي کورنۍ ته ورسیده، محمد بن حنیفه، محمد بن علي بن عبدالله بن عباس ته وصیت کړی وه، هغه خراسان ته هم خپل استازي لیرلي وه، هلته ابو مسلم دغه دعوت پر مخ وړه، دی د خراسان او عراق واکمن شو، ابو العباس سفاح د عباسي خلافت مشر وټاکل شو، هغه د اهل السنن او شیعیه ډلو څخه یې د بیعت غوښتنه وکړه او هغوی د خلیفه په توګه قبول کړ.

سفاح خپل ورور منصور ځای ناستی مقرر کړ او منصور خپل زامن خپل ځای ناستي وټاکل، په دې ډول خلافت په عباسیانو کې د جانشین ټاکلو یا د خلکو د خوښې مطابق پاتې شو، المستصم په بغداد کې وروستی عباسي خلیفه وه، هلاکو خان ووژلو او خلافت یې ړنګ کړ، پاتې کورنۍ یې یې قاهرې ته راغله، په دوی یو احمد الحاکم وه، چې د الراشد د اولادې څخه وه، هلته د الظاهر بیبرس لخوا د حل او عقد او فقهاوو په مشوره خلیفه وټاکل شو، دا خلافت نن دغه شخص ته (چې په مصر کې واکمن دی) ورسید، ددې پیښو څخه بغیر نور ماته د کومې بلې خبرې علم نشته.

تیمور هغه دعوه دار ته مخ وړ وړاوه او ورته ویي ويل: تا د قاضیانو او فقهاوو خبرې واوریدې او ددې څخه مالومیږي، کوم خلافت چې ته زما څخه

غواړې، هغه ستا حق نه دی، ته بیرته لار شه او خدای دې تاته سمه لاره در وښي.

د امیر تیمور نه وروسته د قاهرې په لور

کله، چې ما د تیمور سره لیدل، په دې وخت کې زما یوه ملګري، چې د هغه خلکو د رسم او رواج نه خبر وه، ماته مشوره راکړه، چې زه باید امیر ته یو قیمتي تحفه واخلم، ما هم د کتابخانې څخه د قران شریف یوه ښکلې نسخه، یو ښکلې جای نماز او یوه د ابوبصیري ښکلې قصیده، چې د حضر محمد صلی الله علیه وسلم په اړه یې ویلې وه، د ځانه سره واخیستل او د مصر د متایانو یو ډبه مې هم د ځانه سره واخیسته او د تیمور خدمت ته حاضر شوم، په دې وخت کې هغه د قصر الابلق په دربار کې وه.

کله، چې هغه زه ولیدم؛ نو، ودریده او راسته طرف ته یې د کیناستو اشاره وکړه، زه کیناستم، دواړو خواوو ته د چغتایي د قبیلې مشران هم ناست وه، خادمانو تحفې واخیستې او تیمور زما په طرف متوجه شو، کله، چې یې د قران شریف نسخه ولیده؛ نو، ودریده او نسخه یې په خپل سر باندې کینسوده، بیا مې د هغې مخې ته قصیده وړاندې کړه، هغه د قران شریف او قصیدې په اړه زما څخه څه پوښتنې وکړې او ما هغه څه ورته وویل، چې ماته مالوم وه، بیا مې د هغه مخې ته جای نماز وړاندې کړ، هغه واخیست او ښکل یې کړ، د متایانو ډبې مې هم ورکړ، هغه د رسم مطابق یو څو متایي واخیستل او نور یې په خلکو باندې تقسیم کړل، هغه ټولې تحفې قبولې کړې او د خوښۍ اظهار یې وکړ.

ما د خپل ځان او هلته د موجودو دوستانو په اړه څه ویل غوښتل، ورته کړه مې، الله دې ستا مرسته وکړي، زه ستا حضور ته څه ویل غواړم، هغه وویل، ووايه او ما داسې وویل:

زه په دې ملک کې دوه ډوله مهاجر (اجنبي) یم، لومړی دا چې زه د خپل هیواد مغرب نه لیرې یم، دویم دا چې زه د قاهرې نه هم لیرې یم، زما کورنۍ او قوم هلته په قاهره کې دي.

هغه راته وویل، ووايه، څه چې ته غواړې هماغسې به وکړم، ما ورته کړه، دې وطن نه ليرې والي زما د زړه ټول خواهشات د ياده ويستي دي، خدای دې تاته بریا درکړي، تاسو ماته ویلای شئ، چې زه څه غواړم؟.

هغه راته وویل، د ښار نه بهر لښکرگاه ته زما خواته راشه، زه به ستا لوی لوی خواهشات پوره کړم.

ما ورته وویل، تاسو د خپل نائب شاه ملک په نوم زما په اړه حکم صادر کړئ، هغه اشاره وکړه، چې امر دې اجراء کړای شي، ما د هغه مننه وکړه، دعا مې ورته وکړه او ورته کړه مې، زما یوه بله غوښتنه هم ده.

هغه وپوښتم، هغه څه؟

ما ځواب ورکړ، د قران شریف معلمین، دا معتمدین، دا دفتري خلک او نوره عمله، چې د مصر سلطان پرې ایښي دي، دا ټول ستا د لاس لاندې دي او پاچا به د هغوی نه، نه بې پروا کيږي.

هغه ماته وویل، ته د هغوی په اړه څه غواړې؟.

ما ورته کړه، د امن لیک (امان نامه).

هغه خپل کاتب ته وویل، چې امان نامه دې ولیکي.

ما د هغه مننه وکړه، دعا مې ورته وکړه، د کاتب سره بیرون راغلم، تر دې چې کاتب امان نامه ولیکله، شاه ملک د سلطان نه پرې مهر ولگوه، بیا زه خپلې خونې ته راغلم.

کله، چې د تیمور د تگ وخت راغی او د دمشق د پریښودو اراده یې وکړه؛ نو، زه یې یوه ورځ خدمت ته حاضر شوم، هغه راته وویل، چې ایا ستا سره دلته کومه کچر شته؟.

ورته کړه مې، هو!

هغه راته وویل، ایا هغه ښه ده!

ورته ومي ويل، هو!

هغه راته وويل، ايا ته به هغه ونه پلوري؟ زه غواړم ستا نه يې واخلم؟.

ما ورته وويل، الله دې تا ته بریا درکړي، زما غوندي شخص، ستا غوندي شخص سره کله معامله کولای شي؛ خو، زه به يې هڅي ستا خدمت ته وړاندې کړم او که چيرته نور داسې ځناور هم زما سره وي، ستاسو خدمت ته به يې وړاندې کړم.

په دربار کې زما په موجوديت کې، کچر راوړل شو او بيا مې ونه لیده.

يو ورځ بيا زه د هغه په خدمت کې حاضر شوم، هغه راته وويل، ايا ته قاهرې ته ځي؟.

ما ورته وويل، الله دې تاته بریا درکړي، زما غواړم، چې ستا خدمت وکړم؛ ځکه، تا ما ته پناه راکړې او زما کفالت دې کړی دی، که د قاهرې سفر ستا د خدمت لپاره وي، ښه خبره ده، زه به ستاسو لپاره لار شم، زما په زړه کې د قاهرې د تگ اراده نشته.

هغه راته وويل، نه! ته به خپلې کورنۍ او خلکو ته ولاړ شي.

ما د تيمور سره خدای پاماني وکړه او رخصت مې ترې واخيست.

زما او د قاصد تر منځ د لارې پر سر اختلاف رامنځته شو، د يو بل نه جلا شو، هغه د خپلې او د خپلې ډلې سره روان شو، د قبائلو يوې ډلې زموږ لاره ونيوله او هغه څه، چې زموږ سره وه، ټول يې راڅخه واخيستل، ځان مو ترې خلاص کړ او يو کلي ته ورسيدو، په داسې حال کې، چې تقريبا بربنډ وو، دوه، درې ورځې وروسته الصببيه ته ورسيدو، هلته مو نوې جامې واغوستې، بيا صفدر ته روان شو او هلته هم څو ورځې تم شو.

بيا کوچنی اسيا ته ورسيدو، هلته مو يوه بيړۍ وليده، چې د سلطان بن عثمان وه، د مصر طرف ته روانه وه او يو سفير هم په کې وه، چې پيغام يې د ځان سره اخيستی وه او بيرته روان وه، د هغوی سره سپاره شو او غزې ته ولاړو، هلته

کوز شوم، بیا د هغه خایه قاهرې ولاړم، زه د ۸۰۲ هـ کال د شعبان په میاشت کې هلته ورسیدم.

ما د مغرب واکمن ته یو لیک ولیکه، هغه څه چې زما او د تیمور تر منځ تیر شوي وه، هغه مې ورته ولیکل.

د لیک یوه برخه به یې دلته رانقل کړو:

زما سره د هغه د ملاقات پرته بله کومه لاره نه وه، زه د هغه سره ۳۵ ورځې وم، هر سهار او ماښام به د هغه خدمت ته حاضریدم، بیا یې زه رخصت کړم او په ډیر خوښ حالت کې یې ماته رخصت راکړ او زه بیرته قاهرې ته راغلم.

هغه ما نه کچر وغوښت، ما ورکړ، هغه، هغه اخیستل غوښتل؛ خو، ما مناسبه ونه گڼله او همداسې مې ورکړه. هلته د سلطان فرج یو قاصد موجود وه، بیا یې د هغه په لاس ماته د کچر قیمت راولیږه او ما د الله تعالی شکر اداء کړ، چې د دنیاوې غمونو نه یې نجات راکړ.

دغه تاتاري خلک د جیحون د صحرا څخه راوتی دي، دغه علاقه د جیحون او چین تر منځ پرته ده، د دوی مشهور مشر چنگیز خان وه، سلجوقيان یې مات کړل او عراق پورې سیمې یې فتحه کړې او خپل سلطنت یې په خپلو درې ځامنو چغتایي، طولي او دوشي خان باندې تقسیم کړ.

چغتایي په ټولو کې مشر وه، هغه ته یې ترکستان، کاشغر، الصاغون، الشاش، فرغانه او جیحون ورکړل، طولي ته خراسان، عراق، فارس، سجستان او سند ورکړل شول، د هغه ځوی هلاکو وه او دوشي ته بلاد او د خوارزم ترکستاني حصه ور په برخه شوه.

د هغوی یو بل ورور هم وه، د هغه نوم اوقدائي وه، دی د ټولو مشر (سردار) وه، هغه ته به یې خان وایه، دا نوم په اسلامي هیوادونو کې د خلیفه د لفظ مترادف دی، د هغه کوم اولاد نه وه او مړ شو.

هلاکو بغداد، عراق، فرات او دیار بکر و نیول، شام یې هم فتحه کړ، هغه شام پرېښود او ولاړ؛ مگر، اولادې یې څو ځلې لښکر کشۍ پرې وکړې؛ خو، د مصر سلطانانو هغوی په شاه کړل، د هلاکو د اولادې حکومت د ۷۴۰ او ۷۴۹ هـ کلونو تر منځ ختم شو.

بیا د اتمې پیړۍ په اوومه یا اتمه لسيزه کې، د چغتايي کورنۍ یو بل امیر راپورته شو، چې امیر تیمور ورته ویل کېږي، په عوام کې د تمر په نوم مشهور دی.

امیر تیمور د ډیرو قوي پاچاهانو څخه دی، ځینې خلک علم د هغه پورې تړي، دوی د علي (رض) کورنۍ ته ډیر احترام لري، ځینې خلک د دوی پورې جادوګري هم تړي؛ خو، ما په کې هیڅ ونه لیدل او دا خبره درسته نه ده، حقیقت دادی، چې هغه (تیمور) ډیر ذهین او د بصیرت خاوند دی.

د هغه عمر د ۶۰ یا ۷۰ کلونو تر منځ دی، په یو جګړه کې یې راسته پښه لګیدلې ده، ګوډ دی، کله، چې نږدې ځي؛ نو، پښه یې ورپسې ځنګیري؛ خو، کله، چې لیرې ځي؛ نو، خلک یې اوچتوي او بیا بوځي.

په هر حال، د خدای فضل دی، ملک د خدای دی او هغه یې، چې هر چاته وغواړي ورکوي یې.

په قاهره کې د قاضي په حیثت په دریم، څلورم او پنځم ځل ګمارل

ابن خلدون وایي:

کله، چې زه د امیر تیمور سره وم، په قاهره کې زما د مرګ خبرې خپرې شوې وې، د مالکي مذهب یو شخص جمالالدین الاقفهسي د قاضي په دنده ټاکل شوی وه، دا شخص د قوي حافظې خاوند وه، لوی عالم او یو دینداره انسان وه، په مذهبي امورو کې ډیر محتاط وه هغه ددې کال په جمادي الاول کې مقرر شوی وه، کله، چې زه قاهرې ته ورسیدم، هغه ما ته متوجه شو، هغه د شعبان په اخر کې ماته په خپله خوبه دنده وسپارله، زه بیا قاضي شو، ما په ډیره ښه توګه دنده تر سره کوله او ټولې شخصي دښمنۍ او تربګنۍ مې هیرې کړې.

هغه خلکو زما مخالفت پیل کړ، کومو چې په ایماندارۍ سره پریکړې نه کولې او هغوی د خپلو نفسونو سره انصاف هم نه کاوه، هغوی د سلطان نه غوښتل، چې یو بل مالکي قاضي جمال‌الدین ابساطي دې مقرر کړای شي، دې شخص خپلو دوستانو څه رشوت هم ورکړ او په خپلو پریکړو کې یې د تخفیف ژمنه هم وکړه، خدای دې د هغوی سره حساب وکړي، هغه یې د ۸۰۴ هـ قمری کال د رجب په پای کې قاضي مقرر کړ، سلطان په خپله پریکړه بیا غور وکړ او هغه یې د همدې کال په پای له دندې گوښه کړ، زه بیا قاضي شوم، حالات هماغسې وه، ابساطي یې د ۸۰۶ هـ کال په ربیع الاول کې بیا قاضي مقرر کړ، د حل او عقد مشرانو زه بیرته د همدې کال په رجب کې قاضي مقرر کړم؛ خو د همدې کال په شعبان کې یې بیا زه گوښه کړم او ابساطي یې د قاضي په حیثیت وټاکه، په دنیاوي کارونو کې ټولې کړنې د الله تعالی دي.

۲۳ کاله په مصر کې

ابن خلدون په مصر کې ۲۳ کاله تیر کړل د (۷۸۴ – ۸۰۸) پورې؛ خو، دومره د غمه ډک او خطرناک نه؛ مګر، دلته ابن خلدون زیاتې مادي ګټې ترلاسه کړې.

هغه ژوند، چې ابن خلدون په شمالي افریقا کې تیر کړی وه، هغه ډیر خطرناک او د ستونزو نه ډک وه، د هغه ځای ژوند به، کله د غربت سره مخ کړ او کله به یې لوړو پوړیو ته ورسوه، په مصر کې ابن خلدون د یو عادي فرد په څېر ژوند کاوه، د سیاسي چارو سره یې هیڅ تړاو نه وه؛ مګر، په شمالي افریقا کې په سیاست کې برخه اخیسته، په مصر کې یې سیاسي کالي وغورځول او د یو عالم، فاضل او محقق شخص کالي یې په تن کړل، په مصر کې ورسره د دوه سترو کارونو سره مخ شو، یو یې د کورنۍ له منځه تلل او بل د ستر فاتح امیر تیمور سره لیدل.

په علمي کارونو، کې، یې دوه سترې لاسته راوړنې درلودې، یانې مشهور کتابونه تاریخ او مقدمه یې ولیکل، دا کتابونه یې مصر ته د راتګ نه مخکې بشپړ کړي وه، موږ ته په دې اړه مالومات نشته، چې په مصر کې د اوسیدو په دوران کې یې کوم کتاب لیکلی دی او کنه، هو! هلته سترې کتابخانې موجودې وې او

کیدای شي، چې د خپل کتاب په درستولو کې یې د هغو مأخذونو نه ګټه اخیستي وي، هغه په مصر کې د خپل ژوند ټول حالات د مرګ د وخت پورې ولیکل، کله، چې په شام کې وه؛ نو، شمالي افریقا د هیوادونو په اړه یې تفصیلي لیکنې وکړې او هغه یې د امیر تیمور مخې ته وړاندې کړې، په دې کې هیڅ شک نشته، چې د خطبو او تدریس پر مهال یې خپل نظریات او فلسفه هم بیان کړي ده.

په خپل وتلي کتاب مقدمه کې د مصریانو په اړه داسې لیکي:

مصری داسې قوم دی، چې د عیش، عشرت او د لوبو له نندارې نه بې پروا دی، د ژور فکر او راتلونکي لید خاوندان دي. ابن خلدون وايي، چې ددې وجه د مصر پریوت (موقعیت) دی، د مصر اقلیم هم د مصر په خلکو باندې ژور اغېز لري، په دې وخت کې د مصر واکمن یو د بل سره په جګړو بوخت وه او د حسد او کینې فضا موجود وه.

د هغه په خطبو کې به وتلی مؤرخ او د حدیثو ستر استاد او پوه ابن حجر عسقلاني هم موجود وه، ابن حجر په خپل کتاب (د مصر قاضیان) کې وايي، چې، زه به زیاتره وخت د هغه خطبو ته حاضریدم او د هغه د علم په ځانګړي ډول د تاریخ د علم نه به مې ډیره استفاده کوله، هغه د علم خزانه وه، یو ستر شاعر وه او یو ښه نقد کوونکی هم وه، په حکومتي اصولو او حکومت باندې ښه پوهیده.

ددې تر څنګ ابن حجر په ابن خلدون باندې څه نیوکې هم کړيدي، هغه وايي، ابن خلدون یو تکړه مؤرخ وه؛ خو، په حقیقي علم باندې دومره نه پوهیده، په ځانګړي ډول د ختیځو هیوادو په تاریخي پېښې باندې یې پوره برلاستیا نه درلوده، مقریزي د هغه د کتاب ستاینه کړې؛ خو، ابن حجر پرې نیوکه کړې ده، ابن حجر وايي، هغه څه چې د ابن خلدون کتاب مقدمې ته یې بریا ورکړې، هغه د هغه د بیان طرز او په مهارت سره د الفاظو بیان دی، ابن حجر د هغه قاضي توب په اړه وايي، چې، ابن خلدون ډیر جدي وه، په داسې حال کې، چې مصریان د دومره جدییت او سختوالي سره عادي نه وه، هغه د لوړ پوړو، کاتبانو، چارواکو او شاهدانو سره د حد نه زیاته سختي کوله، ابن حجر په خپلو لیکنو په ابن خلدون باندې ډیرې نیوکې کړي دي، ابن حجر وايي، ابن خلدون د خلکو سره

مینه کمه او نفرت یې زیات کاوه، د خلکو سره به ډیر په توند حالت کې مخ کیده، د عدالت خونې نه بهر به یې نرمي کوله، خلکو هېڅ نه خوښوه او خلک به هغه نه لیرې گرځیدل.

دغه خبرې او نیوکې د شخصي تعصب او کینې ښکارندوی دي، د ستر مؤرخ ابن خلدون یو ستر دښمن البش بشي نومیده، بشي د ابن خلدون سرسخت دښمن وه، هغه هم د مصر دقاضیانو تاریخ لیکلی دی، د هغه لیکل شوی کتاب زما په لاسونو کې نشته، د هغه خبرې یوازې ابن حجر په خپل کتاب رانقل کړي دي.

د ابن حجر ذکر شوي خبرې ډیرې عجیبې دي، هغه د ستر مؤرخ د شخصیت دتیتولو عجیبه کوښښ کوي، د ابن حجر په شان نور سترو فقهاوو هم په ابن خلدون باندې نیوکې کړي دي، لکه، جمالالدین البشي ښ، الرقيقي او بدرالدین العیني، دغه جگړ د نهمې هجري قمري پېړۍ پورې لیدل کیږي.

د ابن حجر شاگرد السخاوي هم په ابن خلدون باندې ډیرې نیوکې کړي دي، سخاوي د دروغو پېښو، غلطو نیوکو او دروغجنو داستانونو له مخې په هغه باندې نیوکې کړي دي، چې خپله کینه او حسد یې په خپل کتاب (الدعوة اللحمي) کې ښه څرگند کړی دی؛ خو، په خپل یو کتاب کې یې، د ابن خلدون د کتاب مقدمې ستاینه کړې ده.

بل خوا، داسې یوه ډله هم وه، چې د ابن خلدون د کړنو او خدمتونو ستاینه کوله، دوی هر وخت د هغه خیر غوښت، ددې ډلې مشري تقي الدین المقریزي کوله، دی په ځوانۍ کې د ابن خلدون درسونو ته حاضریده او د هغه د علم، نظریاتو او افکارو څخه ډیر اغیزمن شوی وه، مقریزي به د ابن خلدون نوم ډیر ستر یاداوه، هغه ته یې د (زموږ سردار، زموږ استاد، ستر مفکر، نابغه، باعمله عالم، بې جوړې قاضي) لقبونه ورکړي وه، په خپل کتاب (السلوکي) کې یې د ابن خلدون د مصر او شام د حالاتو ذکر کړی دی، هغه په خپل یوه کتاب (درود العقود الفریضه) کې د ابن خلدون کتاب (مقدمه) یو ستر شهکار بللی دی، هغه وایي، دا یو بې مثاله کتاب دی، ددې په شان کتاب لیکل د نورو خلکو و وس کار

نه دی، دا یو ډیر علمي او سائنسي کتاب دی، دا کتاب د کائناتو په حالاتو باندې خبرې کوي او د بیان انداز یې بې مثاله دی.

ابن حجر د مقریزي د ستاینې مخالفت کړی دی، ابن حجر او شاگرد یې السخاوي د مقریزي خبرې دروغ بللي دي، ابن حجر وايي، چې مقریزي فاطمي وه او د ابن خلدون ملاتړی وه، وروسته وايي، چې مقریزي د ابن خلدون په موقف باندې نه پوهیده.

د مقریزي تحقیق، توضیح او تشریح د ابن خلدون سره زیات ورته والی لري، مقریزي د قومونو د زوال په اړه درې ټکي وړاندې کړي دي.

۱- د حکومت په لوړو څوکیو باندې د بدو اشخاصو ټاکل، که مذهبي خلکو وي که نظامي، د هغو لوړو خلکو جهالت، کم علمي او نا اهلي.

۲- د ځمکو د ټیټې ورکولو لوړوالی نسبت عام تولید ته.

۳- د پیسو قیمت غورځیدل.

ددې درې عواملو تائید په مصر او نورو اسلامي ملکونو کې هم شوی دی.

وروسته هغه په ټولنیز حالت باندې خبرې کوي او مصري ټولنه په اوو طبقو باندې ویشي.

۱- دولتي چارواکي

۲- سوداگر، ځمکوال او نور امرین

۳- دوکانداران او نور کوچني سوداگر او کوچني ځمکوال

۴- بزگر او مزدوران

۵- غریبان، فقها او طالبان

۶- گارگران، فنکاران او ټیټ رتبه خلک

۷- زیات غریب خلک، چې په خیرات باندې خپل ژوند تیروي

په ټولنيزو چارو کې مقريري د خپل استاذ ابن خلدون نه اغيزمن شوی دی او د خپل استاذ د تحقيق او څيړنې لار يې نيولې ده، لکه، څرنګه چې مو په پورتنۍ مثال کې وليدل. ابن خلدون هم په خپل کتاب (مقدمه) د قومونو په عروج او زوال باندې خبرې کړي دي، د هغوی علتونه يې، پيسې، محصولات، عدالتي نظام، انصاف او بې انصافي، د مساواتو نه موجوديت او نور بيان کړي دي، چې په يو تمدن باندې ستر اغيز لري.

يو بل مصري مؤرخ، ابوالحسن ابن تغري بيروي هم د ابن خلدون د علم، لياقت او فضليت ډيره ستاينه کړې ده، هغه د خپل استاذ مقريري په شان د ابن خلدون نه اغيزمن شوی وه، د ابن خلدون د قاضي توب د دندې يې ډيره ستاينه کړې ده، وايي، چې د ډير علميت خاوند وه او هر خاص او عام به يې احترام او درناوی کاوه.

د ابن خلدون د کتاب په اړه مهمه خبره داده، چې د هغه وخت زيات علماوو او اديبانو ترې استفاده کوله، د بيلګې په توګه، ابوالعباس القلقاشدي په خپل کتاب (صبح العشاء) کې ځای، ځای ترې ګټه اخيستي ده.

پورته د ابن خلدون د ژوند د مصر حالات په لنډ ډول بيان شول، د ستر مؤرخ ۲۳ کلن ژوند، چې هلته (مصر) کې يې تير کړ، د شمالي افريقا د ژوند نه بيخي بدل وه، په افريقا کې يې د يو سياسي شخصي په توګه فعاليت کاوه او په هر ډول سازشونو کې دخيل وه؛ خو، په مصر کې يې بل ډول ژوند غوره کړ، په مصر کې د يو عالم او فاضل شخص په حيث راڅرګند شو، په شام کې يې د امير تيمور او افريقايي هيوادونو تر منځ دوستانه اړيکې جوړې کړې؛ خو، د مصر په سياست کې يې هيڅ ونډه نه درلوده.

د بنځې او ماشومان له منځه تللو ډير خفه او غمجن کړی وه، د هغه په ذهني فشار کې يې زياته ونډه درلوده، هغه ددې پيښې په اړه وايي: دې پيښې زه ډير زيات خفه کړم، ما د يوه راهب په توګه د ژوند تيرولو پريکړه وکړه.

دا ډيره مهمه پوښتنه ده، چې دا ستر مؤرخ په مصر کې چيرته اوسيده؟.

ابن حجر د جمال الدين البش بشي نه دوه روايتونه رانقل کړي دي، هغه وايي، زه يوه ورځ د الصليحيه طرف ته روان وم، چې ابن خلدون مې وليد، خپل کور ته روان وه، د هغه سره يې ځينې معاونين او قاضيان هم وه، ددې څخه مالوميزي، چې ابن خلدون د الصليحيه سره نږدې چيرته اوسيده، يانې په هغه ځای کې، چې چيرته يې چې مدرسه درلوده. دويم روايت داسې دی، کله، چې په ۸۰۳ هـ کال د دمشق نه مصر ته راغی او قاضي القضاات مقرر شو؛ نو، د نيل د رود په غاړه يې ژوند تيرول غوره کړل، ددې څخه مالوميزي، چې ستر مؤرخ د نيل د رود په کومه کليواله سيمه کې اوسيده، دا هم شونې ده، چې هغه په الفسطاس کې ژوند تير کړی وي؛ ځکه، هلته د مصر د امرينو بنکلي کورنه جوړ شوي وه.

د ستر مؤرخ په د وفات په اړه، السخاوي وايي، چې هغه د باب النصر نه بيرون د صوفياء په هديره کې خاورو ته سپارل شوی دی، مقرزي وايي، دغه هديره په اتمه هجري پيړۍ کې د الصليحيه د مدرسي صوفيانو د صوفيانو د بنخولو لپاره اباده کړې وه.

هغه واده کړی وه؛ خو، داسې مالوميزي، چې هغه خپلې بنځې او ماشومانو ته دومره اهميت نه وه ورکړی، دا خبره د هغوی د مرگ نه وروسته بڼه جوتيزي، چې هغه يې دومره پير نه وه غمجن کړی، څومره چې په کار وه، هغه خپله وايي، په ما باندې يو مصيبت راغی، چې زما مال او اولاد يې د قيامت د ورځې پورې ضايع کړ.

که چيرې د هغه مشهور هيوادوال وزير ابوالقاسم مغربي، چې د فاطميانو، عباسيانو، عراق، شام او نورو سلطنتونو د پاچاهانو په دربار کې يې زيات نفوذ درلوده او د ابن خلدون نه درې پيړۍ وړاندې يې ژوند کاوه، هغه ددې لست څخه وباسو؛ نو، په اسلامي تاريخ کې، د ابن خلدون نه زيات پوه، ذهين، د خپلو خواهشاتو لپاره د مذهب قربانونکي وه او نورې ځانگړتياوې په کې موجودې وې، چې د هغه په شان بل ليکوال کې نشته، زموږ لپاره د ابن خلدون ذهانت، لوړ فکر، د علم پراختيا، پوخوالی او د رايې سختوالی پير مهم دی. ابن خلدون يوازینی شخص وه، چې فلسفه يې په ټولنيز قالب کې واچوله، دا به پير ناوړه او

غلطه خبره وي، چې موږ د ابن خلدون غوندې شخصيت باندې نيوکه وکړو، په داسې حال کې، چې د هغه په لوړوالي کې هيڅ شک نشته.

ابن خلدون د ۷۴ کلونو په عمر، د ۱۴۰۶ ز کال د مارچ د مياشتې په ۱۵ ورځ وفات شو، دا ستر او رنگين ستوری پريوت او د قاهرې په صوفياء هديره کې خاورو ته وسپارل شو.

دويمه برخه

ابن خلدون يو فلسفي، تاريخپوه او ټولنپوه

د ټولنپوهنې بنسټ ايښودونکی

ابن خلدون تاريخ داسې يو علم بولي، چې بايد په پوره بې طرفۍ سره ولوستل شي، هغه تاريخ په نويو اصولو او نوي انداز کې وړاندې کړ، هغه په خپله مقدمه کې داسې اصول وړاندې کړي، چې د هغې په رڼا کې د تاريخ زده کړه اسانيزي، په دې کار سره، د تاريخ په نقد، تجزيه او پوهه لاسته راوړلو کې اسانۍ پيدا شوې.

ابن خلدون تاريخ د يو ازاد علم په توگه وموند، هغه تاريخ يو دلچسپ علم بولي، هغه دې کار ته د تحقيق او څيړنې له لارې ورسيد.

ابن خلدون تاريخ د يو علم په شکل وړاندې کړ، داسې علم، چې د تير وخت رښتيا او دروغ ټول ثبوتوي، تاريخ د ټولنې کړنو، مسائلو او ستونزو ته د حل لارې لټوي؛ ځکه، نو تاريخ داسې يو علم شو، چې د ثبوت نه بغير کوم دليل نه مني.

ابن خلدون ددې علم (تاريخ) په واسطه د انساني ټولنې د ټولو اړخونو، د کوچيو قبائلو نه واخله تر د متمدنو ټولنو، ښارونو او هيوادو د خلکو مطالعه کوي، هغه د قومونو د عروج او زوال عوامل بيانوي، څنگه يو قوم د پرمختگ په

لاره قدم ږدي، بيا مخکې ځي، ځواني پرې راځي، زړيري او وروسته بيا ډوبيري. هغه د حکومت او ټولنې خصوصيات، د هغو د جوړولو عناصر، انساني ټولنې، واکمن او رعيت او په ټولنيز ژوند کې موجودې ستونزې او بالاخره د هغوی په له منځه تلو باندې تبصرې کوي.

ابن خلدون په ټولنه کې ټولنيز او اقتصادي حالت، د واکمنو څخه د خلکو غوښتنې، د معاشاتو منبع، ساينسي علوم، صنعت او تجارت په اړه خبرې کړي دي، کومه مبالغه يې نه ده کړې، بلکه هر څه يې، چې ويلي حق او ريښتيا يې ويلي دي.

ابن خلدون خپل کتاب په شپږو لويو برخو وېشي، لومړۍ برخه کې انساني ټولنه، ډولونه يې او په نړۍ کې يې په رول باندې خبرې کوي، دويمه برخه کې په کوچنياني ټولنو، قبائلو او وحشي قومونو باندې غږيدلی دی، په دريمه برخه کې په حکومت، خلافتونو، حکومتونو، پاچاهيو او د هغوی په رول غږيدلی دی، له دې وروسته په متمدنو ټولنو، هيوادونو او کليو، سوداگرۍ، د معاشاتو منبع او په اخر کې په ساينسي علومو باندې يې په تفصيل سره خبرې کړي دي.

ټولنيزه نظريه

د ابن خلدون نه مخکې هېچا هم په دې موضوع باندې بحث نه دی کړی او نه يې کوم ځانگړی کتاب پرې ليکلی دی، يوناني فيلسوفانو په نورو امورو باندې بحث کړی؛ مگر، ځينو ځايونو کې يې دې موضوع ته هم اشاره کړې ده، هغوی دې موضوع ته کوم مستقل حيثيت (شکل) نه وه ورکړی، ابن خلدون هم په خپل کتاب کې دا يوه ځانگړې موضوع نه ده گڼلې، هغه د انساني ټولنې په پرمختگ باندې بحث کړی دی، چې ددې په وجه باندې په ټولنه کې تغيرات منځ ته راځي، ابن خلدون د انساني ژوند دوه اساسي اصول بيان کړي دي.

ابن خلدون د انساني ژوند لومړی اصل د يو ځای اوسيدو بيان کړی دی، لکه څنگه چې د انساني ټولنې اساس په ورورۍ باندې ايښودل شوی دی، د خپلو اړتياو د پوره کولو لپاره هغه نورو خلکو ته اړ دی، که انسان يو ځای ژوند ونه کړي؛ نو، ژوند به يې ډير خراب شي. هغه دې حالت ته په کتو سره انسان يو

ټولنيز حيوان معرفي کړی دی، د ابن خلدون په نظر دويم اساسی اصل هغه دفاعي اړتياوې دي، هغه وايي، حيوانات دې ته اړتيا نه لري، چې د هر يو نسل ځانگړې ساتنه وکړي او يوه، يوه ډله جوړه کړي، الله تعالی هر ځناور ته د دفاع لپاره اعضا ورکړي دي او خپله ساتنه په خپله کولای شي او د هغوی ډله بندي (گروپ بندي) ضروري نه ده؛ خو، الله تعالی انسان ته داسې دفاعي ځواکونه نه دي ورکړي، هغه وايي، د انسان ټولنيزيدل پير مهم دي او دې ډول ټولنې ته د (عمران) يا (ټولنې) نوم ورکوي، هغه وايي، کله، چې ټولنه منځته راشي؛ نو موږ ته د سياست ضرورت دی.

ابن خلدون وايي، انسان لکه حيوان دی؛ ځکه، د ژوند اساسي اړتياوې لکه غذا غوښتل، د ځای پيدا کول او يا نور صفات په دواړو کې يو شان دي، هغه څه چې انسان ته يې په حيوان برتري ورکړې، هغه فکر دی، انسان د فکر پواسطه د خپلو همجنسو سره په معامله کې غور کوي او ټولنيز ژوند خپلوي، د فکر همدا قوت انسان ته بدې او نیکې بني، د همدې فکر پواسطه انسان علم او فن زده کوي، ددې پواسطه انسان خپل راتلونکی روښانه کوي، همدا فکر دی، چې انسان د انبياوو د علم نه خبروي او د آخرت درسته لاره ورته ښايي، ددې پايله دا شي، چې د علماوو يوه ټولنه رامنځته شي او هغوی دا علم نورو ته رسوي.

د ابن خلدون ټولنيزه فلسفه

د ټولنيزو علومو د قانون په تدوين (ليکلو) کې ابن خلدون د ټولو ليکوالو څخه مخکې دی، دده نه مخکې د يونان فيلسوفانو ځينې کارونه کړي وه، يو چا ريښتيا ويلې دي، چې د ابن خلدون د مقدمې د کتاب په مقابل کې د يونانيانو تاريخ هيڅ دی، د ابن خلدون کتاب (مقدمې) د اروپا د خلکو توجه د ختيځ د خلکو په لور راوگرځوله.

ابن خلدون د تمدن دوه اړخه وړاندې کړي دي، يو خارجي او بل داخلي، د خارجي څخه يې موخه طبيعت دی، لکه، ديني عقائد، اب و هوا سکونت - او د داخلي څخه يې موخه هغه څه دي، د کوم په واسطه چې يو تمدن يا يوه ټولنه پرمختگ او ژوند کوي.

د ابن خلدون له نظره انسان طبیعتاً ټولنیز دی، دا د یونان او عربو هغه نظریه ده، کومه چې اکست کونت په خپله وضعیه فلسفه کې په څلورم جز کې بیان کړې ده، ابن خلدون د ارسطو ددې نظریې سره موافق دی، چې ټولنه د فرد لپاره د بریا حای دی، دا هماغه نظریه ده، کومه چې هربرت سپنسر په خپله فلسفه کې بیان کړې ده، ابن خلدون ځینې داسې واقعیتونه رامنځته کړي، د کومو سره چې یوناني فیلسوفان نا اشنا وه، ابن خلدون د انساني او حیواني ټولنو امتیازات بیان کړل، هغه وایي، د حیواني ټولنې عادت طبیعي وي؛ خو، د انساني ټولنې طبیعت د عقل، فکر او غور نتیجه وي.

میکیاویلي د ابن خلدون سره ورته نظر لري او مونتيسکو هم د ابن خلدون د نظریې سره موافق دی.

ابن خلدون په اب و هوا (اقلیم) باندې بحث کړی دی او هغه یې د ټولنې یو لومړنی عامل گڼلی دی، ابن خلدون ځمکه په اوو اقلیمونو باندې ویشلې ده، هغه وایي، په ځمکه کې د برودت او زیات حرارت په رامنځته کیدو سره زیات اختلافات رامنځته کیږي، ابن خلدون وایي، چې د انسان په اخلاقو او جسم باندې د برودت او حرارت ژور تاثیرات وي یا په نورو ټکو، د قومونو او هیوادونو په مدنیت او کوچیتوب کې اختلافات لیدل کیږي، انگریز مؤرخ (بکل) هم ابن خلدون ته ورته نظر لري.

ابن خلدون وایي، د اطرافو او لیرې پرتو هیوادونو خلک د تمدن نه بې خبره وي، څلور اقلیمونه، حرارت او برودت د ټولو نه زیات اغیزمن رول لري، دا ټول په ابادۍ، تمدن، د علومو په پرمختګ او قوانینو کې زیات اهمیت لري.

د ابن خلدون او مونتيسکو دواړو نظر یو شان دی، حقیقت دا دی، چې دا دواړه د یوناني فیلسوفانو بقراط، ارسطو او فرانسوي جان پودن په لار روان دي.

د ابن خلدون له نظره د انسان د ټولنیزیدو لپاره دریم عنصر مذهب دی، چې دا د هرې انساني ټولنې لپاره ډیر مهم دی، هغه ددې نظریې د ثبوت لپاره مذهبي او فلسفي دلائل وړاندې کوي، چې ابن رشد هم په خپلو کتابونو کې ترې یادونه کړې ده.

د اندلس د حکیم (ابن رشد) په شان ابن خلدون د مذهب او فلسفې د یو ځای کولو کوښښ کړی دی، ددې کوښښ په وجه د ابن خلدون اهمیت زموږ سره کمیري؛ ځکه، د هغه استاذ او مشر ابن رشد په حقیقت کې فلسفي نه وه، بلکه د یوازې د فلسفي کتابونو ژباړن وه، ابن رشد د ارسطو د فلسفې کتاب عربي ته وژباړه، ابن رشد د ارسطو کتاب د حکمت پای گڼلی وه، ابن رشد داسې یو شخص وه، چې د اسلام د شریعت او یوناني فلسفې تر منځ یو ځای والي رامنځته کړي، ابن رشد هیڅوک هم په دې خبره باندې قانع نه کړل، هغه مذهب ته داسې ځای ورکړ، چې یوه فلسفي هم نه دې ته تیار نه وه، چې د ابن رشد نظر دې ومني، د فیلسوفان دا کار د ابن رشد د خفگان سبب وگرځید او د مذهب پر ضد یې ترې کار واخیست؛ خو، په دې کار سره د ابن رشد په درجه کې کوم کمی رامنځته نه شو؛ ځکه، هغه په خپل فکر او نیت کې درست وه، هغه داسې یو مذهب غوښته، چې اساس یې په عقل او فلسفې باندې ایښودل شوی وي؛ خو، د کفر په اړه دې کومه خبره په کې نه وي.

د عصبیت نظریه

ابن خلدون وایي، چې د کوچیتوب ژوند د هرې ډلې یا قبیلې لومړنی دوره ده او دا د انساني طبیعت سره مخالف کار نه دی، دائمی سفر، د ځای تغیرول د ژوند د بدلولو ځانګړتیاوي دي، د کوچیانو ژوند د رمو پورې تړلی دی، هغه دوی یې څروي، که اوبښان ورسره وي؛ نو، په صحراګانو کې ژوند تیروي؛ ځکه، د هغه ځای طبیعت او ظاهري ښکلا د اوبښ د طبیعت سره برابره ده، که چیلې وي؛ نو خپل ژوند په درو کې تیروي؛ ځکه، ددې ډول حیواناتو لپاره دا ځای مناسب دی، د کوچیانو قوت او طاقت د هغوی یو ډول امتیاز دی، په نورو خلکو باندې.

ابن خلدون وایي، عصبیت داسې یو شی دی، چې قبیلې په مینه او

محبت باندې مجبوري او هغوی ته د اتحاد او اتفاق درس ورکوي، دوه شیان دي، چې عصبیت ته قوت ور بښي، یو د عادت (اخلاقو) احترام او عزت او بل په دایمي ډول د جنگ او دفاع ضرورت، ابن خلدون وروسته په قبیلو باندې بحث کوي، هغه وایي، هره قبيله په څلوریشتم پښت (پشت) کې خپل لوړ اخلاق او

صفات له لاسه ورکوي، هغه وايي، چې د ويني پاکوالی او د جنس لوړالی دوه داسې اصول دي، چې په دې واسطه باندې يوه قبيله قوت حاصلوي او خپل عصبيت ساتي، ددې نه بغير يوه قبيله هم ژوند نه شي کولای او نه د دښمن مقابله کولای شي، دی وايي، يوازې هغه قبائل ژوندي پاتې کېدای شي، چې عصبيت کې بريا تر لاسه کړي.

ددې وروسته ابن خلدون د قبيلو په هغه حالت باندې غبرگي، چې د جنگونو په واسطه سلطنتونه جوړوي، د ابن خلدون دا نظريه په عربو او د بربرو په تاريخ باندې، کوم چې د ځانگړو قبائلو تاريخ دی صدق کوي او دا نظريه يې د اسلام په تاريخ، کوم چې د هيوادونو تاريخ دی، هم صدق کوي. په حقيقت کې ابن خلدون د ختيځ سياسي ليکوال او د لويديځ د سياسي ليکوالو څخه مخکې دی.

ابن خلدون وايي، چې عصبيت او برتري د قبائلو قوت ته وده ورکوي؛ خو، ددې دواړو په څنگ کې يو بل دريم عامل ته هم ضرورت دی، چې هغه سياست يا مذهب دی، دا دريم عامل د قبائلو گټې خوندي ساتلی شي او کولای شي، چې فتحه او بريا ور په برخه کړي، يا د ابن خلدون نظر داسې دی، چې قبيله هر څنگه وي، بيا هم هغوی ته د يو لوړ شخص ضرورت شته، چې د هغه طرف ته رجوع وکړي او د ټولو اميدونو نظر يې هلته وي، ددې مثال يې د اسلام نه مخکې عربي قبائل ورکړي دي، وروسته ابن خلدون په هغو قومونو باندې خبرې کړي دي، چې پاچاهۍ يې له منځه تللي دي يا نورو قوي قومونو له منځه وړي دي، بيا يې د بريا او فتحې شرائط او عوامل بيان کړي دي، د هغوی ستونزو ذکر يې هم کړی دی، د کومو سره چې فاتح اشخاص مخامخ کيږي.

د قومونو د عروج او زوال عوامل

ابن خلدون د قومونو د زوال درې عوامل بيان کړي دي.

۱- د اشرافو کمزوري

۲- د فوځ تشدد

۳- عيش و عشرت

ددې عواملو په موجودیت کې، یو سلطنت نه شي کولای، چې د دریو پیړیو نه زیات حکومت وکړي، دا هم لکه د انسان په شان د کوچنیوالي، ځوانۍ او زوړوالي دور تیروي؛ خو، دا هم امکان لري، چې یو سلطنت په لومړي وخت کې د زوال سره مخ نشي، موږ وایو، چې دا نظریه د اسلامي دور سره سمون خوري؛ خو، د نورو سلطنتونو سره سمون نه خوري، د ابن خلدون د مشرۍ او فتحې اکثره نظریات د میکیاویلي د کتاب (شهزاده) سره ورته دي؛ خو، په دې کې شک نشته، چې ابن خلدون د میکیاویلي نه مخکې دی او ابن خلدون پرې برتري لري؛ ځکه میکیاویلي د فلورانس حکیم وه او د ابن خلدون نه مخکې تیر شوی دی.

د ابن خلدون د ژوند پېښې او اخلاقي شخصیت د میکیاویلي سره تقریبا زیات ورته والی لري، د دواړو تر منځ یوه پېړۍ توپیر موجود دی، دا دواړه تقریبا د یو شان اشخاصو د فکر نه متاثره شوي دي او دواړه د انساني اخلاقو، قوانینو او قومونو په اړه یو شان تجربه او علم لري.

ابن خلدون د ابن رشد فلسفه په ژور ډول مطالعه کړې وه او د خپل وخت د زیاتو عقایدو د خپلولو کوښښ یې کړی وه، په دوه مسائلو کې ابن خلدون ته په اګوست کومت باندې برتري حاصله ده، یو د ابن خلدون دا نظر، چې فلسفه د موجوداتو علم دی، د ارسطو په شان خلک، چې استاذ یې بولي، ددې غوندې فکر نه خبر نه وه، د ابن خلدون دا نظر اګوست کومت شپږسوه کاله وروسته وړاندې کړ، په دې مسئله کې ابن خلدون د ارسطو څخه هم مخکې دی.

دویم، د ابن خلدون دا قول، چې په انساني ټولنه کې قواعد او قوانین موجود دي، په دې قوانینو سره ابن خلدون ټولنیز علوم په منظم صف کې داخل کړل، په دې اصولو کې هم ابن خلدون ته په اګوست کومت باندې برتري حاصله ده، د هغه په نظر ددې فلسفي اساس په دوه امورو باندې ایښودل شوی دی، یو د قومونو مطالعه او تجربه یې، دویم د قوانینو ادارک، کوم چې په ټولنو کې موجود وي او د عقلي تجربو او فکر په واسطه پراختیا مومي، اګوست کومت چې کله، هم خپلې دوه نظریې (سکونیات او حرکیات) تشریح کوي؛ نو، د ابن خلدون په

فکر باندې هیڅ شی نه اضافه کوي؛ ځکه، هغه وايي، چې د تجربې او علم په واسطه موږ حقائق لاسته راوړی شو او د عقل په واسطه عقل مالومولای شو.

ټولنه او کلتور

ابن خلدون انساني فطرت په ژور ډول مطالعه کړی وه او د یو نوي علم، کلتور او سائنس اساس یې ایښی وه، د ابن خلدون په نظر د کلتور څخه موخه د انساني فطرت تجزیه او د انساني ټولنې د جوړولو عوامل پیدا کول دي، ددې تر څنګ د تاریخ د بیروني واقعاتو څخه داخلي واقعات څیړل دي او سپړل دي.

تاریخ او د کلتور علم د یو حقیقت د دوه اړخونو د مطالعې نوم دی، تاریخ بیروني واقعات مالوموي؛ خو، د کلتور علم د دغو واقعاتو عوامل تشریح کوي، په دې مانا چې د تاریخ نه وروسته د کلتور علم راځي، ابن خلدون په دې اړه څو شیان ذکر کړي دي:

۱- انسان په طبیعي ډول په ډلو باندې ویشل شوی دی، یا انسان د نورو انسانانو سره یو ځای ژوند کولای شي، انسان په یوازې ځان هیڅ هم نه شي کولای؛ ځکه، هغه په جسماني ډول د نورو حیواناتو نه کمزوری دی، موږ (انسانان) د خپلو اړتیاوو د پوره کولو لپاره نورو انسانانو ته اړتیا لرو، که داسې ونکړو؛ نو، نه شو کولای، چې د ځان لپاره خوراک او ژوند برابر کړو.

۲- انسان او ټولنه په داخلي او بیروني ډول یو د بل سره اړیکه لري، په داخل کې انسان په خپل جسماني قوت باندې تکیه کوي او په بیرون کې په خپل جغرافیایي محیط یانې اب و هوا باندې تکیه کوي او دا شیان په انسان باندې ژوره اغیزه لري.

۳- د انسان او ټولنې اړیکه د روحانیت سره هم نه شلیدونکې ده، یانې هغه نړۍ، چې درک کول یې ناشوني دي.

د ابن خلدون په نظر د کلتور علم یو خپلواک علم دی، د ابن خلدون مخکې هیڅ شخص په دې اړه مطالعه نه ده کړې.

د ابن خلدون په فکر يوناني پوهانو ځکه په دې اړه مطالعه ونکړه، چې هغو فيلسوفانو د علم په پايلو کې زياته دلچسپي درلوده؛ خو، د کلتور د علم موخه د تاريخي بياناتو اصلاح ده او د هغوی په نظر دا کومه ستره موخه نه وه.

د ابن خلدون په نظر ددې نوي علم موضوع انساني نظم رامنځته کول دي، يانې کوم کلتوري مسائل، چې مخې ته پراته دي، هغه د مختلفو ماحولونو پورې تړلي دي، ددې علم لاره په منطق، دليل او ثبوت باندې ولاړه ده، ددې علم موخه دا هم ده، چې په تاريخي بياناتو کې ريښتيا او دروغ جلا کړل شي.

نور علوم هم انساني نظم تر څيرنې لاندې نيسي، د هغوی اساسي روشونه د نظر لاندې نيسي، دليل او ثبوت څيري، د دروغو او ريښتيا تر منځ توپير مالوموي؛ خو، د کلتور برتري په دې کې ده، چې دا ټول اړخونه په يو ځل د څيرنې لاندې نيسي او ټول لازمي جزونه دي.

ددې علم موخه د نورو علومو سره توپير لري؛ ځکه، نو بايد دا د يو خپلواک علم په توگه ومنل شي.

د ابن خلدون په نظر د کلتور د علم نه مخکې نور علوم هم موجود وه، چې د نوي ساينس سره مشابه وه، ابن خلدون د پنځو علومو نومونه اخيستي دي، لومړي دوه فنون دي، چې خطابت او سياست دي، چې پيل يې په يونان کې ايښودل شوی وه، ددې وروسته د اسلامي علومو نوم اخلي، چې په دې کې د وړاندوينې ثبوت او د اسلامي فقهې اساسات شامل دي او اخري علم يې حکيمانه اقوال بللي دي.

د هغه په نظر، فن او خطابت کومه ځانگړې موضوع تر څيرنې لاندې نه نيسي.

د ابن خلدون په نظر سياست د کور يا ښار په حالاتو کې د تنظيم او ترتيب سره اړيکه لري، ابن خلدون دلته د اخلاقو لحاظ ساتي، تر څو د راتلونکي نسل ساته وکړي.

د سیاست د علم موخه د کلتور د علم سره اختلاف لري، څرنگه چې ټولنه وي، سیاست يې په هماغه ډول ترتیبوي، د کلتور علم د اصلاح سره اړیکه لري، ډیر امکان لري، چې د دواړو موضوع یوه وي؛ خو، نظرونه یې مختلف وي.

د حکومت نظریه

ابن خلدون وايي، چې د حکومت سمبالوونکی ماشین یو ځل منځته نه راځي او نه په یو ځل د اقتصادي وسائلو څخه کار اخلي، سمبالوونکی ماشین او اقتصاد یې ورو، ورو رامنځته او درستیری.

د ابن خلدون د پرمختګ نظریه د اوسني وخت د پرمختګ او حکومت د نظریې نه بیخي بل ډول ده، هغه وايي، چې د عروج او زوال د قانون له نظره هر حکومت، ټولنه، دولت، عروج ته رسیږي، وروسته د زوال سره مخ کیږي او د کوم بل حکومت لخوا محکومیږي، د ابن خلدون د پرمختګ نظریه د عروج او زوال یو ډول دایره تشکيلوي.

ابن خلدون د عروج او زوال په فلسفه کې د حکومت او شخص تر منځ یو ډول ورته والی بیان کړی دی او ویلي یې دي، څرنگه، چې یو ماشوم پیداکیږي، د کوچنیتوب دوره تیروي، بیا ځوانی ته رسیږي او بیا د ځوانی نه زوړ والي ته رسیږي، همدا حال د حکومت هم دی، کله، چې حکومت جوړ شي، پرمختګ کوي او عروج ته رسیږي، خپل شان و شوکت بني او بیا د زوال سره مخ کیږي.

د حکومت پراختیا

د ابن خلدون له نظره حکومت باید خپله ساحه دومره پراخه کړي، چې څومره د هغې ساحې نظم ساتلی شي، قوت باید تقسیم نه شي، حکومت د محدودې ساحې لرونکی وي، هر حکومت باید په خپل لاس لاندې سیمو کې فوځ، چارواکي او ملازمین ځای په ځای کړي، په دې سره حکومت قوي کیږي، که چیرته دوی د هیواد ډیرو لپرو سیمو ته ولیرل شي؛ نو د حکومت قوت به تقسیم شي او مرکزي حکومت به د کمزورۍ سره مخ شي او دښمن به په اسانۍ سره وکولای شي، چې دا هیواد لاندې کړي، ددې لپاره ضروري ده، چې د حکومت د ساحې د پراختیا پر ځای مرکز کې حالات قوي کړای شي؛ ځکه، چې مرکز د حکومت لپاره د

زړه مثال لري، که چیرته مرکز قوي وي؛ نو، ټول حکومت ورسره قوي وي، که مرکز کمزوری وي؛ نو، ټول حکومت (مرکزي او غیرمرکزي) حکومت به ورسره کمزوری وي، په کوم ځای کې چې د حکومت زیات چارواکي موجود وي، هلته د بریا ساحه ډیر پراخه وي، ابن خلدون د لومړنیو اسلامي حکومتونو مثال ورکړی دی، هغه وایي، چې مسلمانانو په لومړي سر کې زیاتي سیمې ونيولې او ساحه یې پراخه کړه؛ خو، کله چې ددې نیول شویو سیمو د اداره کولو لپاره زیات چارواکي ولیرل شول؛ نو، مرکزي حکومت کمزوری شو.

ابن خلدون د قوي او مستحکم حکومت نظریه وړاندې کړې ده، کله، چې په یوه قوم کې د عصبیت جذبه قوي شي؛ نو، دا قوم د حکومت د پراختیا لپاره اقدام کوي، ځینو کسانو په ابن خلدون باندې نیوکه کړې ده، چې د میکاویلي په شان د استعمار ملاتړی وه؛ خو، په حقیقت کې د دواړو د نظریو تر منځ د ځمکې او اسمان هومره توپیر لیدل کیږي، د میکاویلي استعمار په جبر او مکر باندې ولاړ وه؛ خو، ابن خلدون د عصبیت جذبه د قوت د رامنځته کیدو پایله ګڼلې وه.

میکاویلي خپلو واکمنو ته مشوره ورکوي، چې په جبر، فریب او د هوکې سره دې په نورو هیوادونو باندې قبضه وکړي؛ مګر، ابن خلدون تاریخ په علمي انداز سره مطالعه کړی، پایلې یې ترې راویستي او بیا یې ويلي دي، چې په کومو حالاتو کې دې ترې ګټه واخلي، ابن خلدون د حکومت پراختیا د قومي عصبیت پایله بولي، په دې لحاظ د نیوکه کوونکو دا تور بیخي ناسم دی، چې ابن خلدون د استعمار ملاتړی وه.

د حکومت ډولونه

ابن خلدون وایي، چې د انساني پرمختګ او د هغوی تر منځ د ګډ کار کولو لپاره د حکومت موجودیت ډیر اړین دی، په حکومت د سولې او امنیت، د قوت او د عامو خلکو د خوشالولو لپاره د سیاسي قوانینو موجودیت ډیر مهم دی، تر څو د واکمنو په شمول ټول خلک د حکومت پر ضد کومه خلاف ورزي ونه کړي، که کوم واکمن د سیاسي قوانینو په نافذولو کې ناکام شو؛ نو، هغه نه شي کولای، چې حکومت کنترول کړي.

ابن خلدون درې ډوله حکومتونه او موخې بیان کړي دي.

۱- عقلي سیاست (ملوکیت)

۲- مدیني (ښاري) سیاست

۳- دیني سیاست یا خلافت

۱- عقلي سیاست: که چیرته پوه خلک سیاسي قوانین وضع کړي؛ نو دا عقلي سیاست یا ملوکیت دی

د عقلي سیاست دوه نور ډوله هم شته، لومړی هغه حکومت چې په عامومي ډول د عامو خلکو د فلاح او بهبود لپاره کار کوي او په خصوصي ډول د پاچا د گټو او حاکمیت د ټینګولو لپاره کار کوي.

دویم هغه ډول حکومت دی، چې په زور او جبر سره د پاچا د حاکمیت د ټینګولو لپاره کوښښ کوي، د عامو خلکو فلاح او بهبود په کې په دویم قدم کې وي، ابن خلدون په دې ډول حکومتونو کې ټول اسلامي او غیر اسلامي حکومتونه شاملوي؛ خو، په دې دواړو کې یو توپیر ته اشاره کوي، چې مسلمان واکمن د شرعي قوانینو له لارې داسې حکومت جوړوي او غیر مسلمان واکمن د وضعي قوانینو له لارې داسې حکومت جوړوي.

۲- مدیني سیاست

دا ډول حکومت (فاضله مدینه) د فیلسوفانو خیالي حکومت وي، لکه څرنګه، چې یوناني مفکر افلاطون په خپل کتاب (جمهوریت) کې د یو فلسفي پاچا او حکومت نظریه وړاندې کړې ده.

ددې نظریې مطابق، د ټولنې هر وګړی باید خپل ځان داسې اصلاح کړي، چې دولتي چارواکو ته هیڅ اړتیا پېښه نه شي.

د فاضلي مدینې رامنځته کیدل، د امکان نه لږ څه لیرې ښکاري، په دې باندې تقریباً ټولو فیلسوفانو خبرې کړي دي.

د ابن خلدون دلیل دادی، چې یو انساني ټولنه باید په اخلاقي لحاظ دومره لوړه شي، چې د کوم حاکم اړتیا ورته پیدا نه شي.

دیني سیاست یا خلافت

الله تعالی چې کوم قوانین د خپلو پیغمبرانو علیهم السلام په واسطه نړۍ ته رالیرلي دي، که چیرته حکومت د هغو قوانینو مطابق اداره شي؛ نو، داسې حکومت ته دیني حکومت یا خلافت وايي.

پیغمبرانو چې څومره شریعتونه راوړي دي، په هغوی کې عبادات، احکام او د حکومت کولو قوانین شامل دي، د داسې قوانینو موخه د خدای ج په مخلوق باندې د خدای ج د قانون تطبیقول دي.

په دې حالت کې که کوم پاچا جبر او ظلم کوي؛ نو، هغه د خدای تعالی نافرمانی کوي.

خلافت د حکومت هغه ډول سیستم دی، په کوم کې چې حکومت د دین ساتنه کوي، په دې ډول حکومت کې وگړي، د یو بل سره په مینه او سوله کې ژوند کوي.

د معاشاتو سرچینې

په تمدني ژوند کې زیاتره برخه د انسان د عمل پایله وي، د کوچیانو لپاره، چې په طبیعي ډول څه ضروري وي، هغه اخلي او نور ځان ته تکلیف نه ورکوي، یانې د نور څه د لاسته راوړلو لپاره خوارې نه کوي؛ ځکه، خو ارسطو وايي، چې دغه قوم (کوچیان) خپل ژوند په بنکار او لوټ مار باندې تیروي او دوی داسې متواتر کار نه کوي، چې د هغوی د ژوند فعل وي، په داسې حال کې، چې متمدنه خلک لومړی د تولید د طبیعي سرچینو نه ګټه اخلي، بیا چې د هغو څخه څه لاسته راوړي، هغه په داسې شکل جوړوي، چې د هغوی د ضرورتونو لپاره مناسب وي، موږ باید لومړی په هغو سرچینو باندې وځیرو، چې په متمدن (بښاري) ژوند کې استعمالیږي.

ارسطو او ابن خلدون دواړو انسانانو ته دا حق ورکړی دی، چې د طبیعي سرچینو څخه ګټه واخلي او دواړو یو بل ته ورته دلایل وړاندې کړي دي، البته یو توپیر په کې شته دی، هغه دا چې د ارسطو دلیل ډیر فلسفي دی او د ابن خلدون دلیل زیات دیني اړخ لري، د ارسطو له نظره قدرت (طبیعت) او د ابن خلدون له نظره خدای ج ځمکه او د ځمکې خزاني د انسان د ګټې لپاره پیداکړي دي او قران کریم ددې سربیره د لمر، سپوږمۍ او ستورو یادونه هم کړې دی.

ارسطو وایي، چې د غذا د لاسته راوړلو دا طریقه مخلوق ته د قدرت له خوا ورکول شوې ده او پیل یې د هغه وخت نه شوی، د کله نه چې مخلوق پیدا شوی او تر څو پورې چې قوي کیږي، زموږ لپاره دا عقیده درسته ده، چې نباتات د حیواناتو او حیوانات د انسانانو لپاره پیدا کړی شوي دي، په دې حیواناتو کې، چې کوم سائل کیږي، دا د انسان د خدمت او غذا لپاره ځانګړي شوي دي؛ خو، د حیواناتو زیاتره یې ځنګلي (وحشي) دي، ددې څخه په لباس جوړولو او نورو ځایونو کې زیات کار اخیستل کیدای شي، که چیرته قدرت کوم شی بې هدفه او بې کاره نه وي پیداکړی؛ نو دا ممکنه ده، چې دا ټول یې د انسان د ګټې لپاره پیداکړي وي او ابن خلدون وایي:

خدای ج د نړۍ ټول شیان د انسان لپاره پیداکړي دي، خدای ج د خپل کتاب (قران کریم) په زیاتره ایاتونو کې انسان ته خپل احسان بیان کړی دی، نړۍ او د نړۍ ټول شیان د انسان په واک کې دي؛ ځکه، خدای تعالی انسان په ځمکه کې خپل خلیفه ګرځولی دی، په مسلمانانو کې یوازې ابوالعلاء معری انسان مخاطب کړی او داسې یې ورته ویلي دي: د هغه څه په اړه چې ته فکر کوې، ستا لپاره حلال دي، په حقیقت کې ستا نه دي، ته (انسانه) یوازې په حیوان باندې ظلم او زور زیاتی کوې او خپل حکومت جوړوې، ای انسانه ته په دې فکر یې، چې د شاتو مچۍ شات ددې لپاره جوړ کړي، چې ته یې خرڅ کړې یا یې چا ته هدیه ورکړې، په داسې حال کې چې مچۍ ټول تکلیف او مشقت د ځان لپاره تیر کړی دی. تر څو پورې، چې انسان د نړۍ مشر وي، ځنګه چې یې خوښه وي، ګټه ترې اخیستلای شي، په دې شرط، چې د خپل ورور ګټو ته به زیان نه رسوي، هغه ددې مقصد لپاره کولای شي، چې د ټولو وسائلو او روا لارو څخه کار

واخلي، ددې لپاره دوه لارې دي، يو قدرتي او بله اصلاحي، د لومړۍ لارې څخه يوازې ځنگلي سړۍ کار اخيستلی شي او دا د تمدن نه لاسته نه راځي.

ارسطو او ابن خلدون دواړه په دې نظر دي، چې انسان د طبيعت نه د گټې اخيستلو حق لري؛ خو، د اساسي اصولو په تطبيق کې د دواړو تر منځ اختلاف موجود دی، ارسطو غلامي رامنځته کوي او روا يې گڼي او وايي، چې ځينې خلک د ازاد ژوند او ځينې خلک د غلامۍ د ژوند لپاره پيدا شوي دي، په دې اساس لومړۍ ډله حق لري، چې دويمه (غلامه ډله) يې خدمت وکړي.

ابن خلدون غلامي نه مني، هغه په خپلو دلائلو سره دا واضح کړې ده، چې انسان د غلامۍ لپاره نه دی، هغه وايي، انسان فطرتاً ازاد پيداشوی دی او په ټولنه کې د انصاف او پرمختګ لپاره دا اړينه ده، چې په ټولنه کې ازادي او د بشريت احترام (برتري) رامنځته شي او دا هغه برتري ده، کومه چې خدای تعالی انسان ته ورکړې ده او انسان يې په ځمکه باندې خپل خليفه او نائب گرځولی دی.

د جگړې په مسئله کې هم دواړه موافق نه دي، ارسطو جگړه د کسب په قدرتي سرچينو کې شميري؛ خو، ابن خلدون جگړه په سرچينو کې نه حسابوي او ددې سبب هم هماغه دی يانې خدای تعالی ځينې خلک د حکومت او ځينې نور يې د فرمانبردارۍ لپاره نه دي پيداکړي او حقيقت دادی، چې د ابن خلدون فکر د ارسطو د فکر نه ډير پرمختللی دی.

د کسب د سرچينو او د انسان د کوچيتوب او بناري ژوند تر منځ ژوره اړيکه شته، دغه سرچينې په کوچيانه ژوند کې ډير محدودې وي؛ خو، په بناري ژوند کې زياتې وي، په دې معامله کې بناري ژوند ته يوه ځانگړتيا ور په برخه ده، چې انسان يې په خپله پيداکوي، خپله ترې کار اخلي او خپله پرمختګ هم ورکوي.

د ابن خلدون له نظره د کسب لومړنۍ سرچينه زراعت دی او دا يو داسې مسلک دی، چې يوه قبيله په کې تر هغه وخته بوخته وي، تر څو چې په خپل ځای کې موجوده وي، دا د انسان پخوانی او لومړنی کار هم دی؛ ځکه، دا د

فطرت سره ډیر نږدې دی، په عوامو کې مشهوره ده، چې زراعت د ادم علیه السلام مسلک وه.

ابن خلدون وايي، چې ددې لپاره د علم او قوت اړتیا نشته، البته ابن خلدون د علومو په ترتیب کې د زراعت ذکر هم کړی دی. څرنگه چې دا د کروندګرو د امدن ذریعه ده، همدارنګه د حکومت د امدن ذریعه هم ده او ابن خلدون وايي، حکومت ته په کار دي، چې د خپلو بزګرانو او دهقانانو حوصله افزایي او کومک ورسره وکړي.

خو، زراعت د زراعت کارو د ذلت سبب هم کیدای شي، دا یې جنګي وړتیا ته زیان رسوي، ابن خلدون دا روایت نقل کړی دی، چې یوه ورځ رسول الله صلی الله علیه وسلم د مدینې د یوه اوسیدونکي سره یوې ولیده؛ نو ورته ویې ویل، چې دا د کوم قوم کور ته ورغی، هلته به خامخا ذلت رامنځته شي، هغه ددې حدیث تفسیر داسې کړی دی، چې بزګر دې په ټیکس ورکولو باندې مجبور کړای شي؛ خو، دا چې دا حدیث به څومره صحیح وي، ابن خلدون په دې اړه څه نه دي ویلي.

ابن خلدون په سوداګرۍ باندې ژور بحث نه دی کړی او د ابن خلدون تاریخ هغه په تفصیل سره نه څیړي، لکه څنګه، چې مونتيسکو څیړلی دی، ددې وجه داده، چې ابن خلدون د سوداګرۍ د تاریخ نه په درست ډول خبر نه وه، د ابن خلدون په وخت کې په ښارونو کې د سوداګرۍ هماغه پخوانی شکل موجود وه، په نوي دور کې، چې سوداګرۍ څومره پراختیا پیدا کړې ده، په هغه وخت کې یې دومره پراختیا او پرمختګ نه وه کړی، ابن خلدون د سوداګرۍ د شرکتونو نه هم خبر نه وه، لکه څنګه، چې تاریخ وايي، په اسلامي نړۍ کې سوداګریزې ډلې او شرکتونه موجود نه وه او اوس هم په لومړني حالت کې قرار لري.

ابن خلدون بیا هم، دا نظریه وړاندې کړې، چې د سوداګرۍ لومړنی شکل د ضروري سامانونو تبادله وه او په نغدو باندې راګړه ورکړه وروسته رامنځته شوي ده، په اسلامي نړۍ کې د سکو موجودیت موږ ته ددې تاریخ روښانه کوي، ابن خلدون ریښتیا وايي، چې مسلمانانو د سکو رواجول د ایرانیانو او یونانیانو څخه زده کړل او اسلامي هیوادو ته یې راوړي او دا هغه وخت، کله چې په

لومړۍ هجري پيړۍ کې مسلمانان د يوناني او ايراني تمدنونو سره اشنا شول او په دې وخت کې د نغدو راځپه ورکړه پيل شوه، ابن خلدون وايي، تجارت يوازې ددې لپاره نه دی، چې د ژوند ضرورتونه ترې پوره کړو، بلکه تجارت ددې لپاره هم دی، چې دولت او پيسې پرې وگټو.

په دې وخت کې سوداگري يو فن گرځي، ابن خلدون د سوداگرو نه د تجارت يو تعريف داسې رانقل کړی دی، چې (د سوداگرۍ د فن مانا داده، چې يو شی په لږ قيمت واخلي او په زيات قيمت يې وپلوري)، ابن خلدون سوداگرو ته مشوره ورکوي، چې دوی بايد ښارونو ته هغه سامان الات راوړي، چې په عام ډول خلک ورته ډيره اړتيا لري او د خلکو لپاره گټور وي او په کوچنيو ښارونو کې هم هغه سامان وپلوري، چې هلته ورته اړتيا ډيره وي، يو پوه سوداگر بايد بازار ته وگوري، چې د خپل سامان د خرڅولو لپاره ښه وخت پيدا او انتخاب کړي، هڅې نه چې سوداگر خپل ځان تباه نه کړي.

ابن خلدون وايي، چې سوداگري په دوه ډوله ده، يو هغه ډول سوداگري ده، چې سوداگر يې د هيواد دننه کوي او دويم ډول سوداگري هغه ده، چې سوداگر يې د هيواد دننه کوي، ابن خلدون وايي، سوداگر چې کوم شيان د ليرو هيوادو نه راوړي، د هغو قيمتونه د ښار د قيمتونو نه لوړ وي؛ ځکه، چې سوداگر د سامان اصلي قيمت په خپل سفر باندې مصرفوي او د خپلې خوارۍ او تکليف لپاره يې هم گران پلوري، هغه ددې لپاره د سودان او مراکش مثال ورکوي، کوم مالونه چې د سودان نه مراکش يا د مراکش نه سودان ته ځي، دا مالونه نسبت ځايي مالونو او سامان الاتو ته گران وي.

ابن خلدون او مونتيسکو دواړه په دې نظر دي، چې سوداگري اخلاق خرابوي او هم سوداگري حرص زياتوي او سوداگر مجبوروي، چې د چل او دھوکې څخه کار واخلي، په داسې حال کې، چې په اکثره ځايونو کې اخلاق او مذهب ددې کار اجازه نه ورکوي، ابن خلدون او مونتيسکو دواړه په دې نظر دي، چې په سوداگرۍ کې بايد د نرمو اخلاقو نه کار واخيستل شي.

ابن خلدون احتکار بد گڼلی دی؛ ځکه، چې دا د سوداگرو او اخیستونکو دواړه لپاره زیان رسوي، هغه د سوداگر په اړه وايي، چې سوداگر ته په دې گټه کې

هيڅ ګټه او برکت نه وي او دا په مادي ژوند کې په روح باندې يو ناوړه اغيز پريباسي.

د معاش د لاسته راوړلو دريمه سرچينه صنعت دی او ددې څخه مطلب څو مختلف فنون (هنرونه) دي، ځينې يې په کوچي ژوند کې هم ليدل کيږي؛ ځکه، چې هغه ځينې اړتياوې پوره کوي، مثلاً، د کاليو (جامو) جوړولو فن (مسلک)؛ خو، ځينې کارونه بيا په متمدن ژوند کې ليدل کيږي، کوم چې د همدې ډول ژوند پايله ده.

څنگه، چې تمدن پرمختګ کوي، نوې، نوې اړتياوې پيدا کوي او ددې اړتياوو د پوره کولو لپاره مختلف کارونه رامنځته کيږي، هغه کارونه، چې په ښارونو کې مشهور دي، ابن خلدون هغه يو، يو شميرلي دي او په بشپړ ډول سره يې هغه څيرلي دي، هغه چې کوم شيان څيرلي دي، ځينې يې داسې څيرلي دي، چې د مؤرخينو لپاره ډير ګټور دي؛ خو، د هر يوه تحليلول به لږ ستونزمن وي.

علوم - د فکر د حرکت پايله ده

پروفيسر فلنټ وايي، چې د ابن خلدون د کتاب (مقدمې) په شپږمې برخې باندې بحث نه دی په کار؛ ځکه، چې دا برخه د هغو خلکو لپاره ده، کوم چې د عربي علومو او ادابو سره اشنا وي.

اصلي خبره داده، چې د مقدمې اخري برخې د اسلام د لومړيو څخه د اتمې هجري پيړۍ پورې د عربو د علومو او ادابو يو بشپړ تاريخ وړاندې کوي.

ابن خلدون لومړنی مسلمان دی، چې د مسلمانانو د ادبي او عقلي تحريک تاريخ يې په يوه نوي شکل باندې وليکه، دده څخه مخکې مؤرخينو يوازې هغه موضوعات ليکل، چې د مشهور شخصيتونو يا پيښو پورې تړل شوي وه.

ابن خلدون د نوي عصر د مؤرخينو د ادابو سره زيات نږديوالی لري؛ بلکه د هغوی څخه مخکې (لومړی) دی.

د مسلمانانو په ادبي تاريخ باندې د ابن خلدون د کتاب (مقدمې) د اخري برخې زيات اغيز پروت دی، که، د کتاب اخري برخه يې نه وه؛ نو، ترکي مؤرخ

حاجي خليفه (۱۶۵۸ز) به خپل جامع کتاب (کشف انطنون فی اسمالکتاب والفتون) نه وه ليکلی؛ ځکه دغه کتاب ته په لويديځ او ختيځ کې د يوه جامع کتاب په سترگه کتل کيږي.

ابن خلدون وايي، فکر د علم د حرکت پايله ده، فکر انسان ته د خدای تعالیٰ لخوا يوه تحفه ده، چې انسان پرې د حيوان نه برتري حاصله کړې ده، انسان کولای شي، چې د خپل وروستي حد پورې پراختيا تر لاسه کړي؛ ځکه، دده د پراختيا اصلي وجه په مسلسل ډول تمرين کول دي.

څرنگه، چې ټولنيز فکر په بناري او متمدن ژوند کې پوځوالي ته رسيږي، په دې ډول تمدن هم کولای شي، چې لوړو درجو ته ورسيږي.

دیني او طبیعي علوم

ابن خلدون پورته ذکر شوي علوم په دوه ډولو ویشي، د دیني علومو موخه د عقیدې شرح، د فرائضو تنظیم او د نورو قائلول دي، طبیعي علوم، فلسفي علوم او مابعدالطبیعات د ذاتي شعور او فکر پايله ده.

دغه دواړه علوم د هر یو قوم لپاره اړین دي؛ ځکه هېڅ یو قوم د دین او د انسانیت د فلسفې نه بېر نه شي پاتې کېدای.

په ځینو ځانګړو حالاتو کې دیني علومو مسلمانانو ته ځانګړی اهمیت درلودلای دی؛ کوم اهمیت چې نورو قومونو نه دی لیدلی، قران او حدیث په عربي ژبه دي، په هر مسلمان فرض دي، چې هغه مطالعه کړي، په قران او حدیثو کې د مسلمانانو ټول قوانین او د ټولو مسائلو حل موجود دی، په داسې حال کې، چې د نورو قومونو په دینو کې دا ځانګړتیا نشته.

ابن خلدون د هغو علومو په اړه، چې ضروري دي، داسې وايي، علوم باید لومړی په خپله ژبه کې ولوستل شي؛ ځکه، په پردې ژبه باندې لوستل د نیمایي علم لاسته راوړل دي.

هغه بیا وایي، چې په یوه وخت د دوه ډوله علومو یا فنونو (هنرونو) زده کول هیڅ قسمه مهارت نه شي رامنځته کولای (یاني یو فرد نه شي کولای، چې په دواړو کې په یو وخت کې پوره تکرېتوب ترلاسه کړي).

کوچنیانو ته باید په لومړي قدم کې اسانه زده کړه ورکړل شي، تر څو په دې سره ورو، ورو ستونزمنو مسائلو ته ورسېږي.

د تاریخ فلسفه

د ابن خلدون یو ستر کار د تاریخ د فلسفې رامنځته کول دي، دده څخه مخکې تاریخ یوازې د پېښو د بیانولو نوم وه، د پېښو تر منځ کومه اړیکه نه رامنځته کیده، بلکه تاریخ یوازې یو بیاني حیثیت درلوده، د تاریخ په اړه داسې فکر کیده، چې ټولې پېښې اتفاقي(تصادفي) رامنځته کېږي.

ابن خلدون د نورو مؤرخینو نه یو ځانگړی او وتلی شخصیت دی، هغه تاریخ ته د یوې کیسې په نظر نه گوري، بلکه تاریخ ته د یو ساینس (علم) درجه ورکوي.

هغه وایي، کله چې تاریخ په ژور ډول مطالعه، تجزیه او مشاهده کړو؛ نو، موږ به د غلطیو څخه لیرې پاتې شو او حقائق به لاسته راوړو.

د تاریخ په واسطه موږ د خپلو مشرانو طریقې، د تیرې زمانې اخلاقي حالت، د پیغمبرانو لارښوونې، د حکومتونو سیاست او د هغوی په لارو چارو باندې ښه پوهیدای شو، ددې گټه به دا شي، چې موږ به د ټولو حقائقو په رڼا کې نیغه او درسته لاره انتخاب کړو.

ابن خلدون وایي، چې موږ د تاریخ څخه هغه وخت درسته گټه اخیستی شو، چې ځان د ریښتیاوو اساس ته ورسوو.

د اوسنیو شیانو د علت او اسبابو تشریح به وکړای شو او هغه عناصر چې د تاریخي پېښو تر شاه موجود دي، په ژور ډول به یې مطالعه کړو، ابن خلدون د خپل کتاب (کتاب العبر) په لیکلو کې دې ټکي ته متوجه وه، چې هیڅ مؤرخ دده څخه مخکې د تاریخ فلسفې مطالعه نه وه کړې.

هغه د ټولو څخه مخکې د تاریخ د بیروني او داخلي مانا تر منځ توپیر بیان کړی دی، بیروني هیت په ځانگړو ځایونو او حالاتو کې د رامنځته شویو پېښو اړوند مالومات راټولوي، بلکه د تاریخ د داخلي مانا څخه موخه د پېښو پیل، د پېښو علت او په دلائلو باندې څېړنه کول دي، د ابن خلدون دې کار ته باید یو علمي او ساینسي هڅه وویل شي.

د ابن خلدون کتاب (کتاب العبر) د نورو مؤرخینو برعکس د تاریخي پېښو درست نوعیت او او عوامل بیان کړي دي.

د علام په نظر که تاریخي اصول او طریقه له نظره وغورځول شي؛ نو، په تاریخي پېښو کې به غلطۍ رامنځته شي، که چیرته مؤرخ په تاریخي اصولو باندې پوه شي؛ نو، د غلطیو اصلاح کولای شي.

ابن په دې اړه موږ ته دوه بیلگې وړاندې کړي دي، د مؤرخ لپاره په کار دي، چې تاریخ ته باید ځانگړی نظر وکړي، یانې د ټولنې د نوعیت او طبیعت نه باید په بشپړ ډول خبر وي.

د تاریخي پېښو د ثبتولو لپاره په کار دي، چې د پېښو په نوعیت باندې پوره پوه شو او د لاسته راغلو مالوماتو په اساس په بې پرې ډول وڅیړل شي، تر څو هغه مالومات چې درست دي، هغه قبول کړو او پاتې نور پرېږدو، ابن خلدون د تاریخي پېښو د غلطو ثبتولو په عواملو باندې هم خبرې کړي دي، هغه په تدریجي تغیر او تبدیل باندې هم رغیدلی دی.

ابن خلدون وایي، چې تاریخ په حقیقت کې د انساني ټولنې په اړه د مالوماتو علم دی، کوم ته چې د نړۍ کلتور (ثقافت) ویل کیږي.

هغه وایي، تاریخ د اصلي پېښو پورې تړلی علم دی، تاریخ د پېښو مثبت یا منفي شکل دی.

دغه پېښې درستې یا غلطې کیدای هم شي، په دې پېښو باندې د تنقید یا تبصرې په جریان کې، څېړنه کول په کار دي، چې ایا دغه پېښې درستې دي که نادرستې.

ابن خلدون وايي، چې تاريخ دوه کومکي علومو ته اړتيا لري، لومړی د کلتور علم ته، د تاريخي پېښو په نوعيت باندې غږیږي، دوم سند يا مأخذ ته اړتيا لري، د سند په واسطه کولای شو، چې تاريخي پېښې ثبت کړو او د تاريخي پېښو په اړه مالومات ترلاسه کړو او د هغوی تجزيه او تحليل وکړای شو.

ستر علام ابن خلدون وايي، که چيرته د ټولو تاريخي دورو مطالعه وکړای شي؛ نو، مالومیږي، چې د ټولو پېښو تر منځ د پرمختګ تاريخي اړيکه شتون لري.

دا يو غلط فکر دی، چې څوک ووايي، مختلفې تاريخي دورې يو د بل نه جلا دي.

ځکه، تاريخي پېښې په مسلسل ډول يو د بل سره اړیکې لري.

علام ابن خلدون وايي، چې تېر، حال او راتلونکی يو ډول مثلث دی، که يوه زوايه ترې ليرې کړو؛ نو، هندسي شکل خپل اهميت له لاسه ورکوي.

هغه د ټولنې د پرمختګ مطالعه کړې او تېر يې د حال سره مشابه ګرځولی دی.

خلافت

ابن خلدون وايي، د دين ساتنه، پراختيا او دنياوي سياست او د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم نيابت کول خلافت او امامت دی او ځای ناستي ته خليفه يا امام ويل کيږي، لکه څرنګه چې امام د مانځه او وخت تقليد او پيروي کوي، دې ته امامت کبری (ستر امامت) ويل کيږي او خليفه ورته ځکه ويل کيږي، چې د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم په امت کې د نائب او خليفه رول اداء کوي، دې شخص ته کله خليفه يا خليفه الرسول هم ويل کيږي، ځينې علماء د خدای تعالیٰ خليفه هم ورته وايي؛ خو، ډيری علماوو دا خبره نه ده خوښه کړې؛ ځکه، چې ابوبکر صديق (رض) د خليفه الله نوم نه وه خوښ کړی، بلکه د خليفه الرسول نوم يې ښه ګڼلی وه، ابن خلدون ددې لپاره دا دليل وړاندې کړی دی، چې

خدای تعالی هر وخت حاضر او ناظر دی؛ نو، ځکه د هغه د خلافت او نیابت سوال نه پیداکیږي.

د خلافت وجوب

ابن خلدون لیکلي دي، چې د خلافت واجبيدل د صحابه او تابعینو نه ثابت دي، په دې ډول د خلیفه یا امام ټاکل لازمي او ضروري دي، همدا وجه وه، چې د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم د وفات نه وروسته صحابه کرام حضرت ابوبکر (رض) د لومړي خلیفه په توګه وټاکه، ددې وروسته بیا اسلامي نړۍ کې داسې حالت رانه غی، چې خلیفه دې موجود نه وي، د شریعت اصلي موخه د انسان ساتنه، د فساد او ظلم مخنیوی کول دي.

څو معتزله ډلې او ځینې مؤرخین په دې نظر دي، چې د خلیفه یا امام ټاکل د عقل له نظره ضروري او واجب نه دي، دوی فکر کوي، چې د شریعت د تطبیق لپاره د امت موجودیت مهم دی، که چیرته ټول خلک د شرعي احکامو مطابق ژوند تېر کړي؛ نو د امامت یا خلافت ضرورت بیا نشته، ابن خلدون وايي، کله، چې ثابته شوه، چې ټولو اجماع کړې ده او د امام ټاکل واجب دي؛ نو، دا به د فرضي کفایي حیثیت لري.

د امام یا خلیفه ټاکل

ابن خلدون د امام د ټاکلو حق عوامو ته نه ورکوي، بلکه اهل حل او عقد ته یې سپاري او وايي، چې اهل حل او عقد هر څوک خلیفه وټاکه، عوام یې باید اطاعت وکړي؛ ځکه، د خدای تعالی وینا ده، چې تاسو د الله اطاعت وکړئ، د هغه د رسول اطاعت وکړئ او د هغه چا اطاعت وکړئ، چې په تاسو حاکمان دي.

د امامت یا خلافت شرائط

ابن خلدون هم د الماوردی په شان د خلافت لپاره ځینې شرائط وړاندې کړي دي، چې په لاندې ډول ترې پیاوړه کوو.

۱- علم - خليفه بايد په شرعي احكامو باندې پوه وي او بايد چې اجتهادي درجې ته هم رسيدلى وي، تر څو د شرعي احكامو په رڼا كې د مسائلو حل راوباسي او چاته يې د رجوع كولو اړتيا پيښه نه شي او خليفه بايد په هر لحاظ د كمال درجې ته رسيدلى وي.

۲- عدالت - امامت يو ديني منصب دى او داسې يوه چوكۍ ده، چې عدالت په كې ضروري دى، خليفه بايد داسې يو كار ونكړي، چې د هغه شخصيت ته پرې صدمه ورسېږي.

۳- كفالت - امام بايد د شرعي حدودو د پلي كولو اهليت ولري، په جهاد او جگړه كې بايد د لارښوونې وړتيا ولري، په خليفه كې بايد دومره لياقت موجود وي، چې نور خلك جگړې ته چمتو كړي، شرعي حدود نافذ كړي، د سياست سره اشنا وي، تر څو د دين او دنيا ساتنه وكړي او د هيواد بشپړتيا ته كوم خطر پيښ نه شي.

۴- د حواسو او اعضاوو روغوالى - د امام ټول حواس او اعضاء بايد جوړ وي، تر څو خپله دنده په درست ډول سرته ورسوي، د بيلگې په ډول هغه ليونى نه وي، گونگ نه وي، گوډ، شل او شوت نه وي، كه د امام په جسم كې كوم نقص پيدا شو، چې هغه نه شو كولای، خپله وظيفه په درست ډول سرته ورسوي؛ نو، د هغه امامت بايد مقيد نه وي.

۵- قریشي نسب - په دې شرط كې اختلاف موجود دى، د قاضي ابوبكر باقلاڼي قول دى، چې د خليفه لپاره دا كوم ضروري شرط نه دى؛ خو، په سقيفه كې په دې مسئلې باندې اجماع شوى؛ ځكه، كله چې انصارو د سعد بن عبادې سره بيعت كول غوښتل؛ نو، قریشو د پيغمبر عليه السلام په دې قول باندې، چې (خليفه يا امام بايد قریش وي) دليل ونيوه او انصارو هغه (ابوبكر رض) د خليفه په توگه قبول كړ.

دغه شرط هغه وخت د منلو وړ وه، كله چې په عربي قبائلو كې قریشو ته شرف حاصل وه او خلكو د قریشو مشري منلې وه؛ ځكه، هغوى قومي عصبيت درلوده او دا عصبيت د خلافت د قوي كولو او د احكامو د پلي كولو لپاره ډير

ضروري وه، په دې ډول هغه د هغه وخت مصلحت وه، اصلي شرط كفايت (ورتيا) ده؛ ځكه، همدا د حكومت د استحكام او امنيت لپاره مهم دى، د سلطنت د پراختيا سره قريشي عصبیت له منځه ولاړ، بيا دا خبره رامنځته شوه، چې خلافت بايد داسې يو غير قريشي ته ورکړل شي، چې شاته قوي عصبیت ولري، تر څو خلافت په درست ډول اداره کړای شي، کله چې قاضي ابوبکر باقلاني د قريشيت د شرط نه انکار وکړ؛ نو، په هغه وخت کې په عربو باندې عجمي خلفاء غالب شوي وه او عربي عصبیت کمزورى شوى وه.

ولي عهد ټاکل

ابن خلدون خليفه د امت ولي او امين هم بولي، ابن خلدون خليفه ته د ځان نه وروسته د ځای ناستي د ټاکلو حق هم ورکړى دى، امت به په ولي عهد (ځای ناستي) باندې داسې اعتماد کوي، لکه څرنګه چې يې په خليفه باندې کړى وي، په شريعت کې د امت په اجماع سره دا خبره ثابته ده، چې خليفه د ځانه وروسته ځای ناستى ټاکلى شي؛ ځکه، حضرت ابوبکر (رض) د صحابه وو په مجمع کې حضرت عمر (رض) خپل ځای ناستى مقرر کړى وه، حضرت عمر (رض) د خپل ځای ناستي توب مسئله شپږو عشره مبشروو صحابه وو ته سپارلې وه، هغوى ته يې واک ورکړى وه، چې امام وټاکي، په دې وخت کې هغوى خليفه په ديني لحاظ سره وټاکه، اوس که چيرې کوم خليفه خپل زوى يا ورور خپل ځای ناستى وټاکي؛ نو، بايد بد گمانې پرې ونه کړل شي، امير معاويه (رض) خپل زوى يزيد د کورني عصبیت په وجه خليفه ټاکلى وه، که هغه دا کار نه وه کړى؛ نو، کورني عصبیت مشکلات پيدا کول.

د دوه خلافتونو موجوديت

ټول مسلمان مفکرين په دې خبره باندې متفق دي، چې په اسلامي نړۍ په يوه وخت کې بايد يو خليفه موجود وي، که دويم شخص د خلافت دعوى وکړي؛ نو، هغه باغي او واجب القتل دى؛ خو، ابن خلدون لومړنى مفکر دى، چې د اسلامي نړۍ پراخوالي او تنظيم چارو ته په کتو سره يې د دوه خلافتونو (يا خليفه گانو) موجوديت يې روا گرځولى دى، لکه څرنګه چې عباسي خلافت عرب او ځينې

مرکزي سیمې اداره کولې؛ خو، په مقابل کې یې په هسپانیه کې د بنو امیه سلطنت هم موجود وه، د خلافت اساسي دنده په خپلو حدودو کې بشپړ امنیت، سوله او انصاف حاکمول دي، که چیرته یو خلیفه د خپل سلطنت په حدودو کې خپله دنده په درست ډول سرته نه شي رسولای؛ نو، دویم خلیفه حق لري، چې د امن او سولې لپاره کار وکړي.

یو نمونه یي حکومت

ابن خلدون د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم او د خلفای راشدینو مبارک دور د حکومت کولو یوه بیلګه ګڼي او د پیغمبر علیه السلام او د خلفای راشدینو خلافت یو ځانګړی او جلا حکومت ګڼي. (یانې د نړۍ لپاره یې د حکومت یوه نمونه ګڼي). ځکه په دې وخت کې د حکومت کولو ټول اهداف پوره شوي وه، د هیچا سره بې انصافي ونه شوه، د خلکو د ژوند ټولې اړتیاوې پوره شوې وې، د خدای تعالی ټول اوامر په درست ډول پلي شوي وه، واکمنو په خپلو مخلصانه کوښښونو سره د خلکو ټولې دنیاوې اړتیاوې او اخروي غوښتنې پوره کړې وې، ددې بیلګه تر اوسه پورې د بشریت په تاریخ کې نه ده وړاندې شوې، د هغوی د وخت حکومت داسې یوه نمونه ده، که انسان پرې عمل وکړي؛ نو، داسې ټولنه به رامنځته شي، چې ټولې اړتیاوې به یې په اسانۍ سره پوره شي، د نفرت، کینې او حسد ټولې وړیخې به له منځه ولاړې شي، د یو بل سره به د ورور ولۍ او مینې جذبې پیداشي، انسان به د انسانیت لوړ مقام ته ورسېږي، امیر معاویه (رض) غوښتل، چې ټول اختیارات او د خلافت د ټولې پراختیا واک په خپل لاس کې واخلي، تر څو د هغه څخه پخوا رامنځته شوی قوي خلافت یې له لاسه ونه وځي، د قوي قوت په موجودیت سره امیر معاویه (رض) د خلافت طرف بدل کړ او خپل زوی یزید یې خلیفه وټاکه، چې په دې کار سره د بنو امیه وو په اهل حل و عقد کې اختلافات رامنځته شول.

ابن خلدون د خلافت نه ملوکیت ته د سفر تشریح کړېده او هغه یې سیاسي مصلحت بللی دی او ددې لپاره یې پر عصبیت باندې زور اچولی دی، په داسې حال کې، چې عصبیت یوازې د ایمان او مذهبي اعتقاداتو له لارې سرایت کوي، د ابن خلدون په نظر د شریعت پر ځای عصبیت خلافت ساتلی دی، په هغه وخت

کې خلافت یوازې د یو سیوري په شکل باندې پاتې شوی وه، ابن خلدون د خلفای راشدینو حکومت د یوې نمونې په توګه وړاندې کوي، هغه په اوسنیو سلطنتونو (اوسنیو واکمنو) باندې تاکید کوي، چې د هغو اخلاقو خیال دي وساتي، کوم چې د یوه شرعي حکومت لپاره اړین دي.

د قانون تصور

ابن خلدون وايي، چې د انسانانو د یوې ډلې لپاره د قانون موجودیت ډیر اړین دی، تر څو د هغه لاندې انساني چارې اصلاح شي او د قانون پلي کول د حاکم دنده ده، دغه قانون شرعي قانون هم کیدای شي، چې په پلي کولو سره یې انسان ته ثواب ورکول کيږي او هغه انسان چې ددې قانون پر ضد عمل کوي، هغه ګناهګار دی او د سزا مستحق دی، په قوانینو کې باید د عام او خاصو دواړو خیال وساتل شي او په دې کې ټول احکام شامل دي، مسلمانانو ته د ځانګړي قانون جوړولو اړتیا نشته، ابن خلدون د طاهر بن الحسین د هغه لیک حواله ورکوي، کوم چې یې خپل زوی عبدالله بن طاهر ته لیکلی دی، دغه شخص خلیفه مامون الرشید واکمن مقرر کړی وه، په دې لیک کې طاهر خپل زوی ته د شریعت د احکامو د پلي کولو لارښوونه کوي، ورته وايي، په قران کریم کې چې د کومو حلالو او حرامو ذکر شوی دی، دهغه څخه باید هیڅ انحراف ونه کړي، نبوي حدیث باید له یاده ونه باسي، د خدای تعالی د رضا لپاره باید قران کریم تلاوت کړي؛ ځکه، چې ستا نه پوښتنه کيږي، خپله دنده په ایماندارۍ سره سرته رسوه، د پیغمبر علیه السلام سنت خپل شعار وګرځوه، د ژمنې پابندي کوه او د دروغجنو او چغل خورو خلکو نه ځان ساته.

ابن خلدون د امت په فقهي مکتبونو حنفي، شافعي، مالکي او حنبلي باندې خبرې کړي دي، د شيعه ګانو فقه چې په جعفريه فقه باندې استواره ده، دا ټول د قران او سنتو په رڼا کې وضع شوي دي.

ابن خلدون لیکلي، چې قانون د انسانانو لخوا هم جوړیدای شي، البته دغه قانون د انسانانو د مادي خوشالۍ لپاره جوړيږي، ددې قانون له مخې زیاتره دنیاوي ګټې په نظر کې نیول کيږي، ابن خلدون د عوامو غوندې واکمن هم مجبور کړي، چې قانون باید مراعت کړي.

ابن خلدون ليکلي، چې د مسلمانانو زياتره خلک د پنځو فقهي مدرسو پورې تړلي دي؛ نو، بايد قانون د هغه ځای د خلکو مطابق جوړ کړل شي او د قوانينو مآخذ بايد فقهي مدرسي وي.

د حکومت داخلي نظام

ابن خلدون ليکي، چې د پاچا په اوږو باندې ډير ستر بوج پروت وي او دا د پاچا ذمه واري ده، چې د خدای تعالی د مخلوق ساتنه بايد د دښمنانو څخه وکړي، منصفانه احکام بايد پلي کړي، يو بل بايد ظلم او زياتوالي څخه وساتي، د خلکو مالونه بايد د نورو د لاسو څخه وساتي او د هغوی تر منځ بايد انصاف رامنځته کړي، د خلکو د اقتصادي، ټولنيزو او مذهبي کارونو څارنه بايد وکړي او داسې ستونزه رامنځته نه کړي، چې د هغوی په کارونو کې خنډ واقع شي او په تکليف يې کړي، دې موخې ته د رسيدو لپاره پاچا پوهو او لائقو اشخاصو ته اړتيا لري، که کومک کونکي د هغه خپل (رشته دار) يا کوم پخوانی حکومتي شخص وي؛ نو، دا د پاچا سره ډيره مرسته کوي.

پاچا د خلکو مرستې ته اړتيا لري، کله، تورې، کله قلم او کله هم رايې ته اړتيا لري، پاچا په ځانگړي توگه هغو خلکو ته ډيره اړتيا لري، چې په حکومتي کارونو کې د هغه لاس نيوی وکړي او دا اشخاص بايد باوري اشخاص وي، کله، داسې وي، چې يو شخص د زياتو کارونو وړتيا لري او کله د نورو خلکو نه مرسته غواړي.

ابن خلدون وايي، چې په سلطنت (حکومت) کې څلور دندې ډيرې مهمې دي او په دې څلورو کې تر ټولو مهمه دنده د وزير دنده وي، هغه د سلطنت ټول بار په خپلو اوږو باندې اخلي، دويمه مهمه دنده د کاتب ده، چې واليانو ته لیکونه او مراسلات ليري، والي په يوه يا زياتو ولايتونو باندې مقرريږي، دغه والي د خپل ولايت مشر وي او د ټولو ولايتي چارو مشري کوي، خليفه يا واکمن هغه له دندې گوښه کولای هم شي، والي په خپل ولايت کې هغه ذمه واري لري، کومه چې واکمن يې لري، دغه واليان د مرکزي حکومت د فرمانونو مطابق د ولايت چارې سمبالوي.

دریمه دنده د ماليې د وزیر (صاحب المال و الجيا) دنده ده، دغه شخص د خراج د راټولو او مصارفو معاملات سرته رسوي او ریکارډ يې د خان سره ساتي، څلورمه مهمه دنده د حاجب دنده ده، دغه شخص د پاچا د زړه د ارام لپاره کار کوي.

دغه پورته ذکر شوي څلور دندې د نورو نه ډیرې لوړې دي او په دوی کې د وزیر دنده يې له ټولو مهمه ده؛ ځکه، دغه شخص د پاچا د لاس لاندې ټولو کسانو څارنه کوي، د پاچا ملگری او همراز وي او په دولتي چارو کې شریک وي، سربیره پر دې نورې دندې هم شته، مثلاً د سرحد لپاره ځانگړی شخص ټاکل، د خراج لپاره، د خوراک او څښاک لپاره، د ټیکس او سکو لپاره ځینې مهم اشخاص ټاکل او نور... دغه اشخاص د نورو اشخاصو د لاس لاندې کار کوي، چې د هغوی په پرتله دغه کوچنۍ دندې دي.

ابن خلدون خلیفه ته وايي، چې د دین د اقامې لپاره باید مفتي، مدرس، امام، خطیب او مؤذن وټاکي، د انصاف د پلي کولو لپاره باید قاضیان وټاکي، محکمې باید جوړې کړي او هغوی (قاضیانو) ته باید معقولي تنخواگانې ورکړي؛ ځکه، اکثره یې مالداره نه وي، خلیفه په دې کار سره کولای شي، چې عوام خوشاله کړي او د خلافت د موجودیت اساسي موخه هم همدا ده، د دین په سیاسي قوت کې زیاتوالی راکړي؛ ځکه، مذهبي جذبه خلک نفرت او کرکې ته مجبوروي او بیا ددې خلکو مقابله هیڅ قوم نه شي کولای او هغه حکومتونه چې د دین نه محروم دي، که په شمیر کې زیات هم وي؛ نو، دواړه سره نه برابرېږي. ابن خلدون د کاتب د دندې یادونه کړې او ویلي یې دي، چې په حکومت کې کوچني کوچني سیمه ایز حکومتونه موجود وي، چې مشري یې والي کوي، والي مرکزي حکومت ته جوابده وي، هغه لیکي، د حکومت مشر ته په کار دي، چې دا کسان باید په دنده باندې وگماري، چې د هغه ځای د حالات په اړه ورته مالومات ورکړي، د هغه ځای د خلکو سره بڼه سلوک وکړي او په بڼه ډول سره خپله دنده سرته رسوي.

ابن خلدون د مهمو کلیدي وظیفو لکه فوځي او مذهبي وظیفو په اړه په تفصیل سره خبرې کړي دي، هغه د حکومت د ژبې په اړه لیکلي، چې د اسلامي

حکومت د مختلفو شعبو او د اسلامي نړۍ د یو بل سره د اړیکو ساتلو لپاره باید یوه ژبه موجوده وي او هغه ژبه باید عربي وي او دا مشوره یې هم ورکړې ده، چې د نورو سیمه ایزو ژبو د پرمختګ لپاره هم باید کار وکړل شي.

اقتصادي مسائل

خدای تعالی انسان خپل خلیفه ټاکلی دی او د نړۍ ټول شیان یې د هغه په واک کې ورکړي دي، یوازې یو شخص باید هغه په خپل تصرف کې رانه ولي، بلکه په ټولنیز ډول ټول خلک باید ترې ګټه واخلي او ټول یې حقدار دي، ارسطو هم ورته نظر لري؛ خو، کله چې یو شی د یوه شخص په قبضه کې راشي، بل شخص یې بې اجازې نه شي اخیستلای، ځینې هغه شیان وړیا دي، لکه د باران اوبه، چې د پټیو او نورو اړتیاوو لپاره استعمالیږي؛ خو، یوازې اوبه د انسان لپاره مهمې نه دي.

ابن خلدون د رزق د لاسته راوړلو څو مختلفې طریقې ذکر کړي دي، لومړۍ پاچا د محصول او خراج له لارې رزق تر لاسه کوي، دویم ښکاري د ښکار له لارې، دریم، ځینې خلک د ځینو نورو حیواناتو له لارې شیدې ترلاسه کوي، ورینمین لاسته راوړي او د شاتو مچيو نه شات لاسته راوړي او خپل رزق ځان ته برابروي. څلورم لاره یې د کروندې او د ونو څخه د میوو لاسته راوړل دي، پنځمه لاره یې صنعت او فن دی او شپږمه لاره یې سوداګري او پیری خلک د ملازمت له لارې خپل رزق لاسته راوړي.

د کارل مارکس نه ډیر مخکې ابن خلدون د انسان خواري د اجورې د لاسته راوړلو یوه لاره ښودلې ده؛ ځکه، هغه د شیانو د لاسته راوړلو لپاره خپل خواري کوي او په قیمت کې یې زیاتوالی راولي، یانې د عمل او خواری نه ګټه ترلاسه کوي.

ابن خلدون د سوداګرۍ، ګټې او زیان، اجاره داری او د جګړې په وخت کې د شیانو په ناقانونه ډول ساتلو باندې خبرې کړي دي، دا یې ویلي دي، چې سیاست د اقتصاد سره ژوره اړیکه لري، که د پاچا خزانه ډکه وي او د عوامو د فلاح او بهبود لپاره یې نه مصرفوي؛ نو، په دې وخت کې پاچا په عوامو باندې ظلم کوي،

هغه پاچا ته مشوره ورکړې ده، چې د مصارفو او امدن لپاره باید یو متوازنه لاره وټاکي، د قیمتي مخه دې ونیسي او د دولت حاکمیت باید څو کسانو ته پریښودي، که د پاچا خزانه ډکه وي او د عوامو د فلاح او بهبود لپاره کار کوي؛ نو، عوام خلک به د هغه سره مینه او محبت وکړي، زړه له کومې او په ځان سره به یې اطاعت وکړي، که خزانه خالي وي او عوام د غربت او افلاس بنکار شي؛ نو، د پاچا دښمنان به شي، محصول دی، چې حکومت چلوي، پاچا ته په کار دي، چې په منصفانه ډول محصول ولگوي.

واکمن باید د خلکو نه د زیاتې خوارۍ غوښتنه ونکړي؛ ځکه دا غوښتنه او خواري د هغوی جسماني صحت ته زیان رسوي.

ابن خلدون وايي، چې په کلیو کې کروندې او غله جات د رزق د لاسته راوړلو لاره ده؛ خو، په ښار کې د رزق د لاسته راوړلو لارې چارې ډیرې دي، مثلاً صنعت او فن، سوداګري او ملازمت او نور... سوداګرو ته مشوره ورکوي، چې په سوداګرۍ کې سستي ونکړي، بلکه په ایماندارۍ سره سوداګري وکړي، که داسې ونکړي؛ نو، بد اخلاقه به ورته وویل شي، هغوی باید قیمتي رامنځته نه کړي.

ابن خلدون شخصي جائداد قائل ته دی؛ خو، د حکومتي مشرۍ ضد دی، ابن خلدون د حکومت په خوشالۍ او ساتنه، امن او سوله او ابادۍ باندې زیات تاکید کړی دی؛ ځکه، هغه وايي، چې د قوي اقتصاد نه بهیر د حکومت پښې سستي وي.

د ماحول نظریه

د ابن خلدون د ماحول نظریه ډیره مهمه ده، د هغه په نظر د انسان په دماغي او جسماني پرمختګ باندې جغرافیایي حالات ژور تاثیرات لري، معتدلو سیمو کې تمدن او تهذیب ډیر پرمختګ کوي او ددې سیمو خلک په هر لحاظ د معتدل مزاج لرونکي وي، په دې ځایو کې پیغمبران مبعوث شوي دي؛ ځکه، ددې سیمو خلک په جسمي او ذهني لحاظ بشپړ او د عاداتو په لحاظ متوازن دي، دغه سیمې د طبیعي سرچینو څخه ډکې دي، سرې او سپینې سکې استعمالوي، د هغو اقلیم

چې معتدل نه وي، د هغه خای تمدن معمولي وي، د هغه خای لباس، غذا او د اوسیدو خایونه دتیتي درجې وي، تور پوستي خلک د ونو په جونپرو کې اوسیدري، موسم او هوا د انسان په خلاقو، خیالاتو او عاداتو باندې ژور اغیز لري، دا ضروري نه ده، چې د معتدلو سیمو ټول خایونه دې سرسبز وي، چیرته ډیرې غلې وي او چیرته بیخي نه موندل کیږي، د شنو خایونو خلک خوشاله او فارغه ژوند تیروي، ددې سیمو خلک ځکه په جسماني او ذهني لحاظ دومره قوي نه وي، د دښتو، میدانونو، صحراوو او غرونو خلک د سخت ژوند تیروولو عادي وي؛ ځکه، نو ددغه سیمو خلک زیات ذهین وي، د غذا زیاتوالی یوازې انسان نه بلکه حیوان هم اغیزمن کوي، په هغو سیمو کې چې لمر ډیر نږدې وي، د هغه خای د خلکو رنگ زیات تور وي او په هغه سیمو کې چې لمر ډیر تیز وي، دهغه خای خلک غم رنگ او سپین وي.

په هر حال ابن خلدون ددې نظریې په اساس د مختلفو سیمو په حکومتونو باندې رڼا اچولې او د هغوی توپیرونه یې څیړلي دي، اروپایي مفکرینو بودان او مونتیسکو هم د جغرافیایي اقلیم په نظر کې نیولو سره په انساني اخلاقو او د هغوی په سیاسي، اقتصادي ادارو باندې غږیدلي دي، ارسطو د خپل وخت د یونانیانو تعریف کړی دی، د فلسفې پراختیا او پرمختګ یوازې د جغرافیایي حالاتو پورې تړلی دی او ددې څخه د اروپا نورې سیمې محرومي دي، مونتیسکو د شمالي اروپا خلکو ته په کتو سره، د یخو سیمو خلک بالاستعداده، چست، خواري کښ او ازادی خوښي خلک معرفي کړي دي او ویلي یې دي، چې د گرمو سیمو خلک سست، کمزوري او د غلامۍ خوښوونکي خلک دي، په داسې حال کې چې د همدې شمال خلک لومړی په وحشت او تیاریو کې ډوب وه.

د زده کړې فلسفه

ابن خلدون د زده کړې په اړه هم نظریه وړاندې کړې ده، د هغه په نظر زده کړه د هر شخص طبیعي حق دی، دده نه مخکې هیڅ فیلسوف علم او فن د خلکو طبیعي حق نه وه پیژندلی، ابن خلدون په ښکاره الفاظو سره دا خبره کړې، چې د علم او فن زده کړه د شخص فطري غوښتنه ده، د علم د فضیلت په باره کې هر وخت خلکو نظریات ورکړي دي؛ خو، د علم لاسته راوړل د بشري غوښتنې په

حيث او په فلسفي دلائلو باندې د هغې ثابتول په لومړي ځل ابن خلدون وړاندې کړل، ابن خلدون د خپل وخت د تعليمي نظام نه خوښ نه وه، هغه يې د ښه کولو لپاره فکر وکړ او نظريات يې وړاندې کړل، ابن خلدون د خپل وخت د مفکر قاضي ابوبکر ابن عربي نه زيات اغيزمن ښکاري او د هغه د اصولو ستاينه کوي، د ابن خلدون په تعليمي نظرياتو کې د ابن عربي افکار ښکاري.

د علم تصور

د ابن خلدون په نظر اصلي او حقيقي علم د معرفت علم دی او معرفت (پېژندنه) انسان ته حقيقت روښانه کوي؛ خو، هر شخص د معرفت علم نه شي ترلاسه کولای او نه هر شخص په کې دلچسپي لري، بډای خلک د دنياوي او مادي علومو طرف ته کوښښ کوي؛ خو، د حقيقت په پېژندنه (معرفت) کې ابن خلدون وجدان او الهام ته قائل دی او هغه ته يې د شپږم حس نوم ورکړی دی، کوم چې هر شخص نه شي کولای لاسته يې راوړي، بلکه د الله تعالی ورکړه ده او ځينو، ځينو اشخاصو ته ورکول کيږي، هغه خلکو ته چې دا علم ورکړل شوی، هغه پيغمبران دي، په دې لحاظ يوازې پيغمبران د حقيقي علم سره اشنا وي، د عامو خلکو عقل محدود او سطحي وي؛ ځکه، نو ضروري ده، چې خلک د پيغمبرانو په تعليماتو باندې عمل وکړي، تر څو نجات ومومي.

د علومو ډولونه

ابن خلدون ټول علوم په دوه ډولو ويشلي دي.

۱- طبيعي علوم ۲- نقلي علوم

۱- طبيعي علوم

دا داسې علوم دي، چې په هغې باندې د پوهيدو لپاره انسان د خپل فکر نه کار اخلي، په خپلو عقلي قواوو سره موضوعات، مسائل او دلائل حاصلوي، د خپلو ذهني قوتونو نه کار اخلي، په دغو علومو کې مهارت ترلاسه کوي او په هر څه کې تمیز حاصلوي.

په طبيعي علومو كې منطق، طبيعيات، طب و خلافت، الهيات، سحر، جادوگري، هندسه، موسيقي او نور شامل دي.

۲- نقلي علوم

ددې څخه هدف داسې علوم دي، چې په كومه واضحه وسيله انسان ته حاصليري، ددې دار و مدار په نقل او رواياتو باندې دی، انساني عقل په كې كوم رول نه لري، د نقلي علومو سرچينه د خدای تعالی كتاب (قران كريم) او د رسول الله صلى الله عليه وسلم سنت دي، كوم چې زموږ شريعت دی او زموږ دين ترې منځته راغلی دی، په نقلي علومو كې تفسير، قرات، حديث، فقه، لغت، بيان، نحو، اداب، تصوف او د خوبونو تعبير شامل دي.

د علم ذريعي

د ابن خلدون له نظره علم د دوه لارو څخه ترلاسه كيدای شي، ۱- ظاهري حواس ۲- باطني حواس.

۱- ظاهري حواس: د ظاهري حواسو څخه هدف غوږ، سترگه، پوزه، ژبه او جلد دی.

۲- باطني حواس: د باطني حواسو څخه هدف مشترك حس، تخيل، وهم، حافظه، غور او فكر دي، ددې څخه د مجردو تصوراتو علم ترلاسه كيږي.

ابن خلدون حواس خمسې (پنځو حواسو) څخه د علم زده كول ضروري گڼلي دي؛ ځكه، ټول دنياوي او مادي علوم ددې پنځو حواسو څخه ترلاسه كيږي؛ خو، ابن خلدون دغه پنځه حواسه د علم د لاسته راوړلو د يقيني ذريعي په توگه نه مني، هغه وايي، چې ددې حواسو په واسطه تر لاسه شوی علم د معرفت علم نه دی، هغه حقيقي معرفت لپاره ذريعه الهي وحي گڼي.

د زده كړې موخي

د ابن خلدون له نظره د زده كړې موخي د ټولنې د موخو تابع وي، هغه د زده كړې موخي په لاندې ډول بيانوي.

- ۱- د داسې کسانو روزل، چې ژوند په ښه ډول تیر کړي.
- ۲- د نویو پیداشویو او بالغانو کلتوري خلاء ډکول.
- ۳- فرد ته په درست ډول د فکر کولو عادت ورکول، تر څو ټولنیز مسائل په صحیح ډول حل کړي.
- ۴- زده کوونکو ته د قواعدو او ضوابطو مطابق د ژوند تیروولو تربیت ورکول.
- ۵- په زده کوونکو کې تمدني خصوصیات رامنځته کول، تر څو ټولنه په صحیحو لیکو باندې روانه کړي.
- ۶- د مسلمان د زده کړې اصلي موخه د الهي معرفت پیژندل دي، کوم چې د پیغمبرانو د پیروۍ نه تر لاسه کیږي.

په تعلیمي نصاب باندې نیوکه

د ابن خلدون په وخت کې په تعلیمي نصاب کې زیاتې نیمګړتیاوې موجودې وې، هغه د تعلیمي نصاب نه مطمئن نه وه، هغه خپله ټوله توجه تعلیمي نصاب ته واړوله، ابن خلدون د خپل وخت مفکر قاضي ابوبکر ابن عربي نه زیات اغیزمن ښکاري، قاضي ابوبکر د زده کړې په طریقه باندې نیوکه کړې، هغه ویل، چې د ماشومانو د زده کړې پیل باید د قران کریم نه وشي، هغه ویل، چې د قران کریم ژبه د فصاحت، بلاغت له نظره د یو زده کوونکي لپاره ډیره اړینه ده، هغه ویل، چې په حساب او د مورنۍ ژبې په زده کړه باندې هم تاکید کړی دی، د هغه له نظره د حساب په زده کولو سره د ماشومانو فکري قوت زیاتېږي، په دې سره ماشومان د استدلال طریقې زده کوي.

ابن خلدون ځینې لاندې نیمګړتیاوې هم ذکر کړي دي.

۱- د تألیفاتو زیاتوالی

د ابن خلدون په وخت کې د تعلیمي نصاب یوه ستره نیمګړتیا دا وه، چې د علم په یوه، یوه څانګه او یو، یو فن په یوه اړخ باندې زیات کتابونه ولیکل شول او ټول یې په نصاب کې داخل کړي وه او تر څو پورې چې کوم زده کوونکی هغه ټول کتابونه زده نه کړي، د هغه وخت پورې د فضیلت دستار نه ورکول کیده، هغو کتابونو د شرحو حیثیت درلوده، د یوه کتاب څو شرحې لیکل شوې وې، په داسې حال کې، چې په دې سره د شاګردانو په ذهن کې انتشار پیدا کیده.

ابن خلدون ویلي دي:

د ټولو عبارتونو مطلب یو دی، زده کوونکي مجبور یږي، چې ټول عبارتونه یاد کړي، ابن خلدون وايي، چې په یوه فن کې د زیاتو شرحه شویو کتابونو لیکل، ځکه ښه کار نه دی، چې د ټولو کتابونو مطلب یو دی.

۲- د تالیفاتو اختصار

د ابن خلدون له نظره د تالیفاتو اختصار د زده کړې مانع ګرځي، په هغه وخت کې ځینې داسې علماو وه، چې کوښښ یې کاوه، دریا په کوزه کې بنده کړي.

د ابن خلدون پر ضد دا غږ پورته کیده، چې ابن خلدون وايي، هغه څه چې په تفصیل سره زده کيږي، هغه په مختصر ډول نه شي زده کیدای، داسې لیکوالانو بلاغت لیرې غورځولی دی او زده کوونکي یې په یوه مصیبت کې اچولي دي، په دې سره په زده کوونکو کې علمیت نه شي پیدا کیدای، بلکه زده کړه یې سطحي وي، ابن خلدون د تالیفاتو اختصار نه خوښاوه؛ ځکه، چې نصاب داسې یوه لاره ده، چې د هغې پواسطه د ژوند ټول حالات زده کیدای شي.

۳- تدریسي اصول

ابن خلدون د استادانو په هلکه وايي، چې هغوی د تدریس په وخت کې د اسان نه مشکل خواته د تګ اصول په پام کې نه نیسي، اکثره استادان په لومړیو کې په سختو او پیچلو مسائلو باندې بحث پیلوي، په دې سره د زده کوونکو په سبق یادولو کې مشکل پېښیږي او تدریس د هغوی لپاره بې مانا وي او نه شي کولای، چې د تدریس نه ښه استفاده تر لاسه کړي او ځینې وخت زده کوونکي د فرار او تېښتې لاره خپلوي

۴- د ارتباط اصول

د ابن خلدون له نظره استادان د ژبې او ادب په تدریس کې د ارتباط اصول په نظر کې نه نیسي، استادان داسې چاپیریال پیدا کوي، چې درس د زده کوونکو د ذهن نه لوړ وي او په درس کې دلچسپي اخیستلو نه ځان ساتي.

استادان په دې سره د زده کوونکو د ذهني صلاحیتو د له منځه وړلو کوښښ کوي او په دې ډول هغوی د درس د جزئیاتو نه محرومېږي.

۵- درجه بندی

په تعلیمي نصاب کې د مضامینو ترتیب نه نیول کیږي، ابن خلدون په تعلیمي نصاب د درجه بندی غوښتونکی وه، د لومړنیو او وروستیو مسائلو په غلطو سره تدریس اغیزمن نه وي، د زده کوونکي د صلاحیتونو معلومات دې وشي، چې د هغه ذهن د علومو او فن د اخیستو څومره قابلیت لري، د نن وخت د ښوونې او روزنې ماهرین وایي، چې د نصاب د تدوینولو په وخت کې دې، د زده کوونکي عمر، قابلیت او تمایلات په نظر کې ونیول شي، دا خبره شپږ سوه کاله دمخه ابن خلدون کړې ده.

۶- د علومو حفظول

په هغه وخت کې به زده کوونکي مجبوریدل، چې مضامین حفظ کړي، د مضمونو مطلب او معنا به ورته نه ویل کیده، ابن خلدون ویل، هغه څه چې زده کوونکو ته ویل کیږي، باید تشریح کړل شي او مطلب یې ورته بیان کړل شي، تر څو د درس په اصلي روح باندې پوه شي.

د تدریس طریقه

ابن خلدون د تاریخ د فلسفې د مؤسس او د ټولنپوه په حیث پیژندل کیږي؛ خو ددې تر څنګ هغه د ښوونې او روزنې یو ستر ماهر هم وه، ابن خلدون د تدریس ځینې دورې یا طریقي په لاندې ډول بیان کړي دي.

۱- علوم باید په تدریجي ډول زده کړل شي

ابن خلدون وايي، چې د درس د يادولو ګټوره طريقه داده، چې علوم په تدريجي ډول ياد کړل شي او هم درس بايد لږ، لږ په ذهن کې کينول شي، دا د بنسټونې تر ټول ګټوره لاره ده، کومه چې د انسان روحي غوښتنو ته ځواب ويلای شي، په دويم قدم کې بايد په اخلاقي مسائلو باندې هم رڼا واچول شي، په دريمه مرحله کې بايد يوه پيچلې او مغلقه مسئله د تشرېح او توضيح سره وړاندې کړل شي.

۲- په يو وخت کې يو فن

ابن خلدون په دې خبره باندې تاکيد کړی دی، چې په يو وخت کې بايد يو فن زده کړل شي، په يوه وخت کې بايد دوه علوم زده نه کړل شي.

۳- د اسان نه د مشکل په طرف

د ابن خلدون په نظر، زده کوونکو ته بايد لومړی اسان او بيا سخت مسائل بيان کړل شي، تر څو د ماشوم ذهن هغه طرف ته لاړ شي، نو د ماشوم ذهن به د مشکل سره بلد شي.

۴- د حساب تدريس

ابن خلدون د حساب په تدريس باندې ځکه تاکيد کړی دی، چې دا مضمون په ماشومانو کې درست او د فکر بڼه طريقه پيدا کوي او ماشومانو ته صلاحيت ورکوي، چې په يوه مسئله کې سوچ وکړي، حساب په ماشومانو کې د دليل ويلو قوت او طاقت پيدا کوي.

۵- د مناقشي طريقه

د ابن خلدون په نظر، په علم کې د پرمختګ لاره په زده کوونکو کې د مناقشي (بحث او مباحثې) رامنځته کول دی او هغوی ته بايد داسې فرصت ورکړل شي، تر څو په عملي مسائلو کې مناقشه وکړي.

۶- په مورنۍ ژبه زده کړه ورکول

ابن خلدون په ښوونه او روزنه یو ښه معلم پیژندل کیږي، هغه په دې خبره تاکید کړی دی، چې د زده کړې پیل دې په مورنۍ ژبه باندې وکړل شي؛ ځکه، په بله ژبه کې د زده کړې لاسته راوړل د نیمایي زده کړې سره برابره ده.

۷- د دیني علومو تدریس

ابن خلدون وايي، چې د قران کریم تدریس دې په دریم منزل کې پیل شي؛ ځکه په لومړي سر کې د ماشوم ذهن بالغ نه وي، چې هغه وکولای شي، د قران کریم د آیات په مفهوم باندې په درست ډول پوه شي، اصول دین او اصول فقه دي، د قران کریم د زده کړې نه وروسته ورکړل شي، د اصول دین او اصول فقه نه وروسته ابن خلدون د حدیثو د زده کړې نوم اخیستی دی؛ ځکه په ماشومانو کې باید د لومړي سر څخه د ایمان قوي والی پیدا شي، تر وروسته ترې ښه اشخاص جوړ شي.

۸- د مجهول نه د معلوم په طرف

د ابن خلدون په نظر، د مجهول نه د معلوم په طرف تګ یو ښه تدریسي اصل دی، دا یو فطري اصل دی، چې ابن خلدون وړاندې کړی دی.

۹- د قران کریم ښوونه

ابن خلدون د قران کریم په ښوونه باندې تاکید کړی دی، په خپله مقدم نومي کتاب کې یې داسې ویلي، چې په اسلامي امت کې د قران کریم ښوونه یو دیني شعار دی او په ټولو ښارونو کې پرې عمل شوی دی، په دې سره د ماشومانو عقیده په قران کریم باندې قوي کیږي؛ ځکه کله چې ماشوم د قران په اساس وروزل شي؛ نو ټول علوم به د قران کریم په اساس لولي.

کوچنیان په لومړي سر کې ډیر ریښتیا ویونکي وي او د راتلونکي زده کړو لپاره یې اساس وي، هر هغه څه چې یې په زړه کې کینول کیږي، هغه یې د راتلونکي لپاره ریښه وي.

د ښوونکي او زده کوونکي اړیکې

ابن خلدون د زده کوونکو په اړه ویلي، چې استادان باید د زده کوونکو سره په همدردۍ سره مخامخ شي، که زده کوونکو ته په تشدد او جدي ډول زده کړه ورکړل شي؛ نو زده کړه به یې په زده کوونکي باندې هېڅ اغیز ونکړي.

هغه د ماشومانو په معقول تربیت باندې تاکید کړی دی، هغه ددې خبرې سخت مخالف دی، چې د ماشومانو د تربیت په وخت استاد په زده کوونکو باندې تشدد کوي او د هغوی اخلاقي او عقلي شرف ته زیان رسوي.

ابن خلدون د محمد بن ابي زید غوندي په ماشومانو باندې د شفقت مشوره ورکړې ده او همداسې امام غزالي هم په خپل کتاب احیاء العلوم کې استادانو ته همدا مشوره ورکړې ده.

د سزا ورکول طریقه

د ابن خلدون په نظر، د زده کړې په دوران کې کوچنیو ماشومانو باندې سختي او تشدد کول ډیر زیان لري، د تشدد په کولو سره د هغوی زړه له زده کړې نه بدیږي، هغوی د تشدد په زریعه دروغ ویل پیلوي، زده کوونکی مکر او فریب خپلوي، د تشدد په واسطه کورنۍ سره د ساتنې مینه یې ختمیږي او په نورو باندې بوج کیږي.

چارلس عساوي په خپل کتاب کې، چې د مقدمې انگلیسي ژباړه یې کړې ده، لیکلي، چې د جسمي سزا ورکولو لپاره مسلمانو پوهانو حدود ټاکلي وه، ابن خلدون د محمد بن ابي زید سره په دې خبره موافق دی، چې ماشوم دې په یو وخت کې د دریو لښتو نه زیات نه وهل کیږي، د وهلو طریقه یې هم بیان کړې، چې په لاس دې وهل شي، لښته باید داسې نه وي، چې هډوکۍ مات کړي.

ابن خلدون وايي، ښه طریقه داده، چې زده کوونکو ته قرآن، حدیث، قصص الانبیاء او د دین د مشرانو د ژوند حالات بیان کړل شي، د استاد شخصیت باید د زده کوونکو لپاره یوه نمونه وي.

د علم په لاسته راوړلو کې د سفر اهمیت

د علم د لاسته راوړلو لپاره د وطن پرېښودل او د وخت د علماؤ سره کتل، علم ته څلور ستوري لگوي، وجه یې داده، چې انسان کله علوم، اخلاق، د مذهبونو اړوند علم او نور کله د تعلیم له لارې ترلاسه کوي او کله یې د خبرو له لارې لاسته راوړي؛ خو هغه څه چې د خبرو له لارې ترلاسه کیږي، هغه په پوخ ډول زده کیږي او په زړه کې ژور ځای نیسي.

څومره چې د استادانو سره نږدې وي، هغومر یې په مهارت کې استحکام منځته راځي، ځینې زده کوونکي فکر کوي، چې دا هم د علومو یوه برخه ده، چې د استادانو سره ډیر نږدې وي، زده کوونکي د استادانو سره په نږدې اوسیدو سره مسائل ښه زده کوي، د گټو او کمالاتو د ترلاسه کولو لپاره یو زده کوونکي ته په کار دي، چې سفر وکړي، تر څو د مختلفو استادانو نه گټه (استفاده) وکړای شي.

ابن خلدون وايي، چې د علم د زده کړې د ترلاسه کولو لپاره سفر کول او د وتلو علماؤ سره کتل، باید د یو لازم پروگرام په واسطه ترسره شي، د علم د زیاتوالي او ژور کیدو لپاره سفر ډیر اړین دی، بله اړینه خبره داده، چې د ښوونکو شمیر هم د زده کوونکو په قابلیت باندې اغیز لري؛ ځکه، نو زده کوونکو ته په کار ده، چې د خپل وخت د زیاتو ښوونکو سره اړیکې ولري.

ابن خلدون وايي، چې د علم د لاسته راوړلو لپاره سفر کول اړین دي، د سفر په واسطه ترلاسه شوی علم د زیات وخت لپاره پاتې کیږي، د سفر په ذریعه د زده کوونکو د علم د قوت د مشاهده کولو قوت زیاتیږي، نوې تجربې زده کوي او د غور او فکر عادت یې پخپلې.

د ابن خلدون په وخت کې د لیرې سفر کولو نه بغیر د علم لاسته راوړل په بشپړ ډول سرته نه رسیدل او زده کوونکو به د علم د لاسته راوړلو لپاره سفرونه کول، په هغه وخت کې د هر سفري زده کوونکي لپاره په مدرسو کې د قیام او طعام ځانگړی انتظام موجود وه، په دې کې هیڅ شک نشته، چې انسان علوم، اخلاق او فضائل د کتابونو د مطالعې له لارې هم ترلاسه کولای شي؛ خو، د ښوونکو د مناقشې له لارې د علم لاسته راوړل او په مینه او محبت سره خبرې

کول، د کتابي مطالعې نه ډیر اغیزمن وي، په دې ډول په اسلامي تعلیمي نظام کې سفر ستر اهمیت لري.

علوم

علامه ابن خلدون په خپل کتاب مقدمه کې د علومو لپاره یو فصل ځانګړی کړی دی، په دې فصل کې د هغه وخت د علومو په غرض او مفهوم باندې بحث شوی دی، د علامه دغه علوم افایي حیثیت لري او سربیره پر دې د انسانانو لپاره ډیر ګټور دي.

په دې علومو کې ګټه ډیره موجوده وي، دا ټول علوم د انسانانو د روحي او مادي مسائلو د حل کولو لپاره کوښښ کوي.

د تمدنونو په اړه ابن خلدون وایي، چې تعلیمي کړنې هغوی ته ډیره ګټه رسوي. ځکه، علم او تدبیر د انسان ذهن، ټولنیز ژوند او روحي ژوند کې یووالی رامنځته کوي او دا د فطرت غوښتنه هم ده.

علم د عرفان سرچینه ده او عرفان د ژوند سرچینه ده او د دوی څخه لوړ د علم مفهوم دی.

د ابن خلدون له نظره، علوم د ټولنیز او کلتوري پرمختګ ښکارندوی دي، برعکس علمي جمود د ټولنې د انتشار او بربادۍ سبب ګرځي، د علمي تحریک موخه د حق تر لاسه کول دي، ددې علم وروستی غرض دادی، چې انکشافات او حقائق د یو نسل نه بل نسل ته انتقال شي.

ابن خلدون وایي، چې د هرې ډلې لپاره د ژوند او کائناتو نه د ګټې اخیستلو لپاره اړینه ده، چې د حقائقو نه ګټه واخلي، ګنه نو د نه اخیستونکو قومونو زوال به پیل شي.

ځکه، نو، د مذهبي، کلتوري، ساینسي او فلسفي علومو زده کړه د ټولنې د هر وګړي لپاره ضروري ده، تر څو ټولنه د جمود ښکار نه شي او ټولنیز پرمختګ لا ګرندی شي.

د علم زده کړه یو صفت دی

کله، چې یو انسان د علم د اصولو او قواعدو د اساساتو تر څنگ د یو علم جزیات زده کړي؛ نو، هغه انسان د علم ماهر شي؛ خو، کله چې هغه خپل زده کړی علم په عمل کې پلي کړي، بیا پرې پوره پوهیږي او د علم لاسته راوړونکی په خپل علم باندې عالم شي، د علم لاسته راوړونکی خپل ذهني صلاحیتونه او وړتیاوې استعمالوي او په ذکر شوي علم کې د کمال درجې ته رسیږي.

د علم زده کړه او د علم بل ته بنوول یو صفت دی، په علم کې د پوره برلاستیا لپاره په کار دي، چې زده کوونکي زیات وخت د علمي مسائلو پر مناقشه او مناظره باندې تیر کړي، په دې کار سره زده کوونکي په خپل علم او فن کې ماهر کیږي.

د تضاد نظریه

ابن خلدون ښاري او کوچیانې صحرايي ژوند د یو بل سره په تضاد کې ښي، د ښارونو د اوسیدونکو مزاج، اوسیدل او روایات د کوچیانو خلک ستر توپیر لري. په همدې لحاظ یې د یو نسل نه بل نسل ته د دواړو تمدونونو د ژوند علمي څیړنه کړې ده.

هغه وایي، کله، چې کوم صحرايي قوم ښارونه ونیسي او ښاري ژوند خپل کړي؛ نو بیا په تدریجي ډول د هغوی قوت پای ته رسیږي.

د تصوف علم

په اسلام کې د شریعي علومو څخه یو هم تصوف دی، تصوف د سلفو د سترو اصحابو، تابعینو او د هغوی نه وروسته خلکو د هدایت او حق ته د تلو لاره ده.

دې علم اساسي اصل خپله ټوله توجه عبادت ته اړول دي او د دنیا د لذتونو سره اړیکه پریکول دي.

ځینې وایي، چې دا لفظ د صفي نه اخیستل شوی، چې د یوې جونپړې په معنا ده؛ خو، قیاس دا خبره نه تاییدوي.

د تصوف د علم خاوندان د علومو پیژندنه د ادراک له لارې کوي، په دې سره شک، وهم او نور له منځه ځي.

صوفیان وايي، روح چې په بدن کې پیژندل شوی دی، دا هغه شی دی، چې انسان ممتازوي.

د شریعت علم فقهاؤ او مفتیانو ته ځانګړی شوی دی، یعنې عبادات او معاملات د هغوی پورې تړلي دي او مجاهدي او محاسبې د صوفیانو پورې تړلي دي.

ځینې صوفیان مفتیان او مدرسې مني او ځینې یې نه مني، صوفیان د وحدت نظريې ته قائل دي، د صوفیانو په لیکنو کې د قطب لفظ هم لیدل کیږي، چې معنا یې د عرفانو خلکو مشر دی.

د تعبیرالرویا علم

دا علم هم رامنځته شوی دی، زیات شمیر علماؤ پرې کتابونه لیکلي دي.

خوب او تعبیر کول یې، د نن په څیر په سلفو کې هم موجود وه، د اسلام نه مخکې هم په مختلفو قومونو او سلطنتونو کې یې موجودیت درلوده او د خوبونو تعبیرونه به یې کول.

کله، چې انسان د خوبه راپاڅیږي؛ نو، وايي، چې نن مې خوب کې فلانی شی ولیده؛ خو، حقیقت دادی، چې خوب د یوې نه یوې پېښې سره تړلی وي.

عددي علوم

حساب د عددي علومو یوه برخه ده، حساب یو علمي صنعت دی، ددې اساسي مسائل جمع، منفي، ضرب او تقسیم دي، دا ډیر لوی او ګټور علم دی.

پخوانیو ویلي، چې ماشومانو ته دې لومړی د حساب علم زده کړل شي، ددې علم زده کړه ډیره اړینه ده؛ ځکه، په هره معامله کې حساب ته اړتیا پېښیږي، د حساب علم په واضحو معلوماتو او منظمو دلایلو باندې سمبال دی، ددې علم په زده کړې سره، په عقل کې روښنایي او په نفس کې صداقت رامنځته کیږي.

هغه شخص چې په حساب کې ماهر وي، په هغه باندې به صداقت او ریښتینولي غالبه وي، هغه لپاره ریښتیا ویل د عبادت شکل خپلوي.

په هغه وخت کې په مغرب کې د حساب په اړه بڼه کتاب د (الحصار الصغیر) په نوم لیکل شوی وه، د حساب په اړه د ابن بناء مراکشي کتاب هم د یادولو وړ او د ښو کتابونو له جملې څخه دی، دا کتاب د عامو قاعدو لپاره جامع او ګټور کتاب دی، ابن بناء ددې کتاب شرح د (رفع الحجاب) په نوم لیکلې ده.

الجبر

الجبر هم د اعدادو د علم یوه څانګه ده، په دې علم کې د مجهول عدد نه معلوم عدد راویستل کیږي.

عدد لومړی درجه لري؛ ځکه، په دې سره مجهول عدد تعینيږي، کوم چې د خاص نسبت نه راویستل کیږي، دویمه درجه د شي ده؛ ځکه، هر مجهول یو شی دی او جذر هم وي، په دویمه درجه کې ضعف لازم دی، دریمه درجه د حال ده، ددې درجو نه وروسته نمبر د نورو مجهولاتو دی او هغه دوه مضربونه دي.

په الجبر کې، هره پوښتنه د دوه یا زیاتو مختلفو شیانو تر منځ مساوات رامنځته کوي او حلوي یې، په دې ډول د یو شي د بل شي سره مقابله وي او کسرونه په درست ځای کې راوړل کیږي، کله، چې د دواړو تر منځ مساوات رامنځته شي؛ نو، پوښتنه حل شي.

د الجبر لومړی لیکوال ابو عبدالله خوارزمي دی، د هغه وروسته ابو کامل شجاع بن اسلام دی، سربیره پر دې نورو هم د الجبر د علم اړوند کتابونه لیکلي دي، چې په ټول کې وتلی او بڼه کتاب (کتاب القرشي) دی.

ریاضي او هندسه

په دې علم کې د یوناني پوه اقلیدس کتاب وتلی دی، دا کتاب په عربي ژبه هم ژباړل شوی دی، دا کتاب په (کتاب الاصول) او (کتاب ارکان) باندې هم مشهور دی، دا کتاب د هندسي د علم د زده کړې لپاره ډیر ګټور دی، دا کتاب څو کسانو

ژباړلی دی، ددې کتاب یوه ژباړه ابوجعفر منصور هم کړې ده، یوه حنین بن اسحاق هم کړې ده، یوه ثابت بن مقره او یوه هم یوسف بن حجاج کړې ده.

دا کتاب ډیر اختصار شوی هم دی، چې ابن سینا په خپل کتاب (تعالیم شفا) کې یو فصل ددې لپاره ځانگړی کړی دی.

ابن الصات هم ددې اختصار د (کتاب الاقتصار) په نوم کړی دی، زیات خلکو شرحې هم لیکلي دي، چې همدغه کتاب د ریاضي او هندسې لپاره سرچینه شمیرل کیږي.

د ریاضي په واسطه په عقل کې روښنایي او فکر کې استقامت رامنځته کیږي؛ ځکه، د ریاضي په واسطه ترتیب، روښانه نظم رامنځته کیږي او د غلطیو امکان ډیر نه وي.

ددې فن یوه ځانگه د کروي اشکالو پورې ځانگړې شوې ده، دویم ځانگه یې د مخروطي اشکالو پورې تړلې ده.

مساحت هم د ریاضي یوه برخه ده، د انجینرۍ علم تر هغه وخته نه شي بشپړیدای، تر څو د ریاضي او هندسې علم یې پوره نه وي یاد کړی.

په دې موضوعاتو باندې یونانیانو زیات کتابونه لیکلي دي، په مسلمانانو کې ابن الهیثم په دې موضوع کې زیات کتابونه تألیف کړي دي.

د منطق علم

د منطق علم داسې علم دی، چې د ماهیت د ترلاسه کولو لپاره دلایل په کې ویل کیږي.

اصلاً د حسونو ادراک په ټول حیواناتو کې مشترک دی، که هغه ناطق وي که غیر ناطق.

په یونان کې ارسطو د منطق د علم مسائل ښه وڅیړل او منطقي مسائل ترتیب او په فصلونو باندې یې وويشل او دغه فن یې د حکمت د علم سرچینه وټاکله.

په دې وجه ارسطو ته لومړی معلم وايي، د ارسطو د منطق د کتاب د علم نوم (نص) دی، چې په اتو فصلونو باندې يې ویشلی دی، په دې کتاب کې څلور کتابونه د قیاس په اړه دي او څلور د قیاس د مادې په اړه دي.

د یونان پوهانو د منطق په علم ډیر کار کړی دی، ددې ټولو یوناني کتابونو ژباړه عربي ژبې ته شوې ده او مسلمان فلسفيانو په دې باندې شرحې هم لیکلي دي، په دې شرحه لیکونکو کې فارابي او ابن سینا د ځانگړي نوم خاوندان دي، په اندلس کې ابن رشد د یادولو وړ شخص دی او ډیرې ښې شرحې يې لیکلي دي. امام فخرالدین رازي او فضل الدین خنجي هم د منطق د علم اړوند ډیر ښه اثار لیکلي دي.

د طبیعاتو علم

د طبیعاتو علم د اجسامو د حرکت او سکون په اړه بحث کوي، په دې کې فلکي اجرام او ځمکه هم تر څیړنې لاندې نیول کېږي.

په دې علم کې وریځي، گرد و غبار، د ثقل قوه او د زلزلو په اړه بحث کېږي.

پخوانیو د ارسطو لیکل شوی کتاب د طبیعاتو د علم په اړه ښه او مهم کتاب گڼلی دی، دا کتابونه عربي ژبې ته هم ژباړل شوي دي او مسلمان فیلسوفانو هم په دې فن کې زیات مسائل څیړلي او شرحې يې پرې لیکلي دي.

ابن سینا د ارسطو د کتاب لنډیز لیکلی او ځینو زیاتو مسائلو تردید يې هم کړی دی، سربیره پر ابن سینا په اندلس کې ابن رشد هم ددې کتاب خلاصه لیکلي ده؛ خو، په دې کتابونو کې د ابن سینا کتاب (الاشارات) ته په نړۍ کې زیات اهمیت حاصل دی او په ټوله نړۍ کې ورته د قدر په سترگه کتل کېږي، د ابن سینا د ذکر شوي کتاب تر ټولو ښه شرحه امام فخر الدین رازي لیکلې ده او وروسته نصیرالدین طوسي هم یوه شرحه ولیکله.

د طب علم

په دې علم کې د انسان پر صحت او ناروغتیا باندې يې بحث کېږي.

يو طبيب د صحت اړوند د درملو په ساتنه او غذا باندې تأكيد کوي.

يو ماهر طبيب ددې خبرې معلومات کولای شي، چې ناروغتيا د بدن په کومه عضو کې ده، هغه د ناروغتيا علتونه هم معلوموي، د هغې وروسته د درملو د خوړولو هم وايي.

د طب په علم کې د اعضاؤ گټې هم داخلي دي، ددې مطلب دا دی، چې د انسان د بدن داخلي اعضاء انسان ته کومې گټې رسوي.

پخواني پوهان جالينوس د طب د پوهانو امام بولي او د حکيم جالينوس څو کتابونه عربي ته ژباړل شوي دي، د طب په علم کې د حکيم جالينوس کتابونه معياري گڼل شوي دي، همدا وجه ده، چې حکيمان د هغه کتابونه خپلې مخې ته ږدي او عمل پرې کوي.

په اندلس کې ابن زهر او ابن رشد وتلي حکيمان وه، موږ ته معلومه شوې، چې په کليو کې هم د طب علم موندل کيږي، داسې علم د نورو پر تجربو باندې ولاړ دی، په کليوالي طب کې طبي قوانين په نظر کې نه نيول کيږي.

د نباتاتو علم هم د طب پورې تړلی دی، ابن عوام څو يوناني کتابونه عربي ته ژباړلي دي، د نباتاتو علم ډير گټور دی، په ټولو طبي درمل جوړولو کې د بوټو څخه کار اخيستل کيږي.

ابن خلدون او د جغرافيه علم

ډاکټر ار جی مارتهر کوم چې د پښلوانيا پوهنتون د جغرافيه د ډيپارتمنت مشر دی، وايي، چې ابن خلدون چې کومه جغرافيه بيان کړې ده، د هغې اساسي اصول دي او موږ د ابن خلدون د وخت پورې د هغه غونډې جغرافيه پوه نه وينو.

ځمکه گرده ده

د کائناتو په اړه د پوهانو د کتابونو نه داسې معلوميږي، چې ځمکه گرده ده او د اوبو د عنصر نه رامنځته شوې ده، کله چې خدای تعالی په ځمکه باندې

حيوانات پيداكول؛ نو، انسان ته يې په ټولو باندې د مشرۍ حق ورکړ، کله، چې يې ځمکه ودانوله؛ نو، د ځمکې د ځينو برخو نه يې اوبه ليرې کړې، د ځمکې لاندې مرکزي نقطه يې مرکز دی او د ځمکې ټول اطراف ددې ثقل د مرکز د کشش د قوې په واسطه په دې پورې تړلي دي.

د ځمکې نيمه برخه خلاصه ده

د ځمکې هغه برخه، چې اوبه ترې ليرې کړای شوي دي نيمه برخه ده او اوبو ځمکه د هرې خوا نه احاطه کړې ده، هغه سيمې ته بحر ميت وايي، يوه عجمي برخه او بله يې اقيانوسي برخه ده، چې دې سيمې ته بحر اخضر اسود هم وايي.

د ځمکې څومره برخه ودانه شوې ده

د ځمکې نيمه برخه اباده ده او نوره يې نه ده اباده شوې، وران ځايونه د جوړ شويو ځايونو څخه زيات دي، د ځمکې جنوبي برخه نسبت شمالي برخې ته زياته وړانه ده، اباده برخه د شمال طرفه زياته ده، جنوب خوا ته غرونه او بحرونه ډير دي.

ځينې خلک وايي، چې د ځمکې زياته برخه اوبه نيولې ده.

په دې ډول د ځمکې يو پر څلورمه برخه اباده شوې ده.

د روم د بحيرې موقعيت

د جغرافيه پوهان وايي، چې د بحر ميت نه لويديځ خوا ته د روم بحيره پرته ده، دا سيمه د طنجه او طرين د ۱۲ ميلو د فاصلې نه پيل كيږي، بيا مخکې ځي او پراخيزي، د شام ساحل هم دلته پروت دی، د اسکندريې پورې د برقي ساحل پروت دی، په شمال کې يې د قسطنطنيې ساحل پروت دی، ددې وروسته بنادقه، روم او بيا د انگلستان ساحلونه پراته دي، د هغو وروسته د اندلس بحر راځي، کوم چې د طرين پورې اوږد پروت دی، په دې کې څو جزيرې دي، لکه کريټ، قبرص، سيسلي او نور.

د قسطنطنيې خليج

د بحر میت په شمال کې د دوو بحرونو نه دوه جلیجونه پراته دي، یو د قسطنطني په سیمه کې، دا د دریو سمندرونو نه تیریري او بیا د څلورو میلو څخه ۶۰ میلو ته مخ په وړاندې ځي، دې ځای ته د قسطنطني خلیج وايي، بیا د ختیځ طرف ته ځي او د هرقلي د سیمې ته تیریري او خزریه (قزوین) ښار ته رسیږي او همدلته یې پای دی، ددې ځای اوږدوالی ۱۳ میله دی.

ددې خلیج په غاړه روم، ترکیه، برجان او روس پراته دي.

د بنادقي خلیج

د روم د بحیرې دویم خلیج نه دویم سمندر د روم د سیمې شمال ته پروت دی، بیا د غرونو نه راوځي او د لویدیځ طرف ته د بنادقي ښار خوا ځي، بیا ۱۱۰۰ میله سفر کوي د انکلايه د ښارونو نه وځي او پای ته رسیږي، په دې ځایونو کې د بنادقو او رومي قومونو خلک اوسیدلي، ځکه دې خلیج ته د بنادقي خلیج وايي.

د چین، هند او حبشي بحر

د شمال طرف ته ۱۳ میله لیرې، یو ستر بحر پروت دی، د جنوب طرف ته لومړي اقلیم ته رسیږي، بیا همدا اقلیم لویدیځ طرف ته تاویري، ددې اقلیم پنځه برخې دي، په پنځمه برخه کې یې د حبشو او زنگیانو د باب المندب ښارونه دي، چې سمندر همدلته پای ته رسیږي.

دې ځای ته د چین، هند او حبشي بحر وايي، په دې ځای کې زنگیانو او د بربري د ښار مرکز امرء القیس هم پروت دی، په شمال کې یې چین، هند، سند او بیا احقاف او زبیده پراته دي، چې دا وروستي یې یمني سمندرونه دي، ددې وروسته د حبشیانو هیواد پروت دی.

د قلزم بحیره

د حبشي د بحر نه دوه نور بحرونه هم راوځي، یو یې د باب المندب سره نږدې دی، دا د شمال نه لویدیځ طرف ته پرمخ ځي، ۱۴۰۰ میله مخکې ځي او بیا د پنځم اقلیم سره پای ته رسیږي، چې دې ځای ته د قلزم بحر او د سویز بحر وايي.

په ختيځ سمندر باندې يمن، حجاز او جده پراته دي، په اخر کې يې مدين، امله او فاران دي، دويم طرف ته يې د حبشو بنارونه دي.

د فارس خليج

د حبشو د بحر نه دويم راوتي سمندر ته د اخضر خليج وايي، دا د سند او احقاف د منځ نه راوځي او د شمال خوا روان وي.

د جنوب خواته يې، سند، مکران او د کرمانې فارس سواحل پراته دي، لويديځ طرف ته يې، بحرین، یمامه، عمان او شحر اباد دي، په ابتداء کې يې یمني احقاف دي.

د عربو جزیره

د عربو جزیره د قلزم او د فارس د بحیرې په منځ کې پرته ده، په جنوب کې يې د هند بحر په لويديځ کې يې د قلزم بحیره او ختيځ طرف ته يې د فارس بحیره پرته ده.

د عربو جزیره د شام او بصري نه تر عراق پورې پرته ده، کوفه، قادسيه، او بغداد په همدې برخه کې پراته دي، سربيره پر دې د حجاز، یمامي، او د يمن جنوبي خوا ته پراته دي.

د عربو زياته ساحه صحرايي ده او ددې حای د سيمو اوسيدونکي د خپل پخواني روايات ساتلي دي.

د جرجان او طبرستان بحرونه

ددې نړۍ شمالي برخې ته د ويلم سيمه پرته ده، ددې د ټولو سمندرونو نه يو جلا سمندر دی، يو ته د جرجان يا طبرستان بحر وايي، ددې اوږدوالی ۱۰۰۰ ميله او عرض ۶۰۰ ميله دی، په لويديځ کې يې انزبايجان، ويلم او په ختيځ کې يې د ترک او خوارزم سيمي پرتې دي، په جنوب کې يې طبرستان او په شمال کې يې د خزرولان سيمه پرته ده، دا ټول هغه مشهور سمندرونه دي، ذکر يې د جغرافي علماؤ کړی دی.

د نیل دریا

دغه دریا د شمال نه جنوب خواته بهیږي، د نوبې نه وروسته د مصر د بنارونو نه تیریږي او دلته په زیاتو څانگو باندې تقسیميږي، دا د روم د بحیرې سره نږدې د سکندريې په سیمه کې بحر ته توپیږي، په ختیځ کې یې صعيد او لویديځ کې یې الواحات پراته دي، دویمه دریا د لویديځ طرف ته مخ کوي، دې دریا ته د سودان دریا وايي، ټول سوداني اقوام ددې دریا په غاړو باندې اباد دي.

د فرات دریا

دا د پنځم اقلیم شپږمه برخه ده، دا د ارمنیا د غرونو نه سرچینه اخلي او جنوب خواته د روم د سیمو نه تیریږي، او د صفین، رقي، کوفې، بصري پورې رسیږي او بیا د حبشو په بحر کې توپیږي، ددې دریا شاوخوا سیمې ډیرې شنې دي.

د دجلې دریا

دا دریا هم د ارمنیا د غرونو نه سرچینه اخلي، په جنوبي برخو کې د موصل، اذربایجان او بغداد نه تیریږي، دلته په څو څانگو باندې ویشل کیږي.

د جیحون دریا

د دریم اقلیم اتمه برخه ده، ددې سرچینه په بلخ کې ده، دا د جنوب نه د شمال طرف ته بهیږي او خراسان ته رسیږي، ددې وروسته ته خوارزم ته رسیږي او بیاد جرجان په بحر کې توپیږي.

د جیحون په دریا کې د خراسان او خوارزم سیمه پرته ده، په ختیځ کې یې د بخارا، سمرقند او د ترمذ سیمې پرتې دي.

دا ټوله جغرافیه بطليموس په خپل کتاب (زخار) کې ذکر کړې ده، هغه په خپله جوړه کړې نقشه کې د نړۍ د غرونه، سیندونه او میدانونه هم بنودلي دي.

د نړۍ ابادي

لومړی او دویم اقلیم

وتلی څیړونکی فرانزوزن تهل په ۱۹۶۷ ز کال کې یو کتاب (An Introduction To History) ولیکه او د تاریخ پیژندنه یې په کې کړې ده، لیکلي یې دي، چې په ټولنپوهنه، ابادۍ او د اوسیدو د ځایونو په اړه د ابن خلدون نه پوه شخص ماته بل په نظر کې نه ښکاري، هغه چې د ټولنپوهنې او ابادۍ په اړه څه لیکلي دي، هغه وروستی خبرې دي.

ابن خلدون ابادي او جغرافیه په ډیر علمي انداز کې وړاندې کړې ده او خپل معلومات یې په سانسې انداز کې ترتیب کړي دي، هغه خپل معلومې جغرافیه په حواله مور ته وایي، چې نړۍ ګرده ده او په دې کې اووه براعظمونه (لویې وچې) دي او هغه دغه لویې وچې په اوو اقلیمونو باندې ویشلي دي او د هرې لویې وچې ابادي یې ذکر کړې ده.

ابن خلدون د دویم او دریم اقلیم په اړه وایي، چې په دې سیمو کې ځنګلونه، وړانۍ او ریګستانونه ډیر زیات وي، ځکه په دې سیمو کې بادي ډیره کمه وي، ددې دواړو اقلیمونو جنوبي برخې نه دي ابادې شوي؛ ځکه، هلته د گرمۍ شدت زیات دی، د همدې په وجه وچکالي او د اوبو کموالی وي او غربت او افلاس ډیر موجود وي.

دریم اقلیم

په دې سیمو کې د نړۍ د نورو سیمو په نسبت شپې او ورځې اوږدې وي، ورځ په کې ۱۴ یا ۱۵ ساعته وي، ددې سیمو جنوبي برخې هم څه نا څه ابادې وي، دلته خوشالي هم دومره زیاته نه وي؛ خو، په جنوبي برخو کې د اوبو اندازه زیاته وي، په دې اقلیم کې مصر او قاهره شامل دي.

څلورم اقلیم

دا اقلیم د دریم اقلیم سره په شمال کې ملاویري، د خضر جزیره د مجاز قصر یې په جنوب کې پراته دي، په دې اقلیم کې زیاتې جزیرې او د سیسلي سیمه پرته ده، په دې اقلیم کې د لویدیځ زیاتې سیمې او هیوادونه شامل دي.

پنځم اقلیم

ددې اقلیم په جنوب کې اندلس پروت دی او د سمندر نه تیریري او په ختیځه سیمه کې یې څو جزایر پراته دي، په دې اقلیم کې د ترکانو سیمه هم راځي.

شپږم اقلیم

په دې اقلیم کې د انگلستان جزیره او د لویدیځ زیات هیوادونه او ښارونه شامل دي، د شمال خواته د روسیې ابادي پرته ده، بلکه په جنوب لویدیځ کې د قسطنطیني ښار پروت دی.

اووم اقلیم

په دې اقلیم کې د روسیې ځینې سیمې واقع دي، دا برخه د جنوبي قطب پورې رسیدلې ده او په دې ځای کې ابادي د نشت په برابر موجوده ده؛ ځکه، ددې اقلیم زیاته برخه واورو پوښلې وي.

په انساني رنگ باندې د اقلیم اغیزې

موږ په جغرافیه کې ذکر کړل، چې په شمال کې زیاته یخني وي، بلکه په جنوبي سیمو کې زیاته گرمي ده؛ خو، منځنۍ برخې معتدلې دي، په دې سیمو کې اوسیدونکي خلک زیات معتدل مزاجه وي، په علومو او فنونو کې همدغه خلک پرمختګ کوي، دا خلک د نرم مزاج لرونکي دي، ښکلي عمارتونه جوړوي، بهترین لباسونه اغوندي، ددې سیمو د خلکو اخلاق ډیر لوړ وي، په دې سیمو کې حیوانات او میوې هم د اعتدال لرونکي وي.

د گرمو سیمو اوسیدونکي نیمه وحشي وي

هغه اقلیمونه چې د معتدل والي څخه لیرې دي، خلک یې هم په ټولو حالتونو کې د اعتدال نه لیرې وي، د هغوی کورنه د خټو او باندېسونو نه جوړ شوي وي، د هغوی خوراک جوار او وښو ته ورته شیان دي.

د اعتدال نه د لیرې والي په وجه ددې خلکو مزاج او اخلاق د حیواناتو سره تقریبا ورته وي؛ ځکه، نو نیمه وحشي وي، په دې خلکو کې د صنعت او فن هېڅ رواج موجود نه وي.

حوالي:

۱- ډاکټر طه حسين کا فرانسېي مقاله، ۱۹۱۷ ز د ابن خلدون سوانح، د فرانسې چاپ

۲- د اکبر احمد مقاله (تهذيب اور تهذيب کا سمجھنا) مقدمه ابن خلدون - ۲۵ مخ، جرنل مطبعه فرانس

۳- ډکشنري اف مسلم نیمز - صلاح الدين احمد، هارټس مطبعه، لندن.

۴- ایم ای عنان - د ابن خلدون سوانح، د مصر چاپ ۱۹۲۵

۵- C.F Seybol D د لندن چاپ

۶- د ابن خلدون د مقدمې تشریح، اوویس مطبعه ۱۹۹۵، نیو یارک پوهنتون

۷- عبدالمحاسن ابن تغری بیروی - سوانح ابن خلدون

۸- دې فادر اف اکنامکس اینډ عرب سولایزیشن - اوویس نیو یارک پوهنتون چاپ ۱۹۸۸

۹- چودھوین صدي کا ماهر معاشیات ابن خلدون - جین ډیوډ- جرنل مطبعه

۱۱- کتاب العبر - ابن خلدون

۱۲- د پروفیسور ډاکټر طه حسين د پي ايچ ډي مقاله- مترجم مولانا عبدالسلام ندوي، عظم گره مطبعه ۱۹۴۰

- ۱۳- ابن خلدون او اسلامي ساينس - محمد عبدالله ۲۰۰۷ چاپ
- ۱۴- سروی ان دی ډویلمنت اف هستري، ساينس اينډ اکنامکس - محمد خواجه -
اغا خان پوهنتون
- ۱۵- هسترو گرافي اينډ اسلامک سکالر - ۲۰۰۸ اغا خان پوهنتون
- ۱۶- مسلم سکالرز او ابن خلدون - اغا خان پوهنتون ۲۰۰۸
- ۱۷- Debate God attributes with Mutazilah and ibni Kheldon,
the Gnostus Encyclopedia
- ۱۸- انټروپکشن اف هستري او مقدم ابن خلدون - محمد خواجه اغا خان
پوهنتون
- ۱۹- The Islamic Concept of knowledge Quarterly Journal of
Islamic Thought and Culture, By Dr. W.S Akhtar